

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 24 / Sayı: 284 / Ağustos 2005

Süreci Türkiye'nin tavrı belirleyecek

ABDULLAH ÖCALAN

15 AĞUSTOS BİTİRİLİŞ TARİHİNE KARŞI YAŞAMSAL BİR BAŞKALDIRIDIR

PKK militanlarına ve ARGK savaşçılarına

Değerli yoldaşlar

Tarihi 15 Ağustos hamlemizin 12. yıldönümünü kutlarken, hepinizi bu zafer yıllarımız temelinde selamlıyor, 13. mücadele yılına girişimizi de yüksek başarılar temelinde karşılayacağınıza inanıyorum.

Bu vesileyle bir kez daha içinde bulunduğumuz durumu oldukça gerçekçi değerlendirmek, görevlerimize daha net ve sonuç alıcı yaklaşmak tarihi önemini korumakta, olmazsa olmaz kabilinden başarıyı emretmektedir. Her şeyden önce bu 12. savaş yılının ulusal kurtuluşta salt askeri bir süreci ifade etmediği, ulusal diriliş ve toplumsal özgürlükte, hatta ondan da öteye katliamın son perdesini oynayan halk gerçekliğimizde oldukça ciddi ve kurtuluşa yakın bir süreci gerçekleştirdiği, artık dostun da düşmanın da takdir etmek zorunda kaldığı bir husustur. Bu savaş süreci, pek az örneğine tanık olunan gelişme özelliklerine sahiptir. Biz bunları uzun boylu değerlendirmeyeceğiz. Ama eğer en başta partililer olarak bu savaşta bir şeyler öğrenmişsek, bunun tek kabul edilebilir yaşamsal yolumuz olduğunu, bunun dışında insanlık ailesi içinde asla yerimizin olmayacağını sizler de, tüm halkımız da anlamış bulunuyorsunuz.

Eğer biraz şereften, onurdan bahsedeceksek ve biraz yaşam umudumuzu dile getirmek istiyorsak, bu savaş mutlaka vermemiz gereken bir savaştır, yine olmazsa olmaz kabilinden bir ulusal görevdir, hatta bir insanlık görevidir. Dolayısıyla parti ve halk olarak, ne pahasına olursa olsun, şu veya bu zorluklar nedeniyle ikircikli yaklaşmak ve bu savaştan çekilmek, her zaman olduğu gibi bugün için de affedilmez bir hata olacaktır.

devamı 16'da

İçindekiler

● Türkiye, bazı Kürtlerin Apo ve PKK karşıtlığına güvenerek ben parçalarım, çözerim diyorsa bu bir yanılgıdan ibarettir. Söz konusu çevrelerin ne hareketimizi zayıflatma ne de alternatif bir güç olma imkanları vardır. Onlar ancak dış güçlerin desteği çerçevesinde seslerini yükseltiyorlar. Bunların gelişmesinin de Türkiye açısından bir yararı yoktur. Bir an için hareketimizin tasfiye edildiği düşünüldüğünde Türkiye bu sorundan kurtulmayacak aksine daha da bir çıkmaza girecektir. Dolayısıyla Türkiye eylemsizlik kararını dikkate almalı ve bu zamanı Kürt sorununun demokratik çözümü yolunda değerlendirerek ortaya çıkan olumlu ortamı değerlendirmelidir.

devamı 3'te

ÖNDER APO'SUZ ÇÖZÜM OLMAZ

● Önderliğimize karşı gösterilen tutumlar ve bu değerlendirmelerden de anlaşıldığı üzere hareketimize ve Önderliğimize dönük konsept yeni bir aşamaya ulaşmış bulunmaktadır. Önderliğimizin son yedi yıl açısından barış ve demokratikleşmeye dönük önemli çabaları bilinmektedir. Kürt ve Türk halkları açısından barışçıl bir sürecin gelişmesi ve çatışmaların durmasına yönelik atılan önemli adımlar mevcuttur. Fakat sistem ve başka güçlerin buna inanmama ya da inandılarsa da çıkarlarına uygun görmeme durumu söz konusu olmuştur. Bu güçlerin çıkarlarına uygun olmadığı için bu çatışmaları yeniden devam ettirmeleri gündemdedir.

devamı 14'te

SÜRECİN NASIL GELİŞECEĞİ HÜKÜMETİN TUTUMUNA BAĞLIDIR

Uluslararası komplo öncesi ulusal demokratik hareket bütün bastırma girişimlerine rağmen Kürdistan'ın bütün parçalarında ve dünyanın her yerinde yaşayan Kürtler üzerinde etkinliğini arttırmıştı. Türk devleti her ne kadar bastırma hareketlerini arka arkaya sürdürse de tüm bunların hiç birisi sonuç alamıyordu. Belki gerilla kayıpları yaşanıyordu, ama siyasal olarak hareketimizin etkinliği genişliğine ve derinliğine bir yayılma içindeydi. Bu durum karşısında Türk devletinin askeri operasyonlarının sonuç alamayacağı açığa çıkmıştı. Bütün uluslararası imkanlarını ve Güneyli Kürtleri kullanmasına rağmen bu hareketin önü alınamıyordu. Önder Apo önderliğindeki ulusal demokratik hareket tüm Kürdistan parçalarında etkinliğini arttırarak Kürtlerin bulunduğu bütün ülkelerde siyasete ağırlığını koyma imkanı elde etmişti. Esas olarak Türkiye'de bütün Kürt halkının üzerinde etkinlik sağlansa da Güneybatı Kürdistan ve Doğu Kürdistan'da da hemen hemen tek hareket haline gelmişti. Güney'de KDP ve YNK'nin görünürdeki etkinliğine rağmen esas olarak bizim hareketin ağırlığı söz konusuydu. Güneyli güçler varlığını Türkiye'nin ve uluslararası güçlerin desteği ile sürdürebiliyordu. Bu destekler olmazsa Güney Kürdistan'da da ayakta kalması söz konusu değildi.

Bu durum bir taraftan Türkiye'yi büyük bir kaygının içine iterken diğer yandan bölgede de ağırlığını koymak isteyen büyük güçler açısından da bir handikap teşkil ediyordu. Kürtler artık hiçbir güç tarafından kullanılamayan, bağımsız bir örgütlenmeye ve iradeye kavuşmuştu. Yıllarca yatırım yaptıkları işbirlikçi milliyetçi güçler giderek etkisizleşiyordu. Varlıklarını sürdürseler bile gelecek açısından hareketimiz karşısında tümden etkisiz kalacakları açıkça görülüyordu. İşte bu ortamda Türkiye'nin "artık bu hareketi engelleyemiyorum ancak uluslararası güçlerin desteği ile bu işi hal edebilirim" düşüncesi oluşmuştu ve bu çerçevede sorunu ABD ve Avrupa'ya dayatmaktaydı. Diğer taraftan ABD'de hareketimizin etkinliğinden kaygılıydı. İşte bu ortamda Türkiye'yi daha fazla kendine bağlamak ve işbirlikçi milliyetçi Kürtlerin önünü açmak için ABD ve İsrail'in merkezinde olduğu uluslararası komplo gerçekleşti. Hemen hemen birçok gücün bölgedeki politikalarını boşa çıkaran hareketimiz karşısında böyle bir ittifak oluştu. Ve bilindiği gibi Önderliğimiz uluslararası bir komployla esir edilerek Türkiye'ye teslim edildi.

Bu uluslararası komplo karşısında Önderliğimiz, hareketimizin mücadelesiz kalmaması için yeni bir mücadele stratejisi, politika ve taktiğinin gündeme konulmasını zorunlu gördü. Hareketimizi bu dönemde izleyeceği en doğru politikanın savaşı durdurarak, Türkiye ile demokratik yollardan bir çözüme yaklaştırmayı uygun gördü. Hareketimiz zaten Kürt halkını önemli düzeyde örgütlü bir güç haline getirmişti. Eğer inkarcılıktan vazgeçilirse, Kürt halkı kendi çıkarlarını en iyi biçimde demokratik çözümde bulabilirdi. Bunun için hem Kürt halkının çıkarları açısından hem de bölge halklarının çıkarları açısından demokratik çözümü en doğru yol olarak gördü. Böylelikle uluslararası güçlerin Kürt sorununu kendi çıkarları için bölge ülkelerine karşı kullanmasının önüne geçilebilirdi. Eğer bölge ülkeleri böyle bir çözüme ikna edilebilirse bundan başta Kürtler olmak üzere tüm bölge halkları kazançlı çıkardı. Bu nedenle Türkiye ile şiddetli bir çatışma içine girerek hem Türkiye'nin hem Kürt halkının yıpranması ile sonuçlanacak bir politika yerine, böyle bir makul demokratik çözüm politikasını hareketimizin önüne koydu. Türkiye'ye de doğru çözümün buradan geçtiğini göstermeye çalıştı. Böyle bir çözümün koşullarını olgunlaştırmak açısından da 2 Ağustos 1999'da gerillanın Türkiye sınırları dışına çekilmesini istedi.

Gerillanın Türkiye'nin sınırları dışına çıkarılması durumunda savaş ortamının yarattığı psikolojinin giderileceği, böylelikle Türkiye'de demokratik çözüm koşullarının olgunlaşacağını düşündü. Bunun için de inkarcılıktan vazgeçildiği takdirde hiç kimsenin reddedemeyeceği makul çözüm önerilerini ortaya koydu. Bildiğimiz gibi hareketimiz de Önderliğin bu yaklaşımı ve verdiği perspektifler doğrultusunda VII. Kongre'yi gerçekleştirdi. Savaşla değil de demokratik yoldan çözüm politikasını hiçbir ikircikliğe yer vermeyecek biçimde kararlaştırdı. Bu konuda bir barış projesi sunarak bunu Türkiye ve dünya kamuoyuna duyurdu. Bu yaklaşımlar hem Türkiye açısından, hem bölgedeki Kürt sorunu çözümü açısından cesaretli ve çok önemli adımlar oluyordu.

"Türkiye idamı kaldırmak dışında ciddi bir adım atmamıştır. 2002 Ağustosu'nda bazı yasal değişiklikleri yapıldı. Sonra bu yasaya dayanarak Kürtçe kursların ve televizyonda bir saat Kürtçe yayın yapılmasının düzenlemeleri oldu. Ancak bunlar Kürt sorununun çözümü için bir başlangıç adımı haline getirilmek yerine inkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesinin adımı haline getirilmek istenmiştir."

Türkiye idamı kaldırmak dışında ciddi bir adım atmamıştır

Önderliğimiz ve hareketimiz geri çekiliş sürecinde gerillanın birçok kayıp vermesine ve Türkiye'nin muhatap almayız yaklaşımını ısrarla sürdürmesine rağmen, demokratik çözüm politikasından vazgeçmedi. Bunu basın yayın araçlarıyla, diplomatik ilişkilerle hem Türkiye'ye, hem dünya kamuoyuna duyurmaya devam etti. Halk gücümüzü de böyle bir demokratik çözümü geliştirmek açısından barışçıl demokratik eylemliliklere teşvik etti. Bu konuda Türk devletinin operasyonlarına, saldırılarına rağmen tutumunu değiştirmedi. Yıllarca süren savaş ortamının etkilerinin giderilmesinin zaman alacağını düşünerek, bu politikasını sabırla sürdürdü. Türkiye'yi savaşla, şiddetle bize bir şeyler dayatılıyor psikolojisinden kurtarmak açısından böyle bir süreç gerekliydi. Önderliğimiz bu çerçevede kendi yakalanmasını "işte elinizdeyim savaşı da durdurduk gelin bu sorunu çözelim" biçiminde ele aldı. Kendi esaretini bile böyle bir çözümün psikolojik ortamını hazırlamak için değerlendirdi. Nitekim İmralı mahkemelerindeki duruşu ve söylemi böyle bir ortam yaratmak içindi. İlk önce şovenist saldırı ve linç ortamını gidermek, ortamı yumuşatmak daha sonrada çözüm için koşulları adım adım oluşturma yaklaşımı içinde oldu. Hareketimizi de bu doğrultuda davranmaya teşvik etti. Hareketimiz Önderliğimizin bütün çağrılarına hiçbir tereddüt göstermeden cevap verdi. Önderliğimizin çözümleme düzeyine ve basiretine inanan partimiz bu konuda üzerine düşeni yapmaya çalıştı. Hatta söylemlerini ve tutumunu yumuşak düzeyde tutarak demokratik ve barışçıl çözüm konusunda hiçbir tereddüt bırakmamaya çalıştı. Hareketimiz açısından bu yönlü bir kusurdan söz etmek mümkün değildir. Makul talepleri sık sık tekrarlayarak durumunu ve tutumunu ortaya koydu.

Önderliğimizin, hareketimizin önüne koyduğu konularda yapılan bir eksiklik varsa, o da ortaya çıkan Kürt demokratik gücünün demokratik mücadele açısından iyi değerlendirememek ve bu temelde Türkiye'deki demokratik güçleri böyle bir çözüme ortak edememektir. Yoksa çözümleyici politik yaklaşım açısından fazla bir eksiklik göstermemiştir. Bu durum karşısında Türkiye'nin tutumu inkarcı politik zihniyetini ve klasik yaklaşımlarını sürdürmek olmuştur. Türkiye, Önderliğimizin yakalanmasını ve gerillanın geriye çekilmesini kendi başarısı olarak görmüş ve süreci çözüm doğrultusunda değerlendirmek yerine hareketimizi ve Önderliğimizi zamana yayılmış bir çürütme içerisinde bitirme politikasını izlemiştir. Ne Önderliğimizin defalarca hükümete ve devlete gönderdiği mektuplar, ne de partimizin yaptığı açıklamalar ve yetkililere gönderdiği mektuplar Türkiye'nin tutumunu değiştirmiştir.

Bu dönemde Türkiye'nin attığı tek önemli adım idamın kaldırılması olmuştur. Bu adım genel çerçevede radikal demokratik bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Ancak Kürt sorunuyla ilgili bir adım değildir. Siyaset üzerinde idam tehdidinin kaldırılması tabii ki anlamlıdır, değerlidir. Ama bu genel bir demokratik adımdır. Bir demokratik adım olmaktan da öte, dünya genelinde idamın kaldırılması yönündeki genel eğilime uyulmuştur. Önderliğimize verilen idam kararı ya uygulanacaktı ya da yasal olarak idam kaldırılacaktı. Önderliğimize verilen idamın uygulanması şiddetli bir çatışmaya yol açacağından Türkiye bunu uygulama yerine, hareketimizi ve Önderliğimizi zamana yayarak çürütme politikasını tercih etti. İdamın kaldırılmasının altında yatan gerçek budur.

2002 Ağustosu'nda bazı yasal değişiklikler yapıldı. Daha sonra bu yasaya dayanarak Kürtçe kursların ve televizyonda bir saat Kürtçe yayın yapılmasına yol açan yasal düzenlemeler oldu. Ancak bunlar Kürt sorununun çözümü için bir başlangıç adımı haline getirilmek yerine inkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesinin adımı haline getirilmek istenmiştir. Çünkü gelinen aşamada Kürt özgürlük hareketine karşı mücadelenin eskisi gibi yürütülme imkanı kalmamıştı. İnkar ve imha siyasetini destekleyecek yeni politikalar gerekiyordu. Dolayısıyla Kürtçe kurslar ve bir saatlik televizyon yayınını bu inkar ve imha siyasetini yeni koşullarda desteklemeye götüren adımlar olarak değerlendirmek daha doğrudur. Buna rağmen hareketimiz bu adımları olumsuzlamamış, çözüm konusunda cesaretlendirici olmaya çalışmıştır. Bunların çözümde bir adım olmasını temenni etmiştir.

AKP'nin Kürt sorununa bakışı "düşünmezsen böyle bir sorun yoktur"

Ecevit, Bahçeli ve Yılmaz hükümeti 3-4 yıllık süreci çok ciddi bir adım atmadan tüketmiştir. Kürt sorununda adım atarak içerde demokratikleşmeyi gerçekleştirme, Kürt halkının desteğini alarak her alanda istikrarı sağlama, bu temelde de bölge ve dünya politikalarında da etkili olma yerine, klasik politikalarla zaman kaybederek kendini de tüketmiştir. Daha sonra AKP hükümeti Türkiye halkının barış, istikrar ve demokrasi konusundaki özlemlerini sömürerek iktidara gelmiştir. Hareketimiz bu hükümetin hiç değilse bazı adımlar atarak Kürt sorununu çözüm yoluna sokacağını düşünmüştür. Bu yönlü beklentilerini hem kamuoyuna açık biçimde hem de Önderliğimiz Başbakan'a ve yetkililere gönderdiği mektuplarla dile getirmiştir. Ne var ki AKP hükümeti tek başına iktidar olmasını demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü yolunda değerlendirmek yerine kendisini iktidarda tutmak, kendi yandaşı bir ekonomik güç ortaya çıkarmak için çözümsüz milliyetçi politikaları sürdürmeye devam etmiştir. Geleneksel sivil ve askeri bürokrasinin siyasal islamcı iktidarını kabul etmesini sağlamak için Kürt sorununu en iyi biçimde kendisinin çürüteceğini göstermeye çalışmıştır. İktidarını sürdürme konusundaki icazetin Kürt sorunundaki bu yaklaşım olacağını düşünüp, Kürt halkını feda etmek ve bu sorunu görmemek temelinde iktidarını sürdürmeye çalışmıştır.

AKP'nin bu politikası kısa sürede netleşmiştir: AB'ye girerek hem iktidarını sağlama alacak hem de sınırlı bazı adımlarla Kürt sorunundan kurtulacak! Avrupa'ya giriş politikası konusunda da böyle tutarsız ve çıkarcı bir politika izlemiştir. Ecevit-Bahçeli hükümetinin attığı adımlar dışında Kürt sorununda herhangi bir adım atmamıştır. Sadece onların 2 Ağustos 2002'de aldığı kararları gecikmeli biçimde uygulamaya geçirmiştir. Bu uygulamalarla da Kürt sorununda adım attığı konusunda iç ve dış kamuoyunu ikna etmeye çalışmıştır. Bunun yanında ortamı yumuşatan sınırlı bazı yasalar çıkararak, kendine göre Kürt'süz bir demokrasi ile AB'ye girme stratejisi izlemiştir. Böyle bir AB stratejisi hem iş çevreleri hem de asker ve sivil bürokrasi tarafından desteklenmiştir. Asker ve sivil bürokrasi eğer bu temelde Kürt sorununu çözecekse, AB'yi destekleyeceğini belirtmiştir. AKP hükümeti de AB'ye girişi böyle bir yaklaşımla ele almıştır.

Bu politikanın Kürtler açısından ifadesi; sorunun çözülmeden ortada kalması, mevcut ortamın ise normal bir düzenmiş gibi Kürtler tarafından benimsenmesidir.

Tabii bu politakayı uygulayabilmek için gelişen kapitalizmden kısmen yararlanan

Serxwebûn' dan

"Dışarıdan ve Türkiye'den dayatılan tasfiye planlarına karşı seyirci kalıp kendi tasfiyemizi bekleyemezdik. Bir yandan bu yönlü politik baskılar ve hareketimizi bölme parçalama faaliyetleri, diğer yandan operasyonların süreklileştirilmesi ve 'teslim olmaktan başka çareniz yoktur' anlayışı ve dayatmasının süreklileştirilmesi hareketimizi bir yol ayırımına getirmiştir. 1 Haziran meşru savunma kararının alınması böyle bir sürecin sonucudur."

bazı Kürtleri de bu politikasını Kürdistan'a yayan ayaklar haline getirmeye çalışmıştır. Ekonomik ve siyasi rant peşinden koşan ve gerilim ortamında bu imkanı elde edemeyeceğini düşünen söz konusu kimi Kürtler, AKP'nin mevcut durumu Kürt halkına normal bir süreçmiş gibi kabul ettirme politikasının gönüllü aktörleri olmuşlardır. AB'ye girildiğinde Kürt sorunu otomatikman çözülecekmiş gibi bir hava yaratılarak Kürt halkını inkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesi politikasına ikna etmeye çalışmışlardır.

Önderliğimiz bu durumu görerek AKP hükümetine *"bu sorunu çözün, bu sorunu çözmezseniz ben 1999'da derinleştirdiğim barış ve demokratik rolünü oynama pozisyonunu devam ettiremem"* mesajını iletmiştir. Hareketimize de *"ben barışçıl ve demokratik çözüm için üzerime düşeni yaptım, ama buna bir cevap bulamadım bundan sonra artık nasıl yol ve politika izleyeceğiniz sizin sorununuzdur"* diyerek pozisyonunu artık devam ettiremeyeceğini bize de hatırlatmıştır. Nitekim 2003 yılında *"görüşe çıkmayacağım, gerekirse açlık grevine gireceğim"* diyerek tutumunu da ortaya koymuştur.

Önderliğimiz kendisinin sıradan bir tutuklu konumuna düşürülmesini kabul etmemiştir. Eğer avukatlar gidip gelecekse, kendisi avukatlara bir şeyler söyleyecekse bunun siyasal bir anlamı olması gerektiğini, kendisinin siyasal bir kişilik olduğunu, bunun dışındaki görüşmelerin kendisi için bir anlamı olmadığını belirterek eyleme geçmiştir. Bu eylemi daha sonra hareketimizin ve avukatların isteği ile bırakarak yeniden bir daha hükümeti demokratik çözüme çağırmıştır. O günden sonra hareketimiz Türkiye devletine ve hükümetine 'Kürt sorunu konusunda adım atın, bu durum artık böyle süremez, eğer Önderliğimizi ve hareketimizi çürütme politikasında ısrar ederseniz bunu kabul etmeyiz. Mevcut tek taraflı ateşkes pozisyonunu gözden geçiririz' mesajını defalarca açık ve net bir biçimde ifade etmiştir. Ne var ki tüm bunlara rağmen devletten ve hükümetten Kürt sorununun çözümünde adım atılacağına dair hiçbir işaret verilmemiştir. Hatta AKP hükümeti sürekli dile getirdiği gibi *"biz Kopenhag Kriterleri'ni yerine getirdik, atacağımız adımların hepsini attık"* diyerek çözümsüzlüğü bir politika haline getirmişlerdir. Asker ve sivil bürokrasisinin en iyi çözüm çözümsüzlüktür yaklaşımı hükümet tarafından da benimsenmiş ve sürdürülmüştür.

1 Haziran kararı zorunluluklar sonucu alınmıştır

AKP hükümeti bu politikasını sürdürürken kimi dış güçler tarafından destek görmüş, bu politikası dolaylı ya da dolaysız onaylanmıştır. Yine Kürdistan'da bazı çevrelerin böyle bir politikaya yattığını, bu politikanın bir parçası haline gelebileceğini görmüştür. Diğer yandan hareketimiz içindeki ihanetçi tasfiyeci kliğin durumunu da görerek Kürt sorununda hiçbir adım atmadan mevcut durumu normalleştireceğini ve bir tasfiye süreci olarak kullanabileceğini hesaplamıştır. Bir taraftan dış güçler hareketimizi bölüp parçalayarak Önderliğe karşı kullanma, daha doğrusu Önderliğimizi saf dışı ederek hareketimizi istediği gibi yönlendirip kullanabileceği bir girişimde bulunmuştur. Türkiye ise kendi cephesinden alternatif Kürtler yaratma hedefini gözetmiştir. Bu süreç hareketimizi tümden saf dışı ve tasfiye etme biçiminde değerlendirilmeye çalışılmıştır.

Dışarıdan ve Türkiye'den dayatılan bu tasfiye planına karşı hareketimizin seyirci kalıp kendi tasfiyesini beklemesi düşünülemezdi. Bir yandan bu yönlü politik baskılar ve hareketimizi bölme parçalama faaliyetleri, diğer yandan Türk özel savaşının askeri operasyonlarını süreklileştirerek hareketimize ve gerillaya bu işi bırakmaktan ve teslim olmaktan başka çareniz yoktur anlayışı ve dayatmasının süreklileştirilmesi hareketimizi bir yol ayırımına getirmiştir. 1 Haziran meşru savunma kararının alınması böyle bir sürecin sonucudur. 1 Haziran kararı kesinlikle istenmeyerek alınmıştır. Hareketimizin de Önderliğimizin tercihi de altı yıllık tutumumuzda görüldüğü gibi kesinlikle demokratik ve barışçıl çözümdür. Savaşla, şiddetle, inkarla ve isyanla Kürt sorununun çözülemeyeceğini en fazla da bu altı yılda hareketimiz dillendirmiştir.

Önderliğimiz 35 yıllık yoğunlaşması ve mücadele içinde yaşadığı tecrübelere ve dünyadaki gelişmelerin geldiği düzeyi dikkate alarak günümüzde sorunların diyalog ve demokratik yollarla çözülmesinin en doğru yol olduğunu, şiddetin siyasal araç olarak devreden çıkarılması gerektiğini sadece politik olarak vurgulamamış, bunun tarihsel çözümlemeler temelinde teorisini ve zihniyetini de ortaya koymuştur. Bu açıdan bizim hareketimiz ve Önderlik açısından siyasette şiddetin araç olarak kullanılmasının bırakılması sadece politik, pragmatik ve taktik nedenlerle değil; kesinlikle teorik nedenlerle ortaya konulmuştur. Bu konuda insanlık tarihi açısından zihniyet devrimi sayılacak bir dönüşümü yaşamıştır. İktidarcı, devletçi, savaşçı anlayışı hem ideolojisinde, hem teorisinde hem de pratiğinde ortadan kaldırmayı amaçlayan yeni bir paradigma benimsemiştir. Meşru savunmanın sadece ve sadece saldırı tehdidi altında kullanabileceğini açıkça ortaya koymuştur. Meşru savunmanın hiçbir yol bırakılmadığı zaman kullanılması gerektiğini açıkça ifade etmiştir ve bunu da inanarak belirtmiştir. Diğer yandan bu yaklaşımın gereği olarak milliyetçilikten uzak, kesinlikle halkların kardeşliğini amaçlayan ve Kürt sorununun demokrasi içinde makul çözümünü ön gören bir zihniyeti de bir strateji ve politika haline getirmiştir. Dolayısıyla Önderliğimizin ve hareketimizin neyi amaçladığı neyi istediği, açık ve nettir. Türkiye devleti de, yetkilileri de ve hükümeti de Önderliğimizin ve hareketimizin nasıl bir düşüncede olduğunu ve ne istediğimizi bilmektedirler. Bu konuda bir bilgi eksikliği yoktur. Eğer hareketimiz ve Önderliğimiz reddediliyorsa bunun anlamı inkarcılık bırakılmamıştır, inkarcılık sürdürülmek istenmektedir. Çünkü inkarcılık bırakıldığı takdirde bu devletin de, hükümetin de anlaşabileceği tek Önderlik ve hareket bizden başkası olamaz. Bunu da çok iyi biliyorlar.

Türk devleti inkarcı politikasının bizim tarafımızdan kabul edilmediğini ve siyasi olarak etkisizleşmediğimizi görünce yeni bir tasfiye konseptini devreye koymuştur. Bu tasfiye konseptinin devreye sokulmasının en önemli bir nedeni ise içimizdeki tasfiyeciliğin sonuç alamaması ve alternatif işbirlikçi bir Kürt siyasetinin yaratılamamasıdır. Türk devletinin yeni tasfiye konsepti bizim demokratik ve barışçıl politikamızı tümden anlamsız hale getirip tükettiği gibi Türkiye açısından da inkarcı, imhacı ve çürütücü politikasının eski biçimde sürdürülemediği ya da sürdürülmesinin bizim tarafımızdan engellendiği gerçeğini ortaya koymaktadır. Bu durum bir yıldan fazladır süren 1 Haziran meşru savunma sürecinin başlamasını beraberinde getirmiştir. Meşru savunma pozisyonuna geçilmesi ile birlikte gerillamızın tasfiye edilemediği, hareketimizin zayıflatılamadığı, bu nedenle Türk devletinin altı yıldır; bitirdik, bu hareketi yok ettik söyleminin boş bir söylem olduğu hem Türkiye kamuoyunda hem dünya kamuoyunda açıkça görülmüştür. Meşru savunma direnişimizin kısa süre içinde etkisizleştirilemeyecek, tasfiye edilemeyecek bir pozisyonda olduğu anlaşılmıştır. Bu durumun geçmişte yaşandığı gibi bütün siyasal hükümetleri bitirecek, ekonomik, sosyal, kültürel krizleri yaşatacağı kaygısı artmıştır. Dış politikada da tümden etkisiz kalınmasını getirerek inisiyatifin tümden dış güçlere kaptırılacağı bir sürece girileceği açıkça görülmüştür. Kürt sorununda inkarcılık bırakılarak olası bu gelişmenin önüne geçmek yerine ezip yok etme tercihi tekrar devreye sokulmuştur.

Türk devletinin yeni imha konseptini çeşitli boyutlarıyla birlikte devreye sokmasının nedeni budur. Bu çerçevede yalnız askeri operasyonlarla tasfiye etme değil, bunun yanında siyasal, sosyal, kültürel, propaganda araçlarını tümden devreye koyarak hareketimize karşı yeni bir imha konsepti 1990'ların başlarındaki gibi pratiğe geçirilmiştir. Bu konseptin ne olduğu, nasıl olması gerektiği çeşitli brifinglerle hükümete sunulmuştur. Genelkurmay ikinci Önderı (şimdi birinci ordu komutanı) İlker Başbuğ basına verdiği brifingde bu konsepti açıkça ifade etmiştir. Bunun esas odak noktası ise hareketimizin tüm toplumsal ve siyasal kesimler tarafından kuşatılması olarak dile getirilmiştir. Bunun hem Türkiye'de hem Kürdistan'da etkili biçimde pratiğe geçirilmesi ile hareketimizin tasfiye edilebileceği vurgulanmıştır.

Kürtleri inkar ederek mücadele etmenin koşulları kalmamıştır

Tasfiye konsepti Genelkurmay'ın açıklamalarından ve brifinglerinde yaptıkları konuşmalarla belgelenmiştir. Bunlar sır değildir. Türk devleti şunu görmüştür: Hareketimizi tasfiye etmek için 1990'lardaki konseptlerden farklı olarak yeni unsurların eklenmesi gerekmektedir. Artık hareketimize karşı mücadele; dünya, bölge ve ülke koşulları dikkate alındığında 1990'ların başındaki gibi sürdürülemez. Bu nedenle askeri operasyonların yanında siyasetin, basının ve diğer boyutların da etkin biçimde devreye girmesi gerekir. Böyle bir konseptin devreye sokulması ihtiyacının ısrarla dile getirilmesinin nedeni 1 Haziran hamlesinin etkin olması yanında Kürt demokratik siyasetinin 1990'larda olduğu gibi şiddetle bastırılma imkanlarının bulunmamasıdır.

Öte yandan Güneyli Kürt güçlerinin 1990'lı yıllarda olduğu gibi hareketimize karşı kullanılmasının koşulları mevcut durumda bulunmamaktadır. Bölgeye müdahale eden ABD ise Irak'ta direnişle uğraştığından, bu konuda sorun yaşadığından hareketin üzerine gelemediği, gelemeyeceği görülmüştür. Yine Türkiye'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ne ve Irak politikasına istediği gibi eklemlenmemesi nedeniyle gerilla üzerine ortak operasyon yapalım dayatmalarına yanaşmaması da Türkiye'yi ister istemez bu zayıflıkları, bu boşlukları ikame edecek yeni politik araçların devreye sokulması ihtiyacına süreklemiştir. Yeni konsepti değerlendirirken bu gerçekleri dikkate almak gerekir. Kürt sorununun geçmişteki gibi inkar edilememesi ve ağır şiddet yöntemleriyle bastırma imkanının eskisi gibi bulunmaması bu konseptin ne tür yeni araçlarla boyutlandırılıp genişletileceği ve derinleştirileceğini ortaya çıkarmıştır.

Bu yeni konsepti irdelemeden önce Amerika ve Avrupa'nın tutumlarına da bakmalıyız. Çünkü ABD'nin ve Avrupa'nın Kürt sorununa yaklaşımları da Türkiye'nin politikalarını çeşitli biçimlerde etkilemektedir. Türkiye'deki ABD yanlıları daha çok ABD'nin düşündüğü politikayı devreye sokmak isterken, Avrupa yanlıları da kendilerine uygun bir politik yaklaşım göstermektedirler. ABD'nin yaklaşımı; "Türkiye Güneyli Kürt örgütleri ile ilişki kursun, içerde de PKK karşıtı güçlerin önünü açsın, böylece PKK'nin tasfiye edilmesi sağlansın" biçimindedir. Bu politika kısa vadede uluslararası komploda olduğu gibi Türkiye'nin istediği bir politika olarak görülmektedir. Bu yönüyle kısa vadeli düşünen çevreler PKK'yi ezmek açısından Türkiye'nin uygulaması gereken politikanın bu olduğunu çeşitli biçimde vaaz etmektedirler. Cengiz Çandar vb bazı yazarların yaklaşımı böyledir. Ne var ki bu politika uzun vadede milliyetçi eğilimlere gelişme zemini sunacağından Türkiye'deki çeşitli çevreler tarafından kuşkuyla karşılanıyor. AKP'nin politikası bazı yönleri ile ABD'nin bu yaklaşımına yakın özellikler göstermektedir. Türkiye'de Kürt sorununu değerlendirirken ABD'nin bu yönlü bir eğilim içinde olduğunu görmek ve ona göre tutumumuzu belirleyip tedbir almak önem kazanmaktadır. Çünkü ABD Türkiye'ye çeşitli yollardan bu politikayı dayatmış bulunuyor.

Avrupa'nın politikası ise daha farklıdır. ABD'nin Ortadoğu'da hamle yapması, Güney Kürdistanlı örgütlerle sıkı ilişki içinde olması karşısında Avrupa'da Türkiye'deki Kürtlerle sıkı ilişki kurma, Kuzey Kürdistan Kürtlerini kendine bağlama politikası izlemektedir. Kuzey Kürdistan'ın hem coğrafi hem nüfus olarak bütün Kürdistan parçalarından büyük olması Avrupa'nın bu konuda iştahını kabartmaktadır. ABD'nin Kürt hamlesine karşı böylelikle kendisi bir Kürt hamlesi yapmak istemektedir. Türkiye'yi AB içine alırken hem Türkiye'yi hem de Kürtleri kontrol altına alarak ABD'nin Ortadoğu'daki politikalarını dengelemek istemektedir. Bu yönüyle Türkiye üzerinde bir ABD ve Avrupa çekişmesi görülmektedir. Tabii ki ABD ve Avrupa Ortadoğu da sadece çekişme içerisinde değiller, belli yönleri ile ortak politika izlemektedirler. Hem küresel kapitalizmin önemli bileşenleri olduklarından hem de birlikte Batı değerlerini ve kültürünü yaşadıklarından bu ortak değerler temelinde politikalarını birleştirmektedirler. Türkiye üzerinde de hem ilişki hem çelişki içinde oldukları bir politika izlediklerini söylemek doğrudur.

Türkiye PKK'yi tasfiye etme konseptini uygulamak isterken ABD ve Avrupa'nın bu politik yaklaşımlarını da arkasına almak istemektedir. Tabii bunu yaparken ABD ve Avrupa'nın politikalarını tümüyle benimsediği ve onayladığı anlamına gelmiyor. Bu politikaların PKK karşıtlığını kendi tasfiye konseptinin bir malzemesi olarak kullanmak istemesi söz konusudur.

Türkiye'nin yeni konseptinde Kürt özgürlük hareketine karşı mücadele verirken bu hareketin dayandığı güçleri bölme hedefi vardır. Geçmişte bize karşı mücadelede kullandığı Güneyli güçlerin oynadığı rolü şimdi Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de bazı güçlere oynatmak istetmektedir. Bunun bir politika haline getirildiği ve bu yönlü eğilimlerin sürekli basın yayında tahrik

"Türk devletinin altı yıldır; bitirdik, bu hareketi yok ettik söyleminin boş bir söylem olduğu hem Türkiye kamuoyunda hem dünya kamuoyunda açıkça görülmüştür. Meşru savunma direnişimizin kısa süre içinde etkisizleştirilemeyecek, tasfiye edilemeyecek bir pozisyonda olduğu anlaşılmıştır. Bu durumun geçmişte yaşandığı gibi bütün siyasal hükümetleri bitirecek, ekonomik, sosyal, kültürel krizleri yaşatacağı kaygısı artmıştır."

“Demokratik cumhuriyet içinde Kürt sorunu çözülürse biz buna hayır demeyeceğiz. Ki bu Kürt halkının kendi demokratik konfederalizm örgütlenmesini yapmasına engel de değildir. Bu herhangi bir devlet örgütlenmesi ya da devletçik örgütlemek değildir. Halkların demokratik konfederalizm örgütlenmesi demokrasinin derinleşmesini, kökleşmesini sağlayan bir örgütlenme modelidir.Önderliğimiz Türkiye içinde Kürtlerin demokratik konfederalizm örgütlenmesini böyle ele almaktadır.”

edildiği görülmektedir. Bu dönemde en fazla dillendirilen konu PKK’nin tabanının zayıfladığı, Özgürlük hareketinin saflarında parçalanma meydana geldiği söylenmekte ve bunun PKK’nin tasfiyesi için kullanılması gerektiği özellikle dillendirilmektedir. İster bir bütün olarak devletin politikası dikkate alındığında isterse AKP’nin ve Başbakan’ın girişimleri değerlendirildiğinde bu hedefi göz ardı etmemek gerekmektedir. Ancak hareketimize karşı mücadelenin eskisi gibi sürdürülemeyeceği de açıktır. Kürtleri tümden inkar ederek hareketimize karşı mücadele etmenin koşulları da giderek zayıflamıştır. İşte bu nedenle AKP’ın politikasını ve Başbakan’ın söylemini bize karşı mücadele açısından Kürtlerin varlığını söylemde kabul etme ve bu temelde dün Kürt işbirlikçiliğini dahi kabul etmezken bugün işbirlikçi olacak ya da Kürt özgürlük hareketine karşı kullanılacak Kürtleri kabul ederek mücadelemize karşı pozisyonlarını güçlendirmek istemektedirler. Bu yakın zamanda meydana gelen siyasal gelişmeleri bu çerçevede değerlendirmek mümkündür.

Böyle değerlendirmek işin bir boyutudur. Ancak 30 yıllık verdiğimiz mücadele ve sonuçları karşısında yaşadığı zorlanma sonucu sorunu Kürt sorunu olarak tanımlamak, Türkiye’de Kürtlerin varlığını yasal olarak olmazsa da fiili olarak dile getirmek bizim açımızdan değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Kürt sorununun varlığını kabul etme, Kürtlerin Türkiye’de yaşadığını söyleme ve buna angaje olma hangi amaçla olursa olsun mücadelemizin bir kazanımı olarak değerlendirip ve bu söylemin ilerletilerek yasal ifadeye kavuşturulması için mücadeleyi geliştirmek önem kazanmaktadır. Bunun içinde Başbakan’ın söylemi olumlu görülmüş ve samimiyetinin doğrulanması içn gereken adımların atılması çağrısı yapılmıştır. Böylece Kürt halkının makul ulusal demokratik taleplerini açıkça dillendirmesi ve hükümete dayatması imkanı doğmuştur. Bu açıdan mücadelenin yeni bir sürece girdiği söylenebilir. Artık fiili olarak da olsa Kürtlerin varlığının kabul edilmesi geçmişte hatalar yapıldığının belirtilmesi hem devlet açısından yeni bir söylemdir hem de yeni politik yaklaşımlar geliştirilmesi gerektiğini göstermektedir. İşte bu gerçekliği dikkate alan hareketimiz Kürt sorunu var diyen, Türkiye’de Kürtlerin yaşadığını söyleyen ve buna angaje olan bu tutumun ne kadar samimi olduğunu açığa çıkartmak için eylemsizlik kararına varmıştır. Böylelikle hükümetin ve devletin bu söylemlerine pratikleşme fırsatı tanınmış olmaktadır. Aynı zamanda adım atmamalarının gerekçelerini ortadan kaldırarak adımlar atmaya zorlamaktadır.

Sürecin nasıl gelişeceği hükümetin tutumuna bağlıdır

Bilindiği gibi bu süreç aydınların hareketimize karşı koşulsuz ve süresiz ateşkes çağrısı ve devlete de bazı düzenlemeler yapmasını içeren bildirisiyle başlamıştır. Hareketimiz aydınların bu bildirisini eksik, ama olumlu karşılamıştır. Bu adımın gerçek anlamda bir çözüm doğrultusunda geliştirilmesi istenmiştir. Operasyonların durdurulması, Önderliğin üzerindeki tecridin kaldırılması ve çeşitli biçimlerde diyalogun başlatılmasının bir ön koşul olmadığı, aksine çatışmaların süresiz durmasının olmazsa olmazları olarak belirtilmiştir. Daha sonra bu aydınların bildirisini destekleyici değerlendirmeler çeşitli kesimlerden gelmiştir. Hareketimiz bu süreci izleyerek eğer daha olumlu bir yaklaşım gösterilirse buna olumlu cevap verileceği kararına varmıştır. Nitekim aydınlar gönderdikleri mesajda Erdoğan’ın sorunun demokratik yollardan da çözülebileceği mesajı vereceğini iletmişlerdir. Böyle bir mesaj verildiği taktirde bizim de olumlu yaklaşacağımız ifade edilmiştir. Daha sonra Başbakan Diyarbakır’da Kürt sorununu tanıdıklarını, Kürtlerin varlığını kabul ettiklerini, geçmişte bu yönlü yapılan hatalar olduğunu belirterek yeni bir politik yaklaşım ortaya koymuştur. Bu politik yaklaşıma karşı Kürt özgürlük hareketi niyetleri ne olursa olsun bu söylemin başlı başına olumlu olduğunu görerek eylemsizlik kararına varmıştır. Bu sürecin nasıl gelişeceği, hükümetin bundan sonraki tutumuna ve güven artırıcı adımlar atıp atmamasına bağlıdır.

Bizim açımızdan Önderliğimize karşı gösterilecek yaklaşımlar önemlidir. Çünkü Önderliğimize olumlu ya da olumsuz yaklaşım sorunun gerçek anlamında çözülüp çözülmediğinin kanıtı olacaktır. En makul çözümü Önderliğimiz ve hareketimiz ortaya koyduğuna göre bu sorunu çözmek isteyenlerin Önderliğimize olumlu yaklaşmaları beklenecektir. Önderliğimizin makul yaklaşımlarına rağmen olumsuz tutumun sürdürülmesi doğal olarak bizim acımızdan inkarcılığın farklı biçimlerde devam ettirilmesi biçiminde değerlendirilir. Ya da hareketimiz ve Önderliğimiz tasfiye edilerek Kürt halkının iradesi kırılıp bazı ufak tefek adımlarla inkar politikasının yeniden sürdürüleceği anlamına gelir. Kürt halkı acısından inkarcılık, üzerinde hassasiyetle durulması gereken bir konudur. İnkarcılık yaşamsal düzeyde niteliksel bir yaklaşımdır. Dolayısıyla Kürt halkının inkarcılığın kalkması söz konusu olduğunda sadece söylemlerle yetinmesi düşünülemez. İnkarcılığın yasal düzenlemelerle ortadan kaldırılması, Kürt halkının bekleyeceği temel konu olacaktır.

Önderliğimiz 2003 yıllından bu yana kendisine gösterilen yaklaşımın çürütme ve bittirme doğrultusunda olduğunu vurgulamıştır. Kendisinin sıradan bir tutuklu duruma düşürülmesini zamana yayılmış bir çürütme politikası olarak değerlendirmiştir. Bu çürütme politikası AKP’nin duyarsız yaklaşımlarına yansımasıyla açıkça kendini ortaya koymuştur. Bu durumda bir yıldan fazladır süren çatışmaları beraberinde getirmiştir. AKP hükümeti bu çatışmalar karşısında ya diğer hükümetler gibi tasfiye olacaktı ya da yeni politik yaklaşımlar göstererek kendini kurtarmaya çalışacaktı. Yani ya gündeme gelen yeni konseptle hareketimizi ezme ya da bu sorundan kurtulma politikası izleyecekti. Ezme politikasıyla bu işin bitirilemeyeceğini düşündüğünden hem bize karşı mücadele açısından hem de kendisini yaşatma acısından bazı adımlar atmayı gündemine almıştır. Görünen odur ki mevcut durumda bu adımların çok nitelikli ve önemli olmayacağı anlaşılmaktadır. Atılacak adımlar yansıdığı kadarıyla özel televizyonlarda yapılacak birkaç saatlik Kürtçe yayının gündeme gelmesi, Diyarbakır Üniversitesi bünyesinde bir Kürdoloji bölümünün açılması, yine seçim barajının çeşitli biçimlerde indirilerek yasal alandaki partilerin sınırlı olarak meclise yansıtılması ön görülmektedir. Bunların sorunu çözmeyeceği açıktır. Bu geçiştirici yaklaşımların kısa sürede çözümsüzlüğü ortaya çıkacak, Kürt sorunu farklı biçimde yeniden gündeme gelecektir.

Açıktır ki Kürt sorununun demokratik yollardan çözülmesi söylemi bize aittir. Demokratik Cumhuriyet içinde Kürt sorunun çözülebileceğini Önderliğimiz defalarca vurgulamıştır. Bugün de yine demokratik cumhuriyet temelinde sorunun çözüleceğine inanmaktayız. Bazı çevrelerin dediği gibi Kürt halkının ya da Türkiye halkının demokratik konfederalizm örgütlemesiyle demokratik cumhuriyet çelişmemektedir. Demokratik cumhuriyet içinde Kürt sorunu çözülürse biz buna hayır demeyeceğiz. Böyle bir çözüm Kürt halkının kendi demokratik konfederalizm örgütlenmesini yapmasına engel değildir. Bu herhangi bir devlet örgütlenmesi ya da devletçik örgütlemek değildir. Halkların demokratik konfederalizm örgütlenmesi demokrasinin derinleşmesini, kökleşmesini sağlayan bir örgütlenme modelidir. Önderliğimiz Türkiye içinde Kürtlerin demokratik konfederalizm örgütlenmesini böyle ele almaktadır. Nitekim yalnız Kürdistan’da değil Karadeniz’de, Trakya’da, Ege’de, Orta Anadolu’da da bu tür demokratik konfederal örgütlenmelerin yapılabileceğini, böylelikle Türkiye’de halkın kendini örgütlediği, kendini güç yaptığı gerçek demokrasinin kurulabileceğini söylemektedir. Demokrasi devlet tarafından verilmekten çok halkın kendini örgütleyerek geliştirdiği, derinleştirdiği bir olgudur.

Meşru savunma güçlerimiz Kürt halkının demokratik çözümü için vardır

Erdoğan’ın demokratik cumhuriyet içerisinde Kürt sorununun çözülebileceğini söylemesi karşısında bazı çevreler PKK demokratik konfederalizmle bu çözümün önünde engeldir biçiminde demagoji yapmaktadırlar. Kesinlikle böyle bir durum söz konusu değildir. Eğer devlet Kürt sorununu demokrasi ve demokratik cumhuriyet içinde çözerse Kürt halkının demokratik konfederal örgütlenmesi bırakalım bunu önünde engel olmayı, böyle bir çözümü derinleştirecek, sağlamlaştıracak ve anlamlı hale getirecek bir olgu haline gelecektir. Bu demokratik konfederal örgütlenme bırakalım Türkiye’nin birliğini zayıflatmasını Türkiye halkıyla Kürt halkının demokrasi içinde birliğini pekiştirecek bir etken olacaktır.

Hiç kimse bizim işleri yokuşa sürdüğümüzü ileri süremez. Çözümleyici demokratik birlik politikamız nedeniyle defalarca ateşkes ilan ettik. Belki geçmişte zihniyet olarak bizde de devletçi yaklaşımlar vardı. Ancak bunun doğru olmadığını Kürt sorununun Türkiye’nin demokratikleşmesi temelinde halkların kardeşliğiyle çözümünün doğru olacağına samimiyetle inandık. Bizim yaklaşımımız aslında Türkiye için bir fırsattır. Türkiye ya bizim kardeşlik çözümümüzü kabul edecek ya da milliyetçi, devletçi çözümlerin gelişmesine yol açacaktır.

Türkiye aslında bu sorunu nasıl çözeceğini hala netleştirmiş değildir. Kürt sorununun artık inkar edilemeyeceği, çözümsüz bırakılmayacağı ortadayken, bizim önerdiğimiz çözümü tercih etmemesi gelecekte en fazla Türkiye’yi zorlayacaktır. Biz Önderliğimizi reddetmekten, hareketimizi reddetmekten vazgeçin derken Türkiye için de, Kürtler için de yararlı olacak bir çözümün ancak böyle gerçekleşeceği için vurguluyoruz. Ne var ki Türkiye yıllardır bu ısrarlı çağrılarımıza olumlu bir cevap vermemiştir. Halbuki ne bizim tasfiye edilmemiz mümkündür ne de Kürt halkının demokratik taleplerini görmezden gelmek mümkündür. Kürt halkı 1970’ler öncesinin halkı değildir. Kürt sorununun içinden geçtiği siyasal durum da 1970’ler öncesi gibi değildir. Biz demokratik çözümün önünü tıkayan değil, aksine açan ve bu konuda çözümü kolaylaştıran bir pozisyondayız. Meşru savunma güçlerimiz de Kürt halkının demokratik çözümü için vardır. Bizim tasfiye edilmemizin Türkiye’ye de yararı yoktur, bu kısa sürede anlaşılmazsa bile er geç anlaşılacaktır.

Türkiye, bazı Kürtlerin Apo ve PKK karşıtlığına güvenerek ben parçalarım, çözerim diyorsa bu bir yanılgıdan ibarettir. Söz konusu çevrelerin ne hareketimizi zayıflatma ne de alternatif bir güç olma imkanları vardır. Onlar ancak dış güçlerin desteği çerçevesinde seslerini yükseltiyorlar. Güney’deki güçlerin pozisyonuna dayanarak seslerini yükseltiyorlar. Bunların gelişmesinin de Türkiye açısından bir yararı yoktur. Ancak Türkiye gerçekten bu güçlerden bir şeyler umuyorsa bu nafile bir beklentidir. Bir an için hareketimizin tasfiye edildiği düşünüldüğünde Türkiye bu sorundan kurtulmayacak aksine daha da bir çıkmaza girecektir. Dolayısıyla Türkiye eylemsizlik kararını dikkate almalı ve bu zamanı Kürt sorununun demokratik çözümü yolunda değerlendirerek ortaya çıkan olumlu ortamı değerlendirmelidir. Türkiye devleti böyle yaklaştığı taktirde bizim meşru savunmaya yeniden baş vurmamıza gerek kalmayacaktır. Ancak tasfiye konusunda ısrar edilirse meşru savunma güçlerimizin yeniden devreye girmesi kaçınılmaz hale gelecektir. Son bir yılda da görüldü ki böyle bir durum Türkiye’yi siyasi, diplomatik, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak zorlayacaktır. Bu durumda Türkiye’nin iç politikasında, bölge ve dünya politikasında inisiyatif kazanan değil de başka güçler tarafından yönlendirilen bir konuma düşecektir. Son 30 yıllık tecrübe dikkate alındığında bunun Türkiye’ye bir faydası olamaz. Ancak zaman kaybı ve büyük kayıplar ortaya çıkarır. Bu temelde biz Türkiye’de sağ duyunun hakim olarak mevcut tasfiye konseptinin bırakılmasını, Önderliğimiz üzerindeki tecridin kaldırılmasını, operasyonların durdurulmasını ve diyalog yolunun açılmasını bekliyoruz.

Bugün devletin yeni konsepti ve Başbakan’ın söylemleri karşısında Kürt halkına önemli görevler düşmektedir. Devlet ve çeşitli çevreler halkımızın birliğini bölme çabalarını artırmış bulunmaktadır. Böyle ki inkar edilen bir halkın ulusal demokratik talepleri etrafında birlik yapmasını Kürt siyasetini çoğulcu yapmak söylemi adı altında parçalamak istemektedirler. Devlet hareketimizi ezmek için tüm toplumsal kesimleri milli mutabakat çerçevesinde hareket etmeye zorlarken, hatta bazı Kürtleri bile özel savaşın bu milli mutabakatına çekmek isterken, Kürt halkının birliğinin parçalanmasını istenmesi anlamlı bir çabadır. Bu özel savaş merkezi derinliklerinde planlanan bir politikadır. Dolayısıyla halkımız, özel savaşı, hareketimizi bir taraftan şiddetle, bir taraftan siyasi, ekonomik, sosyal araçlarla ezmek isterken kendi birliğini her alanda güçlü tutmalı, topyekün savaşa karşı topyekün direniş çerçevesinde hareket etmelidir.

Kürt halkı Başbakan’ın “Kürt sorunu vardır. Kürtlerin varlığını tanıyoruz.” Söylemi karşısında bunların mücadelenin bir sonucu söylendiğini bilerek makul ulusal demokratik taleplerini serhildanlarla bu söylemde bulunan hükümete dayatmalıdır. Her yerde “dilimle eğitim istiyorum” kampanyasını artık pratikleştirmeye götüren bir mücadele düzeyine çıkarmalıdır. Yine 24 saat yayın yapacak Kürtçe televizyonlara izin verilmesini dayatmalıdır. Başbakan Kürt sorununun demokrasi içinde çözüleceğini söylüyorsa bu eylemlerle bu adımlarının hızlandırılması istenilmelidir. Başbakan’ın söylemi ulusal demokratik taleplerin dillendirildiği eylemlerin süreklileştirilmesi biçiminde karşılanmalıdır. Bu eylemler binlerin değil, on binlerin katıldığı serhildanlarla gerçekleştirmelidir. Bu eylemlerle hükümetin söylediklerinin yerine getirilmesi istenmelidir. Bu söylemlerin samimi olup olmadığı böylece kısa sürede ortaya çıkarılır. Önümüzdeki süreç halkımızın önüne böyle bir görevi koymuştur. Bir taraftan Önderliğimizi Kürt halkının iradesi olarak kabul ettirme mücadelesi verilirken diğer taraftan Başbakan’ın söylemlerinin pratikleştirmesini dayatma mücadelesi verilmelidir. Bu iki mücadele birbirini tamamlayan ve güçlendiren özelliklere sahiptir. Önderliğimizin irade olarak kabul edilmesi Kürt sorunun çözümünü, Kürt sorununda çözüm iradesini ortaya konulması ise Önderliğimizin Kürt halk önderi olarak kabul edilmesini beraberinde getirecektir.

SÜRECİ DOĞRU KAVRAYALIM BAŞARMA RUHUYLA YÜKLENELİM VE KAZANALIM

KKK Yürütme Konseyi Başkanlığı

Bilindiği gibi mücadelemiz 1 Haziran 2004 kararıyla başlayan ve KKK'nin ilanı ile hazırlıkları tamamlanan yeni bir sürece girmiştir. Bu yeni süreç meşru savunma çizgisinde mücadelenin çeşitli aşamalardan geçerek başarıya ulaşacağı bir süreçtir. Ancak bu süreçte ne süreklileşen bir silahlı direnme ne de direnmeden uzak bir siyasal mücadele yaşanacaktır. Her ikisinin de iç içe geçtiği bir süreç biçiminde ele almak, böyle yaklaşmak daha doğru olacaktır. Çünkü süreç karekteristik olarak bu biçimde gelişecektir. Zaman zaman meşru savuma güçlerinin silahlı direnişinin, zaman zaman da siyasal demokratik kitle mücadelesinin öne çıktığı dönemler olabilir. Yani zikzakların olduğu bir mücadele seyrinin izleneceği çok açıktır. Aslında daha önceki dönemlerde meşru savunma çizgisi çerçevesinde hazırlıkların yapıldığı dönemlerde de bu tür ifadeler çokça kullanılmıştır. Yani sürecin böyle gelişeceği ifade edilmiştir; daha o zamandan beri üzerinde tartışmaların yapıldığı bir konu durumundadır. Bu açıdan bildiride açıklanan gelişmenin arkadaşlar tarafından beklenilmeyen bir gelişme olduğunu düşünmüyoruz. Tabii meşru savunma çerçevesindeki mücadelenin belli bir düzey kazanmasıyla birlikte, sorun yeniden Türkiye ve dünya kamuoyunun gündemine girmiştir.

Kürt sorunu bugün, son dört beş aydan bu yana Türkiye'nin gündeminden düşmeyen tek konu ve uluslararası düzeyde de zaman zaman gündemde olan ve tartışma konusu yapılan bir konu ve sorun durumundadır. İşte bu aşamada yani hareketimizin, halkımızın ve meşru savunma güçlerinin geliştirdiği mücadele ile konunun yeniden gündeme girmesi aşamasında ilk kez bu düzeyde, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Kürt sorununun varolduğunu ve demokratik cumhuriyet ekseninde çözüm geliştirilmesi gerektiğini kabul etti. Daha önceden de *"Kürt realitesini tanıyoruz"* ya da *"AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer"* türünden sözler ifade edilmiş olsa da, bu kez daha kapsamlı ve daha değişik bir açılım olarak görmek ve değerlendirmek mümkündür. Bu elbetteki kendiliğinden ortaya çıkmış bir gelişme değildir. Sürecin ve mücadelenin ortaya çıkardığı bir sonuç olarak görmek gerekiyor. İşte bu aşamada madem ki Başbakan sorunu kabul etti, *"benim sorunumdur"* dedi ve demokratik cumhuriyet ekseninde, demokratik yöntemlerle çözeceğini ifade etti, o zaman biz de bir aylık çatışmasız bir ortam yaratarak, "buyurun çözün," "nasıl çözecekseniz gösterin" demeliyiz diye düşündük. Bunu bu çerçevede tartıştık ve zaten bu çağrımızın anlamı da budur.

Aktif savunmadan pasif savunmaya geçiyoruz

Geçmişte yaşanan süreçlerden ötürü halkımızın, toplumumuzun yaşadığı bir güvensizlik durumu var. Böyle güven arttırıcı bir takım pratik adımlarla çözüm sürecini geliştirin, diyoruz. Toplumumuzun yaşadığı hassasiyetleri ve beklentilerimizi yayınladığımız bildiride koyduk, bunlardan da başlayabilirsiniz, diyoruz. Yani gelişen süreç özü itibariyle budur. Arkadaşların anlaması gereken şey; bu tek yönlü tek taraflı bir ateşkes değildir. Tek taraflı ateşkesler artık anlamını yitirmiştir. Bu aktif savunmadan, pasif savunma pozisyonuna geçme durumudur. O açıdan gerçekten sorunlarımızı diyalogla çözmek istiyoruz. Eğer karşı taraftan samimiyet görür, devlet ve hükümet samimiyet çerçevesinde güven arttırıcı adımlar atarsa, bu sorunun kalıcı çözümü gündeme girebilir. Bunun için bekleyip, izlememiz; görmemiz gerekiyor. Başbakanın sözleri devletin tümünü bağlıyor mu, bağlamıyor mu? Ordunun tutumu nedir? Bunların daha yalın bir biçimde açığa çıkması gerekir. Tabii biz önemli bir adım attık, karşılık verdik. Tüm bunları gözetir tarzda mutlaka dikkat edilmesi gereken bir takım hususlar var. Biz bu hususları kısaca ifade etmek istiyoruz;

Birinci husus; herkesin, özellikle bütün savunma birimlerinin çağrımıza uyması, bizim tarafa herhangi bir söz söylenmemesi için oldukça özenle yaklaşılması gerektiğini düşünüyoruz. Bu ay içinde operasyonel saldırılar karşısında, mecburi çatışmalı durumlar dışında herhangi bir silahlı eylem girişimi olmamalıdır. Bizim talebimiz budur. Yapılan çağrıya tüm HPG güçlerinin harfiyen uyarak, HPG'nin değerli komutan ve savaşçılarının ne kadar örgütlü, ölçülü ve bilinçli, yine planlı hareket eden bir Apocu savunma kuvveti olduğunu herkese göstermelidir. Bu konuda bütün arkadaşların gereken hassasiyet ve duyarlılığı göstereceğine dair herhangi bir kuşkumuz yoktur. İkinci husus ise; meşru savunma tedbirlerinde herhangi bir gevşeme olmamalıdır. Tekrar belirtiyoruz, ordunun tutumunun ne olacağı tam olarak bilinmiyor. Yani bu aşamada Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı tarafından söylenen sözler, devleti bir bütün olarak bağlıyor mu, bağlamıyor mu bilmiyoruz. Başbakan daha çok devlet adıyla konuştu, ama yine de tam olarak bilemeyiz. Bu açıdan tedbirlerde herhangi bir gevşeme olmamalıdır. Gerilla hareket tarzıyla yeterli düzeyde savunma pozisyonu olmalıdır. Bu pozisyon iyi bir biçimde geliştirilirse gerillanın kendini savunma mevzisi, imkanları ve olanakları oldukça zengindir. Bu açıdan operasyonlar olabilir. Biz bu konuda kimseden şu veya bu biçimde herhangi bir söz almış değiliz. Ama genel olarak kamuoyunda "eğer eylemler durursa, operasyonlar da durabilir" diye sözler duyduk. Fakat biz güvenlik konusunu herhangi bir biçimde esnetemez, herhangi bir biçimde şu veya bu söze bağlı kalarak da ele alamayız. Güvenlik her şeyin başında gelmektedir. Dolayısıyla tedbirlerde herhangi bir biçimde bir gevşeme olmamalıdır.

Biliyorsunuz ki bu konuda geçmiş tecrübelerimiz var. Biz şimdiye kadar üç kez tek taraflı ateşkes durumunu yaşadık. Son aldığımız karar, ateşkes gibi olmazsa da model olarak benziyor. O açıdan arkadaşların fazla zorlanmayacaklarını düşünüyoruz. Ama provoke etmek isteyenler de olabilir. Yani devletin ya da ordunun resmi bir kararı değil de yerel inisiyatifler çerçevesinde provoke etmek isteyen girişimler de olabilir. Buna karşı da duyarlı olmak gerekiyor. Yani bütün bunları boşa çıkaracak uyanıklıkta olmak kadar ilkeli olmayı da esas alan bir hareket tarzı olmalıdır. Süreç bugünden başladığına göre bugünden itibaren de zaman geçtikçe durumların nasıl gelişeceğini de adım adım göreceğiz. Bizim şu anda belirtmek istediğimiz diğer bir temel husus, hiçbir alanımızda ve gücümüzde herhangi bir biçimde hayalci yaklaşımlar olmamalıdır. İşte sanki süreç farklı bir sürece evrildi, dolayısıyla artık saldırılar olmaz gibi bir kanıya kimsenin girmemesi gerekiyor. Yani belirttiğimiz çerçevede saldırılar da olabilir. Tabii bizim beklentimiz olmaması yönündedir. Ama bu konu direkt bize bağlı bir durum değildir. Bu açıdan tüm güçler gereken tedbirlerini alabilmeli, gevşeme durumu olmamalıdır. Bunu son derece önemli ve hayati bulduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Üçüncü husus ise, bu bir süreçtir. Bir bakıma bir deneme sürecidir. Karşı taraf bu konuda ne kadar ciddidir, ciddi değildir, onu ölçme sürecidir. Karşı taraf bazı sözler söyledi. Biz de o sözleri şimdi pratikte test etmek istiyoruz. Bunu böyle bir süreç olarak görmek ve anlamak gerekiyor. Biz samimiyiz. Ama karşı tarafın da samimi olması gerekiyor. Ne yazık ki, biz şimdiye kadar bu samimiyeti karşı taraftan görmedik. O açıdan konuya daha fazla hassas yaklaşmamızın gerektiği çok açık ortadadır. Şimdi attığımız adımın ilanından bu yana yirmi dört saat geçmiştir. Bu yirmi dört saat içerisinde edindiğimiz izlenimin olumlu sonuçları vardır. Toplumumuzun demokratik kurum ve kuruluşları tarafından olumlu ve yeterli karşılanmıştır. Yine, bu sabah dünya basını, özellikle Avrupa ve diğer uluslararası basını izledik. Genel olarak olumlu karşılanan bir adım olarak değerlendirilmektedir. Yani hemen hemen her ülkenin basını gelişmeye yer vermiştir. Çeşitli düzeylerde yer vermişler ve Başbakan'ın konuşmasına karşı Kürtlerin bir jesti, bir iyi niyet adımı vb biçimde değerlendirilmektedir. Ümit ederiz ki genelde olarak da sonuçları olumlu olacaktır.

Hiç kimse zayıflıktan dolayı barış istediğimizi söyleyemez

Öte yandan, yine Türkiye'de çeşitli çevreler tarafından da olumlu karşılandı. Ama bilinen bir takım çevreler tarafından da habire sabote etme çabaları söz konusudur. Örneğin, dün Brüksel'de düzenlenmek istenilen basın toplantısının engellenmesi düşündürücü bir durumdur. Onun engellenmiş olması karşısında birçok açıdan düşünmek gerekiyor. Yani öncelikle eğer Türkiye bir yumuşama sürecini arzu ediyor ve sorunu demokratik yöntemlerle çözmek istiyorsa, o zaman neden bu denli sert ve sanki hiçbir şey yokmuş, sanki barış değil de savaş ilan edilecekmiş gibi müdahale etti? Acaba bu Türkiye'deki bürokrasinin kendi inisiyatifi ve işleyişi çerçevesinde mi oluyor? Yoksa hükümetin müdahalesi dahilinde mi gelişiyor? O cephede görülmeyen, bilinmeyen, perde arkasındaki olaylar ve durumlar nedir, bilemiyoruz. Ama düşündürücü bir şeydir. Biz orada barış sürecinin gelişimi için bir adımı ilan etmek üzere bulunacaktık ve arkadaşlarımız da onun için orada bulunacaklardı. Ama bu engellendi. Ayrıca AB'nin başkenti Brüksel'de Belçika hükümetinin tutumu da düşündürücüdür. Yapılacak açıklama barış için bir açıklama olacaktı. Peki o zaman barış istenmiyor mu? Gerçekten bu konuda AB'nin durumu nedir? Barış isteniyor mu, istenmiyor mu? Bunu düşünmek gerekiyor. Türkiye yöneticilerinde bunu düşünen akıllı bir politika yok. Onlar her zaman şakşakçılığı seçer. Bütün basın zafer kazanmışçasına "Belçika'yı hizaya getirdik, bastırdık" yok "PKK'nin şovunu engelledik" diye zafer naralarını atıyorlar. Yani buna bakarken hayretler içinde kalıyoruz. Bu akıl ve zihniyet bu ülkeyi nereye götürecek? Sen orada neyi engelledin? Sen barış açıklamasının yapılmasını engelledin. Ama acaba bir de sen mi bu açıklamayı engelledin? Yoksa yine başkaları mı kendi politikasını senin politikanmış gibi dayattı? O akıl senin midir acaba? Sen ne diye kendine öyle yiğitlik taslıyorsun? Senin müdahale etmen sonucunda mı böyle oldu? Yoksa bunun içinde başka bir politika mı var? Onu düşünüyor musun? Yani bu tür soruları çoğaltmak mümkün. Ne yazık ki, işlerin nasıl döndüğünü, neyin ne olduğunu derinliğine ya anlayan yok ya da anlayanlar da sus pustur. Böyle olunca da ortamda biraz şovcu, şakşakçı, biraz da hep naralar atan bir atmosfer egemen oluyor.

Kısaca bütün bu gelişmeler düşündürücüdür. Biliyorsunuz ki, uluslararası komplo aslında büyük bir oyundu. Bunun izleri hala devam ediyor. Önderliğimiz nasıl ki o komployu sezdi ve boşa çıkardıysa, biz de halkların başına yeniden bir takım çorap örme oyunlarını boşa çıkarmak ve bunlara karşı uyanık olmak durumundayız. Bizim halklara karşı sorumluluğumuz var.

Öte yandan Deniz Baykal gibi Kürt düşmanlığını marifet bilen, siyaset belleyen bir akılla Türkiye'nin kazanacağı hiçbir şey yoktur. Sadece ve sadece kaybetme durumu yaşanacaktır. Öyle sanıyoruz ki hareketimizin geliştirdiği bu çağrı temelinde tüm meşru savunma güçlerinin de buna bilinçli, duyarlı, yüksek bir özveri ve kararlılıkla uymasıyla beraber gelişen yeni süreçte birçok oyun da bozulacaktır. Çünkü bu, yeniden savaş rantçılarının devreye girmesi; onların giderek kendilerini şu veya bu düzeyde hakim kıldırma sürecine karşı da geliştirilmiş bir girişim olmaktadır. Bu açıdan biz bu süreci birçok boyutları itibariyle önemli görüyoruz. Şimdiden bizim açımızdan ve haklar açısından kazanımlarının olacağını düşünüyoruz. Bu sürecin geliştirilmesinde kaybedecek herhangi bir şeyimizin olmadığını, tersine aslında bizim barışçıl demokratik çözümden yana olan siyasetimizi, ulusal ve uluslararası düzeyde herkes tarafından daha iyi görülmesi bakımından olması gereken en uygun, yerinde ve isabetli bir adım olarak değerlendiriyoruz. Öyle inanıyoruz ki, Apocu hareketin tüm mensupları da aynı düşüncededirler. Fakat önemli olan bunun pratik uygulanışını da başarılı bir biçimde geliştirmektir. Bazı hususları yukarıda da belirttik. Bunlarla beraber, izah ettiğimiz bütün bu nedenlerden dolayı, bu süre boyunca tüm güçlerimizin kendi hazırlıklarını aksatmamaları gerekiyor. Yukarıda da belirttiğimiz gibi biz bir arayış olarak bu süreci ön görüyoruz. Eğer karşı taraftan iyi niyet, olumlu ve güven arttırıcı adımlar geliştirilir, sürecin derinleştirilmesi için gerekli girişimler yapılırsa ya da genelde güven verici bir düzeyin geliştirilmesi ön görülürse biz bunu elbetteki karşılıksız bırakmayız. Ama böyle değil de oyun içinde oyun, bizi bir biçimde marjinalleştirme, oyuna getirme, zaman kazanma, boşa alma gibi sözüm ona akıllı, ama özündeyse akılsız bazı planlamalar peşinde olunursa da tabii ki her bakımdan cevap verebilecek düzeyde ve durumda olmalıyız. Bu konuda yağma yok, kimse kimseyi aldatamaz! Pozisyonumuz zayıf değil, güçlüdür. Tüm arkadaşlar ve tüm güçler, dost düşman bunu bilmektedir. Hiç kimse bizim için zayıflıktan dolayı barış istiyorlar diyemez artık. Bunu geçmişte çok söylediler ve siyasetlerini de buna dayandırdılar. Ama yeni dönemde hiç kimse bunu iddia edemez. Bu açıdan arkadaşlar kendi hazırlıklarını aksatmamalıdır. Herhangi bir biçimde asla gevşeklik olmamalıdır. Tam tersine bu süreci en dolgun bir biçimde değerlendirmek gerekiyor. Özellikle HPG güçlerinin, bir yandan kendi savunma sistemlerinde herhangi bir gevşeme yapmadan, savunma pozisyonlarını güçlü tutmaları, diğer yandan da kendilerini daha güçlü hazırlamaları için bu zamanı iyi değerlendirmeleri gerekiyor. Yine siyasi çalışma, basın yayın alanı başta olmak üzere tüm çalışma alanlarında bulunan güçlerimiz de süreci daha iyi gündemleştirmek, sürecin kalıcı bir barış, demokratik çözüm sürecine doğru evrilmesi için gerekli siyasal mücadelenin geliştirilmesine dönük daha hamlesel bir ruhla yaklaşım göstermelidir.

Bu temelde 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü daha güçlü karşılamaya yönelik halkımızın barışçıl, demokratik ve özgür sesini daha güçlü yansıtmak üzere daha etkili bir biçimde sürece katılım gösterilmelidir. Yani hem siyasi güçlerimizin hem de meşru savunma güçlerinin bu süreci gevşeme, her şey oldu, bitti, geçti biçiminde ele almaması gerekmektedir. Geliştirilen bu süreç ve çağrı da mücadelenin bir başka biçimi ve arayışıdır. Arayış yerini bulur ve karşılık alırsa ne ala, ama bulmazsa tabii ki biz kuşkusuz yolumuza devam edeceğiz. Bu anlamda bizim açık, net bir duruşa ve politikaya sahip olduğumuz çok açıktır. Bu konuda tüm ilgili arkadaşların gereken duyarlılığı göstereceğine inanıyor ve bu temelde tüm arkadaşları saygıyla selamlıyor, üstün başarılar diliyoruz.

21 Ağustos 2005

KÜRT HALKI PRATİĞİ OLMAYAN SÖZLERE DEĞER VERMEZ

HPG Meclisi

15 Ağustos Atılımı'nın 21. yıldönümünde ortaya çıkan yeni gelişmelerle, her gün süreci ilerleten siyasi olaylar üzerinde durmak gerekmektedir. 15 Ağustos Atılımı'nın 22. yılına girerken hareketimiz, özelde de savaşan gücümüz HPG açısından sürecin değerlendirilmesine ihtiyaç duymaktayız. HPG, ağustos başında bir durum değerlendirmesi sürecine girdi. Üst yönetim bir toplantı yaparak 1 Haziran atılımının 15. ayında ortaya çıkan siyasi durumu, gelişmeleri, yani 15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünde hareketimizin siyasal, askeri, örgütsel, mücadele durumunu değerlendirmek istedi. Bu temelde kapsamlı bir tartışma, değerlendirme, yeniden bir kararlaşma ve planlama en örgütlü dinamik öncü kesim olarak HPG bünyesinde yapıldı. Bütün örgüte yansımasını buldu.

Yürüttüğü mücadele ardından yeni bir durum değerlendirmesi yapma, kendini planlama ve yeni bir pratiğe hazırlama güç ve iradesini gösteren hareketimiz karşısında inkar ve imha sistemini yürüten güçler de yeniden değerlendirme yapmaya mecbur kaldılar. Bilinmektedir ki, bu süreç genelkurmayın başbakana brifing vermesiyle başladı. Karşımızda savaşı yürüten güç olarak genelkurmaylık, Türkiye yönetimi açısından bir durum değerlendirmesi süreci başlattı, yeni görüşler geliştirmeye çalıştı. Hükümete, ardından basına ve yönetimin diğer çevrelerine yansıtmak için toplantıları sürdürdü, açıklamaları geliştirdi. Karşılıklı tartışmalarla bazı şeyleri sağlamayınca da, kamuoyu baskısını oluşturarak sağlamak istedi. Genelkurmayda -basına yansıdığı biçimiyle- 'halkı ve tüm kurumları içine alan topyekün bir mücadele ile ancak PKK direnişine karşı üstünlük sağlanabilir' gibi bir tespite varıldığı anlaşılıyor. Bu, Türkiye devleti ve yönetimi için yeni bir karar alma süreci anlamına geldi. Bu tartışmalı durum daha da sürdü.

Bu gelişmelerle bağlantılı olarak daha çok sivil topluma, düşünen kesimlere dair Türkiye aydınlarının da bir girişimi olmuştu. Bu girişim genelkurmayın yaklaşımından da önceydi. Genelkurmayın değerlendirmeleri, bu aydın grubunun geliştirmek istediği çabaları engelleme ve boşa çıkarma amaçlı oldu. Fakat aydınlar daha önceden Türkiye'nin gidişinin genelkurmayın öngördüğü gibi topyekün bir savaştan yana değil de, demokratik bir uzlaşma ve çözümden yana olması gerektiğini ortaya koydular, değerlendirdiler. Bunu Kürt aydınları da destekledi. Kürdistan'daki sivil toplum örgütleri, siyasal partiler ve belediyeler de destek verdiler. Bu eğilim, güçlü bir desteği Kürdistan'dan, Kürt halkının temsilcilerinden gördü. Biz de hareket olarak baştan itibaren ilgili ve ilişkili, diyalog içinde olduk. Genelkurmay girişimleriyle bunu boşa çıkarmak için epeyce çaba harcadı. Örneğin, hükümetin aydınlarla görüşmelerini geciktirdi. Hükümet bu konuda zorlandı. Türkiye başbakanı en son 10 Ağustos'ta Diyarbakır'a ziyaret vesilesini de geliştirerek, genelkurmay karşısında yeni bir görüş geliştirme cesaretini gösterdi. Çok önceden istenilen randevuyu kabul ederek aydınlarla görüştü. Bazı açıklamalar yaptı. Ardından 12 Ağustos'ta Diyarbakır'a gitti. Kamuoyuna, halka açık olarak ifadelerini orda da yineledi. Genelkurmayın aksine, Türkiye'nin topyekün mücadele içine girmesi değil de, demokratik uzlaşma, diyalog yoluna girmesi anlamına gelecek sözler söyledi. Bizim açımızdan, Kürt halkının talepleri, özgürlük ve demokrasi ihtiyacımız açısından Türkiye başbakanının söyledikleri çok içerikli, anlamlı olmayabilir. Fakat Türkiye başbakanının söylediği sözler, Türkiye'ye hakim olan inkar ve imha sistemi, zihniyeti, politikası, devlet yapılanması açısından baktığımızda, büyük değişiklikler ifade eden, önem arz eden ve çok ciddiye alınması gereken sözlerdi. Kürt sorununu vurgulayarak ifade etti. Kürt sorunu olarak yaşanılanların ifade edilmesi önemliydi.

Bu sorun şimdiye kadar hep terör sorunu olarak tanımlanıyordu. Sorunun demokratikleşme içerisinde çözümlenmesinin önemi ifade edildi. Yine demokratik cumhuriyet tanımlamasına dikkat çekildi. Sorunların cumhuriyetin demokratikleşmesi içinde çözümlenebileceğini ifade etti. Türkiye düzeyinde üst kimlik, Türkiyelilik kimliği, onun altında değişik halk gruplarının kendi ulusal, kültürel alt kimliklerinin birlikte yaşanabileceğini belirtti. Bütün bunlar kuşkusuz dikkatle değerlendirmemiz gereken hususlar, gelişmeler oldu. Bir yerde Önderlik değerlendirmelerine, çağrılarına biraz cevap verme gibi bir anlam taşıdı. Daha düne kadar, 'düşünmezseniz Kürt sorunu diye bir sorunumuz olmaz' diyen bir hükümet başkanının sorunu bu biçimde tanımlaması ve çözüm arayışını ifade etmesi tabii önemli bir değişikliği içeriyor. Bu gerçekliği 15 Ağustos'un 21. yıldönümünde değerlendiriyoruz. Öncelikle şu tespite varıyoruz: Yeni bir durum değerlendirmesi sürecine girilmiş oldu.

Kürdistan'da mücadele edilirse kazanılabilir

Yeni bir değerlendirme süreci yaşanıyor, tartışmalar yürütülüyor. Yeni kararlar verilecek. Belki de bu kararlar 15 Ağustos kararlılığını tamamlayacak, daha da ileriye götürecek ve günümüze taşıyacak düzeyde kararlar olacaktır. Böyle kararlar almaya açık bir ortam, bir yapı var. Hayalci olmamakla, ihtiyatlı yaklaşmakla birlikte güncel siyasi durumun, yürüttüğümüz mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçların böyle ele alınıp değerlendirilmesi bizce yerindedir. 'Neler oluyor?' denildiğinde Türkiye için bunu söylüyoruz. Türkiye devleti ve yönetimi yeni bir karar aşamasındadır. Bu, önemli bir gelişmeyi ifade ediyor. Kuşkusuz Türkiye yönetiminin böyle bir değerlendirme, kararlılaştırma ve kararlaşma sürecine girmesini yaratan 1 Haziran kararı ve bu temelde gelişen mücadele gerçekliğidir, bazılarının söylediği gibi Türkiye'nin AB, ABD ile ilişkileri değildir. Onlar da kuşkusuz bir etkendir. Türkiye yönetimini zorladılar, ama esas olgu, Kürdistan'da yürütülen meşru savunma temelinde yürütülen özgürlük mücadelesi ve 1 Haziran kararı dediğimiz atılım sürecidir.

Bir kere daha şu gerçekliğe ulaşıyoruz: Kürdistan'da mücadele edilirse kazanılabilir. Bu ikinci stratejik atılım 15 Ağustos'tan daha hızlı gelişmeler yaratıyor, kazanımlar ortaya çıkarıyor. Şu an içinde bulunduğumuz durum buna işaret ediyor. 1 Haziran kararı başta çok iyi anlaşılmadı, tanımlanmadı. Önderliğimiz ikinci 15 Ağustos Atılımı olarak tanımlamıştı. Sebebi şudur: Nasıl ki 15 Ağustos silahlı mücadele stratejisini başlatma adımıysa, 1 Haziran da demokratik siyasi mücadele stratejisini başlatma adımıydı. Daha önceki süreçler, böyle bir atılımı başlatma, böyle bir adımı atmak için gerekli hazırlık çalışmalarını yürütmek oluyordu.

Biz bu süreci değişim ve yeniden yapılanma süreci olarak tanımladık. 1 Haziran da Apocu hareketin pratik anlamda ikinci büyük stratejik adımı atma, atılımı başlatma gerçeğini ifade ediyor. Önderlik bunu üçüncü doğuş olarak da tanımladı. Bunun önüne bir de ideolojik doğuşu eklersek; Önderliksel gelişme bakımından üçüncü büyük atılım, hamle, yeniden yapılanma ve stratejik değişim temelinde gerçekleşen bir atılım oluyor. Bu atılımın dayandığı strateji ve taktikler bakımından kendisine has özellikleri var. 1 Haziran kararı 15 Ağustos'un yarattığı büyük birikimler üzerinde, o temele dayanarak, o ruhu günümüze taşıyarak gerçekleşen bir atılımdır. Bu büyük atılım 15 Ağustos Atılımı'nın 21. yıldönümünde bizi yeni bir siyasi durumla, değerlendirme yapmakla yüz yüze getirdi. Aslında Önderliğimiz bunu çok erkenden öngördü. Fakat bizim yetersizliklerimiz, Türkiye yönetiminin ve imha, inkar güçlerinin de çok despotik, gerici, anti demokratik zihniyete ve tutuma sahip olmaları bir yıl önce yeniden bir durum değerlendirmesi yapmaya imkan ve fırsat vermedi. Gericiliği durum değerlendirmesi yapmaya zorlamak için mücadeleyi daha da derinleştirmek, sürdürmek, büyütmek ve zamana yaymak durumunda kaldık. Önderliğimizin istediği ortama 15 Ağustos Atılımı'nın 21. yıldönümünde ulaştık. Bu da büyük, önemli bir gelişmedir. Zayıflıklarımız, eksikliklerimiz var. Ama eksiklikler ne olursa olsun mücadelede ısrar, kararlılık, derinleşme, cesaretli ve fedakar adımları atma sürdürülürse başarının sağlanabileceğini gördük, görüyoruz. Nitekim 22. 15 Ağustos'a girerken böyle bir durumla yüz yüze geldik.

Mevcut değerlendirmelerden ne sonuç çıkar? Tabii en çok kafa yorulan, tartışılan, bizim de en çok yoğunlaştığımız nokta budur. Bir kere mevcut gelişmeleri benimsemek lazımdır.

Türkiye Başbakanı'nın ifadeleri şunu ortaya koydu: Önderliğimizin çürütme politikası olarak tanımladığı veya ne savaş ne barış politikası olarak değerlendirdiğimiz politik süreci artık sona erdirdi. Türkiye yönetiminin yeni bir durum değerlendirmesi yapmak zorunda kalmasının nedeni; şimdiye kadar tek yanlı ateşkes ve diyalogu demokratik çözüm yaklaşımları temelinde Önderliğimiz ve hareketimizin yürüttüğü çok fedakar çabalar karşısında sürdürdüğü politikanın sona ermesindendir. Yürütülen politikalar, bizim ve Önderliğin yaklaşımını bir zayıflık olarak değerlendirmekti. Bizi oyalayıp, sözde değişiklikler yapıyor gibi görünüp, bazı yasalar çıkartarak pratikte hiçbir şey yapmama temelinde bizi gevşetmeye, çürütmeye, 2003 yılında yaşadığımız provokatif tasfiyeci saldırılarla da içten parçalanma, dağılma, erimeyle yok etmeyi, dolayısıyla Kürt özgürlük hareketini bastırmayı başarma politikasıydı. Bunu bütün hükümetler de böyle yürüttüler. Bütün uyarılara, yine iyi niyete, samimiyetli ve kararlı duruşa, tek yanlı fedakarlığa rağmen böyle yaptılar. Bunun doğru olmadığını görmediler ya da görmek istemediler. Kendi çizgilerinde o temelde başarılı olabileceklerini sandılar. 1 Haziran kararı bunu boşa çıkartma, gerçekleri bir kere daha Türkiye yönetimleriyle, inkarcı yaklaşımlarına gösterme atılımıydı. Mevcut çürütme politikasıyla Türkiye yönetiminin bütün kesimleri ne savaş ne de barış politikasıyla artık Kürdistan özgürlük hareketi karşısında duramayacaklarını anlamış bulunuyor. Bu, yeni bir arayışı, politikayı ifade ediyor. Önemli bir gelişmedir, devletin şimdiye kadar izlediği politikanın boşa çıkması anlamına gelmektedir.

Türkiye Başbakanı 'düşünmezseniz Kürt sorunu olmaz' diyordu. Düşünmek gerektiğini, Kürt sorununun düşünülmezse bile var olduğunu, bir maddi olgu olduğunu ve bu sorundan kaynaklanan gelişmelerin herkesi düşünmek zorunda bırakacağını gösterdi. Başbakan düşünmek zorunda kaldı. Düşününce Kürt sorununun var olduğunu gördü. Dolayısıyla da çözüm üretmekle sorumlu olduğunu hissetti. 'Benim sorunumdur,' 'herkesten önce ben çözmek zorundayım' diyor. Eğer söyledikleri konusunda samimi olacaksa, onun gereklerini pratikte yerine getirmeye çalışacaksa iyi bir noktaya gelmiş durumdadır. Hayal dünyasından, gerçek dışı sübjektif tutumlardan kurtularak, gerçekler dünyasına, canlı yaşam dünyasına kendisini getirmiş oluyor. Bu da önemli bir gelişmedir.

Barış mı savaş mı?

Türkiye Başbakanı'nın inkar sistemini ifade ediş tarzı artık yok olmuştur. Gerçekler yalın bir biçimde ortaya çıktı. Bunlar bu mücadelemizin yarattığı somut gelişmelerdir, kazanımlardır. Hiç de küçümsenmeyecek kazanımlardır. Eğer ilerletirlerse, gerisi getirilirse, üzerinde yeni büyük gelişmelerin yaşanabileceği kazanımlardır. Küçük görmeyelim. Bir çözüm sürecinin, yeni bir sürecin başlangıcı olabilir. Acaba böyle olacak mı? Yoksa Türkiye nereye gidecek? Tabii bu soru herkesin önündedir. Türkiye aydınlarıyla, siyasetçileriyle bunu kendi içinde tartışıyor, biz de tartışıyoruz. Çeşitli karar mekanizmaları işliyor. Şöyle bir gerçek görülüyor: Türkiye yönetimi henüz belli bir karara ulaşmış değildir. Kendi içinde de tartışıyor. Belki bir iç mücadele yaşanıyor. Fakat önümüzdeki yakın süreçte devlet yeni bir karara ulaşacaktır. Ne savaş ne de barış politikası bitmiştir. Yerine ya savaş, ya barış diyecek. Başka orta yol da kalmadı. Çürütme, orta yol bitmiştir. Acaba barış mı diyecek? Savaş diyen çevreler de vardır. Aydınlar, yine sözde düşünürler, yazarlar, çizerler içinde de barış diyenler var. Aydın inisiyatifi böyle gelişti. Kuşkusuz siyasetçiler ve askerler içinde de vardır. Fakat Türkiye neye karar verecek, biz bu konuda tam net değiliz.

Bazıları bizim karar vermemiz gerektiğini söylüyorlar. Aydın girişiminden de karar vermemiz, tek yanlı bir ateşkes ilan etmemiz için çağrı geldi. Başbakan da benzer bir ifade de bulunmuş. Çok çeşitli dost çevrelerden de benzer çağrılar alıyoruz. Bizim karar vermemiz isteniyor. Bundan sonra bizim tutumumuzun ilerleteceği ifade ediliyor. Böyle bir beklentinin oluştuğu, kamuoyunun bu anlamda yeni tutumlar, kararlar beklediği söyleniyor. Kuşkusuz sorumluluğumuz var. Biz bir tarafız. Dolayısıyla yeni bir süreç gelişecekse, ister barış, ister savaş olsun, iki tarafın tutumu da belirleyici olacaktır, bu süreci etkileyecektir. Bu anlamda 'bunun dışındayız, bizim sorumluluğumuz yok' demiyoruz. Ama karar verme durumunda olan bizden önce Türkiye yönetimidir. Bu, hiç kimsenin görmezden gelemeyeceği ve inkar edemeyeceği bir gerçektir. Çünkü biz karar verdik. Önderlik çizgisi çok somuttur. Yedi yıl tek yanlı ateşkes yürüttük, barış ve demokratik çözüm arayışında olduk. Ve bunu bir çizgi haline getirdik. Dolayısıyla kararsızlık ya da çözümsüzlük bizden kaynaklanmıyor. Politikası biten ve yeni politika belirlemek durumunda kalan, böyle bir durumla yüz yüze gelen Türkiye yönetimidir. Yine sürecin nasıl ilerleyeceğini de Türkiye'nin vereceği karar belirleyecektir. Çünkü imhayı öngören, inkar temelinde Özgürlük hareketini, Kürt halkını ezmek, yok etmek, imha etmek, tanımamak ve reddetmek Türk yönetiminin politikası ve yaklaşımıdır. Ne Kürt halkının ne de Özgürlük hareketinin Türkiye'ye karşı böyle bir yaklaşımı yok, Türkiye'yi red-

> **"Türkiye kritik bir noktadır. Topyekün mücadele, savaş kararının çıkması demek, bizim için de topyekün direnişin gündemi girmesi olacaktır. Bu, çok kanlı bir boğazlaşmayı gündeme getirir. Karşı taraf öyle bir karar alırsa, saldıracaktır. Yaşamak için de hareket ve halk olarak Önderliğimizin gösterdiği doğrultuda sonuna kadar direneceğiz. Bunda hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Bu da büyük bir kargaşa, kan demektir."**

detmiyor. Türkiye gerçekliğini dıştalamıyor. Türkiye'ye hiçbir saldırıda bulunmuyor. 'Yıkacağız, vuracağız, ezeceğiz' diye bir iddiası yok. Bu konuda belki eski stratejik yaklaşım içerisinde bazı değerlendirmeleri vardı. Devletçi çizgi de benzer eğilimler gözetiyordu. Fakat hareketimiz stratejik değişim ve yenilenme ile bu konularda çok köklü bir değişimi yaşadı. Yeni Önderlik paradigmasında, bu temelde gerçekleşen yeniden yapılanmada bu kesinlikle yoktur.

Demokratik cumhuriyet ve buna karşı halkın demokratik konfederalizminin inşası, yeni paradigmanın siyasi yapılanmasını ifade ediyor. Türkiye toplumunu, halkını dıştalama, hakir görme, demokratikleştiği oranda Türkiye cumhuriyeti devletini reddeden bir yaklaşımı da yoktur. Onunla uzlaşma arayışı var. Demokratik uzlaşma, diyalog ve işbirliği içinde sorunları çözme yaklaşımı esas yaklaşımdır. Bu nedenle karar, öncelikle Türkiye yönetiminin vereceği bir karardır. MGK toplanacak. Büyük ölçüde karar orada şekillenecektir. Topyekün mücadele istemi ile Kürt sorununa demokratikleşme içinde çözüm bulma istemi iki ayrı süreç olarak ifade edildi. Bunun hangisi Türkiye yönetiminin kararı olacak, bunu görmemiz, bunun netleşmesi gerekiyor. Yeni bir sürecin nasıl olduğunu değerlendirebilmek, tanımlayabilmek için burada netleşmeye ihtiyaç vardır. Çünkü başbakanın ifadeleri henüz kendi sözleriydi. Bir hükümet görüşü bile değildi. Hükümet içinde de karşıt olanların olduğunu duyuyoruz. Bir hükümet toplantısı ardından hükümet bildirisi olarak yayınlanmadı. Ordu sessizdir, ama farklı görüşler açıkladı. Acaba başbakanın bu görüşlerine, çizgisine ne diyecek? Cumhurbaşkanlığı siyasi bir merkezdir. Bu konuda neler söyleyecek? Çünkü Türkiye Cumhurbaşkanlığı mevcut durumda Kürt sorununu hiç ağzına almayan, oraya yaklaşmayan, Kürtsüz demokratlığın temsilcilerinden biri oluyor. Tabii ki öyle bir demokratlık tutarlı, gerçek bir demokratlık değildir. Orada da zihniyet değişikliğine ihtiyaç vardır.

Siyasi partiler olumsuz tutum takındılar. Başbakan onları da cevapladı, kan üzerinden oy avcılığı yapmak olarak değerlendirdi. Doğru bir belirlemedir. Gerçekten de başta Deniz Baykal olmak üzere Doğu Perinçek vb, özellikle kendini sosyal ya da sosyal demokrat yapı içerisinde sayanların bu tutumlarının solla, demokrasiyle hiçbir ilgisi yoktur. Tamamen milliyetçi şoven bir yaklaşımdır. Sosyal milliyetçi bir duruştur, kesinlikle demokratik sol bir duruş değildir. Nerdeyse Kızılelmacı, şoven milliyetçi kanada öncülük yapmak istiyorlar. Bu eğilim tehlikelidir. Orduyu da tahrik ediyor. Toplumun diğer çevrelerini de tahrik ediyor. En çok burayı eleştirmek lazım. Halkları karşı karşıya getiren, çatışmayı kışkırtan, dolayısıyla katliamları gündemleştiren bir özellik taşıyor. Bunu mahkum etmeliyiz. Özellikle de Kürdistan'da mahkum etmeliyiz. Onurlu hiçbir Kürt bu tür partilerin içinde kalmamalıdır. Nitekim Kürdistan'dan seçilmiş CHP içindeki milletvekillerinden bazıları genel başkanlarının açıklamalarına tepki gösterdiler. Önemliydi, olumluydu. Gerekirse ayrılmalılar, yalnız bırakmalılar, o eğilimi daraltmalılar. Yalnızca Kürdistan'da değil, bu, Türkiye topluluna da yayılmalıdır. Bu temelde Türkiye yönetiminin kararlarını izliyoruz.

Diyarbakır halkı pratiği olmayan sözlere değer vermeyeceğini ortaya koydu

Söylenen sözler nasıl pratikleştirecek? Diyarbakır halkı pratiği olmayan sözlere değer vermeyeceğini ortaya koydu. Biz bu halk iradesini dikkate almak zorundayız. Söze değil eyleme, pratiğe, yapılan işe baktığını gösterdi. Halk devlete karşı kırgındır, kızgın ve küskündür. Haklı olarak bu böyledir. Birkaç şey söylenince hemen inanacak durumda değil. Kürdistan halkının bu kadar bilinçli, örgütlü tutum takınması 32 yıllık mücadelenin yarattığı en büyük gelişmedir, en büyük kazanımdır, değerdir. Hiç kimse onu kendi yolundan saptıramaz. Biz de hareket olarak halkın geldiği durumu doğru okumak zorundayız. Öyle kolay yönlendireceğimizi sanmamalıyız. Bizim çevremizde olan bazı siyasetçiler var. Kendilerini her şeye kadir sanıyorlar. Bu büyük bir yanılgıdır. İstediklerini yaptıramazlar. Halka doğru bir yaklaşım gösterirler, halkı doğru anlar ve doğru temsil ederlerse halk onlara destek verir. Bu da halk ve önderlik buluşması oluyor. Halk Önderlikle güçlü bir buluşmayı geçtiğimiz süreçte çok net gösterdi. Şimdi de o tutumu gösteriyor. Önderlik bu kadar baskı, tecrit, işkence altındayken, yaşam tehlikesini bile ifade ederken, Kürt halkından olumlu tutum takınmasını hiç kimse bekleyemez.

Bundan sonraki süreç nasıl gelişecek? Bizim tutumlarımız, politikalarımız nasıl oluşacak? Bu, biraz Türkiye yönetiminin kararı ile olacaktır. Geçmişte hep biz tek yanlı ateşkes ilan ettik. Öncelik hep bizden oldu. Belli gelişmeler, tutumlar doğruydu da. Ama artık kalıcı gelişmelerin olması için Türkiye yönetiminden, Türkiye toplumundan bu tutumun gelmesi gerekiyor. Nitekim başbakanın sözleri bu yönlü ilk adımı atmak oldu. Biz bunu olumlu karşıladık, hareket ve halk olarak değer biçiyoruz. Ama yeterli bulmak mümkün değildir. Birkaç sözle hemen yepyeni bir sürecin gelişeceğini sanmak mümkün değildir. Geçmişte de böyle sözler söyleyen Türkiye cumhurbaşkanları, başbakanları, hatta genelkurmay başkanları oldu. Ama biz bu konuda çok acı tecrübeler yaşadık. Söyleyenler sözlerini bir çırpıda unuttular. Yıllarca özel ve kirli savaşın koordinatörlüğünü yaptılar. Bunları yaşadık, gördük. Böyle bir tecrübeden geliyoruz, ihtiyatlı yaklaşmamız, kolay ikna olmamamız doğaldır. Kimse bizden hemen bir şeye karar vermemizi bekleyemez.

Türkiye kritik bir noktadadır. Mevcut karar aşaması kritik bir aşamadır. Topyekün mücadele, savaş kararının çıkması demek, bizim için de topyekün direnişin gündeme girmesi olacaktır. Bu, çok kanlı bir boğazlaşmayı gündeme getirir. Karşı taraf öyle bir karar alırsa, saldıracaktır. Yaşamak için de hareket ve halk olarak Önderliğimizin gösterdiği doğrultuda sonuna kadar direneceğiz. Bunda hiç kimsenin kuşkusu olmasın. Bu da büyük bir kargaşa, kan demektir. Böyle bir durumun kazandırıcılığı olabilir mi? Bundan Kürt halkı bir şey kazanamaz. Ama en çok Türkiye kaybedecek, hiçbir şey kazanamayacak. Acaba bir şeyle Türkiye ordusu zafer kazanabilir mi? 1990'ların başında da bunu gündeme getirdiler. Topyekün savaş o zaman planlandı, ilan edildi ve yıllarca sürdürüldü. Ama sonuç ortadadır. Halkı bastıramadı, gerillayı, özgürlük mücadelesini ezemedi. Bir kere daha tekrarlamanın başarı şansının zayıf olacağı tartışma götürmez bir gerçekliktir. Topyekün bir savaş, Türkiye için bir tekrar olacaktır. Birinci seferde başarılmadığına göre, bu kez başarılma şansı çok daha azdır. Kaybettiren yanı çok daha fazla olacaktır. Bu gerçeği Türkiye kamuoyuna, yöneticilerine göstermemiz, böyle bir gelişmeyi önlemek için çalışmamız gereklidir. Bu, bizim de görev ve sorumluluklarımız dahilindedir. Mademki kimseye kazandırmayacak, herkese kaybettirecek ve halklar kaybedecek, o zaman bunu önlemek, halkların kazanacağı bir süreci geliştirmek bizim temel görevimiz olmalıdır. Bu nedenle bir yandan topyekün bir saldırıyla karşılaşma ihtimaline karşı mevzilerimizi korumak, tetikte durmak, gereken bütün hazırlıkları eksiksiz yapmakla birlikte, güncel olarak hareket düzeyinde esas görevimiz; 'topyekün savaşa giden sürecin önünü tıkamak, -mümkünse- demokratik uzlaşma ve çözüm sürecinin gelişmesini sağlamak olmalı' diyoruz.

Genel yönetimimizin yaklaşımı böyledir. HPG yönetiminin komutasının yaklaşımı da esas olarak bu çerçevededir. Bu tür gelişmeler olmadan da yapılan değerlendirmelerde HPG'nin ulaştığı sonuç buydu. Kendi planlamasını buna göre oluşturdu. Her türlü tehdide, yine oynanabilecek oyuna karşı duyarlılık içinde gerekli hazırlıkları yapmak, mümkünse demokratik uzlaşma ve çözüm sürecinin gelişmesine fırsat tanımak, ön açmak, katılım sergilemek, destek vermek bu yönlü çalışma yaratmak gerekir. Mevcut durumu oyun olarak değerlendiren arkadaşlarımız, çeşitli çevreler var. Anlamlıdır, anlaşılırdır. Geçmişten çıkarılan ders olarak öyle yaklaşıyoruz. Mevcut durumda bir karar, çözüm projesi yok. Dolayısıyla hemen bizi bağlayan bir karara gitme durumumuz da yok. İhtiyatlı yaklaşmalı, hazırlıklı olmalıyız. Özellikle gerilla bu konuda çok daha duyarlı, hassas olmalıdır. Mücadele görevleri omzundadır. Gerekli olduğunda en yetkin mücadeleyi yürütmek için hazırlıkları yapmalıdır.

Hareket olarak mümkünse demokratik uzlaşma ve çözüm sürecinin gelişmesi için çaba sağlamalıyız. Bunun için fiili olarak bir tutumumuz var. Türkiye Başbakanı Amed'e giderken, Yürütme Konseyi Başkanımız halka ve savunma güçlerine bir açıklama yapmıştı. "Herhangi bir olumsuzluk anlamına gelebilecek şiddet tutumu olmasın" demişti. Gerilla da, halk da buna olumlu yanıt verdi. Bu pratik süreç, hükümet başkanının açıklamaları temelinde sürüyor. Karar düzeyinde ne kadar katılıyor bilmiyoruz, ama Türkiye ordusunun da operasyonlarında son günlerde bir azalma var. Bir taktik de, yeni bir değerlendirme de yapıyor olabilirler. Bu ihtimallerin hepsi var. Bunların hepsini değerlendirmeliyiz. Neyin kararlaşacağını Türkiye'de karar mekanizmaları işlediğinde göreceğiz. Şimdi öyle bir netlik yok. Dolayısıyla operasyonların azalması, çatışma durumunda bir azalma yarattı. Bir fiili durumdur. Bunu onayladığımız yönünde resmi açıklamalarımız da olabilir. Bizden beklenene cevap vermek, ön açıcılık yapmak, Türkiye hükümetinin söylediklerini pratikleştirmesi için adımlar atabiliriz. Yine aydın hareketinin girişiminin çabalarını ilerletebilmesi için de bu desteği veriyoruz. Daha fazla da verebiliriz. Şunu anlamamız gerekiyor: Şimdiden Türkiye yönetimi karar vermiş gibi bir havaya girip kararlar vermemiz kesinlikle yanlıştır. Bu duruma düşmeyeceğiz.

Benzer bir biçimde Türkiye hükümeti henüz karar vermemiştir deyip söylenen sözleri hiç dikkate almamak, hiçbir çaba içine girmemek, oyun ihtimali daha fazla bile olsa sadece bunu görerek düz bir biçimde 'bildiğimizi, yaptığımızı sürdürelim' demek de yanlıştır. Savaş kendiliğinden olmuyor. Barış, demokrasi ve diyalog da kendiliğinden olmaz. Çaba emek, yaklaşım gerektirir. Bunu isteyenlerin fedakarlık yapmasını ister. Bizim böyle bir konumuz var. Demokratik uzlaşı ve barış süreci gelişecekse bunun gelişimi için çaba harcamamız gerekiyor. Hazır olsun, herkes bizim gibi düşünsün, karşı taraf da bizim gibi karar alsın. 'Süreç böyle ilerlesin biz de katılım sergileyelim' demek öncü bir tutum olmaz. Biz öncü olduğumuzu iddia ediyoruz. Halklar şahsında sorumluluk taşıyoruz. Bu konuda Önderlik gerçeğimiz Türkiye ortamının en sorumlu gerçeğidir. Dolayısıyla bunun gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Pratikte çaba harcayanlara destek vermek, fırsat sunmak için bu tutumu takınıyoruz. Ama şu konuda da duyarlıyız, süreci kaybetmeyeceğiz, oyunlara gelmemeli, ama samimi adımları da desteklemeliyiz: Bazı dostlar bizden 99'daki gibi ateşkes yapmamızı istiyorlar. 99'daki gibi olmaz. Nasıl ki, Türk ordusu 90'ların başındaki gibi bir süreci yeniden gündemleştirir başarılı olamazsa, biz de yedi yıl geride kalmış bir süreci yeniden gündemleştirerek başarı şansı yaratamayız. Tekrara düşmemeliyiz. Yeniyi öyle yaratamayız. Bu, o zamanın koşullarında geçerli olan bir durumdu. Rolünü oynadı, bizi buraya kadar getirdi. Şimdi bugünün koşullarına göre politikalar üretmemiz, taktikler belirleyip pratik içine girmemiz gerekiyor. Eskiyi tekrarlatmayı öngören yaklaşımlara da düşmemeliyiz. Öyle olursa öncülük görevini yerine getiremeyiz. Oysaki öncülük görevlerimizi yerine getirecek pozisyonda olmalıyız. Gelişmelere uygun yeni politikalar ve taktikler üretmeliyiz. Birilerinin taleplerine cevap veren değil de, sürecin gereklerine yanıt oluşturan, ihtiyacı karşılayan politikalar ve taktikler üretmeliyiz. Tartışmayı bu temelde yapmalıyız. Böyle yaparsak doğru yapmış oluruz. Çözümleyici davranırız. Ön açıcı bir öncülük, yapıcı bir pratiğin sahibi olabiliriz.

Bu konuda dikkat etmemiz gereken bir nokta var. Biz pratik savaş ve eylem gücüyüz. Savaş derken sadece askeri anlamda da kullanmıyoruz. İdeolojik, siyasi, askeri olarak militan ve eylem gücüyüz. Bu süreçte militanın takınması gereken tutumun ifadesi olarak *'militan militanlığın gereğini yapmalıdır'* demişti **Erdal** yoldaş. Biz bir militan topluluksak, bizi tamamlayan hareketimizin parçaları da var. Halkı doğru okumalıyız. Bir de Önderlik gerçeğini doğru anlamalı, doğru yaklaşmalıyız. Biz militanız, mücadele yürüten bir gücüz. Önderlik ise barış politikasını yürütme, demokratik çözümü geliştirme, politikayı yürütme gücüdür. Temel bir ilke olarak barış süreci gelişecekse, onun için bir ateşkes olacaksa, bunların hepsini yürütecek olan Önderliktir.

Barışın elçisi İmralı'dadır

Halk, *'barışın elçisi İmralı'dadır. Barış siyasetinin yürütücüsü, temsilcisi oradadır'* dedi. Önderlik de savaş tırmandığında en son şu tanımı yaptı: *'Ben susturuldum, dıştalandım. Eğer silahlar susacak, silahlı güçler geriye itilecekse o zaman barış politikasının yürütücüleri konuşmalıdır.'* Önderlik konuşturulmalıdır. Konuşması için gerekli koşullar oluşturulmalıdır. Bu olmadan böyle bir pratik geliştirilmeden, Önderlik tarafından yeni bir değerlendirme yapılıp yeni bir süreç başlatılmadan biz kendi kendimize bir süreç başlatamayız, karar alamayız. Önderlikten bir çağrı gelmeden başka güçlerden gelen çağrıya yalnız başımıza cevap veremeyiz. Biz, ancak Önderlik çağrısını muhatap alıp karara bağlayabiliriz. Bizim adımıza barış olarak da, siyaset olarak da Önderlik konuşur, konuşturulmalıdır. Bazıları 'bu bir dayatmadır' diyor. Devletin hassasiyetleri var, 'başkaları konuşsun' diyorlar. Hayır! Bizim de hassasiyetimiz var. Başkaları konuşursa Önderlik olur. Olabiliyorlardıysa olsalardı. Düşünselerdi, yapsalardı, halkı ayağa kaldırsalardı. O zaman İmralı'da olurlardı. İmralı işkencesine dayanmak zorunda kalırlardı. Kürdistan'da hiç kimse öyle bir işkenceli yaşama kendisini yatırmadı. Kürdistan'da halk, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin önderi olmak öyle kolay değildi. Buna heveslenen oldu, fakat hepsi boşa çıktı. Sadece bir abartı olarak kaldılar. Otuz yıllık geçmiş yakın tarih bu konuda bir elenme süreci, bir ayrışma ve gerçeklerin ortaya çıkma sürecidir. O bakımdan herkesin vereceği kararlar halk ve hareket adına olamaz. Büyük kararları önderler verirler. Büyük karar verdikleri için önder olur. Önderliğe yaklaşım konusunda da gerilla ve halk olarak hassasiyetlerimizi koruyoruz. Sağlam, bize kazandıracak çözüm de oradan gelişir. Bu tutum bizi güçlendirir. Türkiye açısından da çözümleyici olur. Önderliğin vermediği bir kararın Kürt halkı için ne kadar bağlayıcılığı olabilir? Eğer karşıtlarımız da sağlam bir karar, Kürt halkından tutarlı bir duruş istiyorlarsa o mekanizmaların işlemesi için fırsat vermeleri gerekir.

'Yeni gelişmeler olabilir' diye umut ediyoruz. Eğer hükümet tutarlıysa olmalı da. Olmadı diye çok acele etmeyebiliriz, ama böyle çok fazla zamana da yayamayız. Mücadele hassas bir aşamadadır. Böyle duramaz. Çok fazla fırsat tanıyamayız. Karşıtlarımızın bunu böyle bilmesi gerekiyor. Zamana yayacak, muğlaklaştıracak, çürümeye terk edecek bir durum yoktur. Zaten şimdiye kadar ona karşı mücadele ettik. Artık her şey netleşmiştir. Başbakan da 'Kürt sorunu var' diyor. Birisi 'sorun varsa siyasal çözüm gerekir' diyordu. Çözüm için irade gösterilmelidir. Böyle bir irade olursa değerli olur. Biz de bunu hem desteklemeli, hem de buna zorlamalıyız. Böyle bir gelişmenin gerçekleşmesine çalışmalıyız. Yeniden bir sürece yayılmayı kabul edemeyiz. Bu herkese kaybettirir. Bize daha fazla kaybettirir. Geçmişi tekrarlamayacağız. Önderlik konusunda hassiyetlerimiz, sürecin gelişiminin önderlikçe gerçekleşeceğine dair tutumumuz nettir. Onun da sağlanmasını isteyeceğiz. Bunlar temelinde yeni gelişmeler olursa, karşıtlarımız yeni adımlar atabilirlerse onları destekleyecek adımlarr atarız. Bunu kararlaştırmak bizim için çok zor olmaz. Çizgimiz bunu gerektiriyor. Yeniden bu temelde yapılandık. Apocu PKK hareketinin yeniden yapılanması bütün bu süreci yürütebilir. Yeniden yapılanma kendini çizgiye çekmesi, böyle durumlarda hızla karar verecek anlayışa, yapılanmaya kendini ulaştırması demektir. Bu gerçekleşmiş durumdadır.

15 Ağustos'un yeni yılına girerken önemli ve kritik bu sürece hazırlıklı yaklaşmamız gerekiyor. Aynı zamanda yeni kararlar almaya teşvik etmemiz, taktik yapabilmemiz, politik gelişmelere yanıt verecek tutumların sahibi de olmamız gerekiyor. Eğer bir ateşkes, demokratik çözüm yönünde yeni bir irade, başlangıç, Önderlikçe geliştirilip ortama hakim olursa, onun gereklerini de başarıyla yerine getiririz. Bu konuda beş altı yıldır eğitimimizi de aldık. Gerekli hazırlığımız da var. Politik ortamı da buna göre örgütlüyoruz. Türkiye'de demokratik toplum hareketinin örgütlülüğü bunları karşılayacak düzeyde gelişiyor. Ama böyle olmaz da bir şiddet ortamına girilirse, buna da hazırız. Bu sürece daha da hazır olacağız. Gevşemeye, rehavete asla yer olmayacak.

HPG'nin yürüttüğü genel toplantılardan sonra hareketimizin yürüttüğü çalışmalar önemli bir düzeye yakaladı. Doğu Kürdistan'da önemli gelişmeler var. Halk kısmi bir serhildan halindedir. İran yeni bir cumhurbaşkanı seçti ve yeni bir yönetim oluşturdu. Onun yeni politikalar geliştirme durumu var. ABD İran çelişkileri daha çok derinleşiyor. ABD Başkanı İran'a karşı şiddet ihtimalini dıştalamadıklarını ifade etti. Dolayı-

> **"Önderliğin konuşması için gerekli koşullar oluşturulmalıdır. Bu olmadan, Önderlik tarafından yeni bir değerlendirme yapılıp yeni bir süreç başlatılmadan biz kendi kendimize bir süreç başlatamayız, karar alamayız. Önderlikten bir çağrı gelmeden başka güçlerden gelen çağrıya cevap veremeyiz. Biz, ancak Önderlik çağrısını muhatap alıp karara bağlayabiliriz. Bizim adımıza barış olarak da, siyaset olarak da Önderlik konuşur."**

sıyla çatışmaya giden çelişik bir durum var. Avrupa da ABD'ye destek veriyor. İran'ın nükleer yaklaşımı karşısında en çok eleştiren konumda oldu. Dolayısıyla İran yönetiminde bir gerginlik var. Halk, cumhurbaşkanı seçiminde eski rejimi desteklemedi. Rejimin adayı Rafsancani'ydi, reddedilmiştir. Kürtler zaten boykot etti. Fakat yeni gelen de sistemin içinden geliyor. Daha da radikaldir. Eylemci kanattadır. Rafsancani çizgisinde değil. Bu anlamda İran politikalarının dışta ve içte bu yönetimi daha da radikalleştireceği kesindir. Bunun da mevcut gelişmelerde payı var. ABD ile gerginlik, rejimi içte daha fazla hakim olma, denetim sağlama gibi bir duruma itiyor. Bunun yarattığı bir saldırgan tutum var.

İran'da halkı örgütlemeye, gerillayı büyütmeye, örgütsel çalışmaya ağırlık vereceğiz. Onun önü açılmıştır. Bu gelişen süreç gerillayı büyütmek, halkı örgütlemek için oldukça elverişli bir zemin yarattı. Önümüzdeki aylarda hata yapmaz, kendimizi iyi örgütler ve doğru pratikleştirirsek büyük gelişmeler bu alanda yaşanabilir.

Önemli bir tutum takınmış olduk. Önderlik, İran'da çözümsüzlük politikasının çözülmesi için çalışmamızı istemişti. Mevcut durum da bir irade gösterimi oldu. Aslında sistemi siyasal açılım yapmaya, Kürt sorununa demokratik siyasi yaklaşım göstermeye zorlayabilir, bu tür çağrılar yapabiliriz. Bu tür adımlar olursa, teşvik edip ona açık olabiliriz. Bu, yeni bir gelişme yaratabilir. Kısaca her halükarda Doğu Kürdistan'da daha etkin siyaset yapan, güçlü bir örgütlenme yaratmanın zeminini yakalayan bir çalışmayı yürütecek konuma ulaştık. Doğu Kürdistan'daki durumumuz böyle bir pozisyonu ifade ediyor. Yepyeni bir durumdur.

Benzer bir durum Güneybatı Kürdistan içinde de yaşanıyor. Tabii biraz daha özgündür. Aslında Suriye daha fazla hedeftedir. ABD kuşatması siyasi ve ekonomik anlamda çok ileri düzeydedir. Lübnan'dan çıkartıldı. İsrail-Filistin barışı ile Filistin'den kuşatılıyor. Ürdün kuşatması var. Irak sınırı kapatıldı. Suriye yönetimi tam bir kuşatma altındadır. Türkiye'den de o kuşatmayı ABD sağlamaya çalışıyor. Türkiye ile çelişkileri biraz buradan ileri geliyor. Böyle bir ortamda Suriye son Baas Kongresi'nde zayıflığını gösterdi. Çok partili, ona dayalı seçim gibi değişiklik yapmak istiyor, ama bunu ne toplum ne de ABD yeterli görüyor. Daha fazla değişiklik isteniyor. Bu anlamda önümüzdeki süreçte de en fazla değişikliğin gelişeceği sahaların başında Suriye geliyor. Bu tespitimiz doğruydu, gelişmiş olarak devam ediyor. Böyle bir ortamda hem Batı Kürdistan'daki halkımızı örgütleyerek hem de etkili bir siyasi tutum içinde olarak, kendimizi bu değişim sürecinin önemli bir aktörü haline getirebilirdik. Nasıl ki ABD Irak üzerinden BOP'u Arap dünyasına dayatıyorsa, biz de Suriye üzerinden demokratik konfederalizm projesini Arap alemine dayatabiliriz. Arap demokratikleşmesinin yönünü çizen bir gelişmeyi yaratabiliriz. Bunun koşulları var. Görev budur. Şimdi bu görevin başarılı ve yeterli yerine getirilememesi durumu var. Özellikle örgütlenme ve mücadele tarzı konusunda yeni arayışlar sürüyor. Milliyetçiliğin kuyruğuna takılmamak için tarz tutturamamaktan açılım yapamadık. Bu konuda kendi çizgisinde eylemselleşen, örgütleyen bir güce, daha yaratıcı bir siyasi tarz ve taktiğe ihtiyacımız var. Yine eylem çizgisinin halk mücadelesi, gerektiğinde savunma temelinde geliştirilmesi gerekiyor. Öncelikle halk üzerinde baskı uygulayan, devletin de gözü kulağı olan ajan, işbirlikçi yapıyı etkisizleştirmemiz gerekiyor. Bu hain, işbirlikçi yapının halk üzerindeki olumsuz etkisi ortadan kaldırılırsa, devletin oraya dayanma durumu yok edilirse, devlet de daha iyi uyarılmış olur. Halkı örgütlememiz içine de zemin daha olgun hale gelir. Birde biz kendi bağımsız mücadelemizi geliştirmiş oluruz. Kendi hareketimizi, demokratik konfederalizm hareketini kendi çizgisinde ifadeye kavuşturmuş oluruz. Bu bizi daha inisiyatifli ve iradeli kılar, örgütlenmemizi geliştirir. Önümüzdeki süreçte bu yönlü adımların daha fazla gelişeceğini umuyoruz.

Güney'deki gelişmelerin temelinde PKK mücadelesi yatmaktadır

Güney Kürdistan açısından söylenecekler şunlardır: Irak bir anayasa hazırlıyordu. Zorluklar çıktı. Nedenlerini basına yansıtıyorlar. Federasyon, petrol ve islami hareket. Federasyon daha çok Kürtleri ilgilendiriyor. Engeller olsa da öyle görünüyor ki, bir anayasa uzlaşmasına gidilecek. ABD bunu iç çatışmalardan dolayı gerekli görüyor. ABD çatışmalara biraz daha hakim, İran karşısında biraz daha güçlü hale gelmek için Irak'ta biraz ilerlemek istiyor. Bu yönlü çabaları teşvik ediyor. Belli zorlukları var, ama önümüzdeki süreçte herhalde sonuç da verecek. En azından bir Kürdistan federasyonu oluşacak. Fakat biz konfederasyon istiyoruz. Federasyon bize göre geri bir durum, daha merkezi bir yapıdır. Kürt halkının kaderini daha çok farklı toplumlara, Arap ve çeşitli etnik toplumlara, dışta işte ABD'ye, Arap alemine bağlıyor. Oysa özgürlüğe daha açık bir yaklaşım olmalıydı. Toplum bağımsız iradesini daha iyi göstermelidir. Bunun da 21. yüzyıldaki siyasi sistemi, demokratik konfederalizmdir. Önderliğimiz böyle tanımladı. Bu, 21. yüzyılın bağımsızlık ve özgürlük çizgisi oluyor. Bu yönlü zorlamamızı sürdürüyoruz. Zayıf bir federasyonu kabul etmememiz gerekiyor. En azından demokrasiye ve özgürlüğe çok açık bir federasyon olmalıdır. Hatta daha ilerisini de dayatmalıyız. Bir konfederasyon neden olmasın? Irak yapısı konfederasyon için daha elverişlidir. Sorunları çözemiyorlar, aralarında uzlaşma yaratamıyorlar. Neden? Çünkü Irak için öngördükleri sistem Irak gerçeğine uymuyor, çözüm yaratamıyor. Oysa konfederasyon daha fazla çözümleyicidir. Halklar gerçeğini daha iyi ifade eder. Çeşitli sosyal çevrelerin özgürlüğünü daha fazla geliştirir. Kadınları, gençleri daha fazla iradeli ve katılımlı kılar. Bu da halklar açısından daha çözümleyici olur. Fakat egemen sömürücü güçler hakim olduğu ve mevcut tartışmaları onlar yürüttükleri için, federasyon gibi daha geri bir sınırda kalıyorlar. Onun gerisine düşmek asla olmaz. Biz biraz zayıf kaldık. Daha geriye düşecek hiçbir yaklaşımı kabul etmeyeceğimizi, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımızın kabul etmeyeceğini, Güney'deki halkımızın ise hiç kabul etmemesi gerektiğini deklere etmeliyiz. Her fırsatta ilan etmeliyiz. Bunun somut tutumunu göstermeliyiz. Çizgimizin gerektirdiği tutum Güney'de bu olmalıdır.

Irak'ta gelişmekte olan federasyon Kürt sorununun tanınması, tanımlanması ve çözümü, yine Kuzey için önemlidir. Bugünün gelişmesinde en temel etken PKK'nin otuz yıllık mücadelesidir. Önderlik bu gelişmeye 'dolaylı etkimizdir' dedi. Bazıları KDP ve YNK'nin geliştirdiğini söylüyorlar. Doğru değildir. Bazıları ABD'nin yarattığını söylüyorlar, o da doğru değildir. Güney Kürdistan'da 15 yıldır bir statü var. Bu statünün PKK'ye karşı savaşın rüşveti olarak çıktığını bilmeyen var mı? Onun zulmünü biz çektik ve bu gelişme öyle ortaya çıktı. Dolaylı etki bu demektir. Şimdi de bu durum devam ediyor. Dolayısıyla Güney'de mevcut durumun gelişmesi birinci planda PKK mücadelesinin dolaylı etkisidir. Daha sonra ABD müdahalesi önemlidir, reddetmemeliyiz. O da rol oynadı, ama sonradan geldi. PKK ile mücadelenin bir gereği olarak aslında Türkiye-ABD ittifakı ve Güney'deki bu durum oluştu. Tabii ABD müdahalesi de rol oynadı. KDP, YNK ise daha geriden geliyor. Onlar daha çok ortaya çıkan statüyü kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye, sahibi olmaya çalışıyorlar. Bu temelde bir statü gelişecek. Bu Doğu Kürdistan için de, Güneybatı ve Kuzey parçaları için de önemlidir. Bunu daha ileri düzeye götürmek, düzeltmek, ulusal bütünlüğe vardırmak için çaba harcıyoruz. Fakat KDP ve YNK böyle bir çizgiye gelmekten henüz uzaktır. Politikayı hala PKK'ye karşı mücadelenin rüşvetini almaya dayandırıyor. Bize karşıtlığı kendilerine avantaj olarak değerlendiriyorlar. Bir strateji değişimine giremediler, giremiyorlar. Öyle olursa ABD'nin, Türkiye'nin üzerlerinde baskı uygulayacağından korkuyorlar. Zayıftırlar, güç getiremiyorlar. PKK gibi bütün gericiliğin karşısında özgürlüğü, demokrasiyi, halkı temsil edecek temelde durma gücünü, iradesini gösteremiyorlar.

Egemen sınıf sömürücüdür. Milliyetçi çizgi zayıftır. Daha çok işbirlikçiliğe ve uzlaşmaya açıktır. O nedenle öyle duruyorlar. Bunu aştırmak için KONGRA GEL, demokratik ilkeler temelinde bir Kürdistan Ulusal Konferansı düzenlenmesi kararı aldı, çağrı yaptı. Bu çerçevede biraz politik olarak zorlamaya çalıştık. Fakat hemen kalıcı bir sonuca ulaştığı söylenemez. Bu güçler hala eski politik stratejilerinde devam ediyorlar, oradan kazanıp yemeye çalışıyorlar. Bize yaklaşımları hayır haktır. Mevcut pozisyonumuzdan, Türkiye'yi zorlayan mücadelemizden yararlanıyorlar. Memnunlar. Çünkü politika yapıyorlar. Türkiye kendilerine muhtaç kalıyor, ABD kendilerini destekliyor. Fakat ondan öte stratejiyi değiştirip politik ittifaka da girmiyorlar. Bu duruşları gelecek açısından tehlikelidir. Türkiye-ABD-Irak görüşmeleri oluyor. ABD, Suriye ve İran'a karşı Türkiye'nin destek vermesini istiyor. Türkiye de ABD'nin PKK'ye karşı savaşmasını istiyor. ABD bu konuda Türkiye'nin istemlerini, kendi taleplerinin karşıtı olmaktan çıkarmak için, muhatabın Irak olduğunu belirtti. Irak'ta da elbette KDP ve YNK'dir. Pazarlık masasında PKK var. Çok tavizler verirler, karşılıklı uzlaşırlarsa Türkiye ile ABD, yine KDP ve YNK'ye tavizler verilirse uzlaşmalar doğabilir. Bize karşıtlık gelişebilir. Şimdiki gayri resmi durum bozulur. Bize saldırı da gelişebilir. Bu zayıf bir ihtimal de olsa şimdilik, önemli bir ihtimal olarak var. Buna karşı da duyarlı, dikkatli olmamız gerekiyor.

Diğer yandan ihanete dayalı politikada başarısızlığa uğradılar. Özellikle YNK, 2000 yılından beri bu siyaseti uyguladı. Hatta uluslararası komplonun düzenlenişinde de bunların payı var. Bunları hiç unutmamalıyız. Tayyip Erdoğan 'beyaz bir sayfa açalım' dedi. Açalım, ama tarihi doğru okuma temelinde açalım. Bu, tarihi gerçekleri inkar etmemiz, görmezlikten gelmemiz anlamına gelmiyor. Uluslararası komplonun 17 Eylül 1998 Washington Antlaşması'yla başlatıldığı tartışma götürmeyen bir gerçektir. Altında da Barzani ile Talabani'nin imzası var. 2000 yılında YNK gerillayı teslim alacak bir kuşatmaya bile girmeye çalıştı. Çatışmalar çıktı. Başarısız kaldı. 2003'te de ABD'nin yönlendirmesi oldu. O yönlendirmeyle provakasyonun, ihanetin, tasfiyeciliğin arkasında oldu. Ona dayanarak PKK'yi dağıtmayı, PKK'nin yarattığı mirası kendine alarak kullanmayı hedefledi. Bu oyun bozulmuştur. Paramparça olmuş, kendini yaşatmaktan aciz, sahiplerinin başına bela olmuş bir konumdadırlar. Böyle olunca boşa çıktı, iflas etti. Çeşitli parçalarda örgütlenmek için bu kalıntılardan faydalanmak istiyor. KDP ve YNK Güneybatı'da, Doğu'da, Kuzey'de örgütlemeye çalışıyor. ABD'de destek veriyor. O yönlü yönlendiriyorlar. Ama etkileri çok yok. Kuzey'deki oyun bozuldu. Güneybatı'da da, Doğu'da da oyun bozulmuştur.

Sürece 15 Ağustos ruhuyla katılmak gerekir

Güney'de gelişmeler olacak. Biz daha duyarlı davranırsak, Kuzey ve Güneybatı'daki, Doğu'daki gelişmeleri hızlandırırsak, Güney'de de bizim etkimizde olan gelişmeler ortaya çıkabilir. Bir mücadele sahasıdır, unutmayalım. Siyasal bazda bir mücadele sürüyor. Biz pratik olarak içinde olmazsak da, bu siyasi mücadelenin içindeyiz. Ekili, sağlam durur, doğru yönlendirir, gerekli tedbirlerimizi alırsak KDP'yi, YNK'yi de yönlendiren bir konuma gelebiliriz. Bunun koşulları da vardır. Buna göre de yaklaşım göstermeliyiz.

Dış alanlar açısından da Avrupa'da, Rusya'da konferanslar, toplantılar yapıldı, yeni yönetimler seçildi. Onlar da KKK sistemine uygun olarak kendi örgütlülüklerini geliştiriyorlar. Kendilerini planladılar. Bir yenilenme, demokratik konfederalizm sistemine göre kendini yeniden yapılandırma çalışmaları sürüyor. Ortam iyi, koşullar fazladır. Ama çok gelişmiş de değildir. Zayıflıklarımız orada da var. Zayıflıklar öncülükten, kadro duruşundan kaynaklanıyor. Kadronun gevşek, bireyci, rehavete kapılan, provakasyonun etkilerini yaşayan, militanlıktan uzak, bürokratik, orta yol eğilim diyebileceğimiz birçok eğilimi yaşatma durumu var. Dolayısıyla ideolojik, örgütsel mücadele yürütmemiz, bu kadro duruşunu aşmamız gerekiyor. Mevcut durum sadece Avrupa ve Rusya için değil, bütün Kürdistan parçaları, hareketimizin geneli açısından da geçerlidir. 15 Ağustos'un 21. yıldönümünde örgütsel sorunumuzdan kadro sorumludur. Bir; eski kadronun yeni paradigma temelinde kendini yenileyerek, yeni çizgiye militanca katılır hale getirmesi sorunu. İki; yeni kadroların eğitilerek görevlendirilip hareketin bu temelde büyütülmesi sorundur. Yeni kadrolar eğitip görevlendirmede de bir zayıflığımız vardır. Mevcut gücü yeterli gören bir yaklaşım var. Yanlıştır, aşmamız gerekiyor. Bu hareket bu güçle kalamaz. Demokratik konfederalizm çizgisi bütün halkı örgütleme çizgisidir. Dolayısıyla bütün halkı örgütleyecek kadar hareketimizin büyümesi gerekiyor. Böyle bir konuma getirmeli, kadro yapımızı bu anlamda büyütebilmeliyiz.

Kadroyu büyütmenin, yeni kadrolar eğitip görevlendirmenin de temeli, eski, yani geçmiş mücadeleden kalan tecrübeli kadro komuta yapısının kendini zaman kaybetmeden yenileyerek yeni çizgiye katabilmesidir. Ortayolcu etkilerden kendisini hızla ve sağlam bir biçimde kurtarmasıdır. Derinlikli bir sorgulamayla, özeleştiriyle, yeni Önderlik çizgisini özümseyecek etkin bir eğitim çalışmasıyla kesinlikle bunu yapabilmesi gerekir. Yeni süreç kendini yenilemiş bir kadro öncülüğü ile başarılı bir biçimde gelişebilir. Böyle kadro olmadan da biz hiçbir şey yapamayız. Kadronun yenilenmesi önünde hiçbir engel yoktur. Sadece kendi kendimize engeliz. Kendi kendimize olan anlayışlar, eğilimler engeldir. Kendimizi kendimize göre olmaktan kurtarmalıyız. Önderlik çizgisini özümsemek, Önderlik ölçülerini esas almak, Önderliğin tarzına kendimizi ulaştırmak için çalışmak ve bunda birleşmek esas olmalıdır. Kendi tarzımızı beğenmemeliyiz, sevdalanmamalıyız. Kendimizi bu anlamda esas alıp dayatmamalıyız. Böyle dayatmalara zorlanınca bu sefer farklı tutumlar, tepkiler göstermemeliyiz. Gerekçeler bulmamalıyız. Militan olamamak hiçbir gerekçe ile izah edilemez. Ne örgütte zayıflık, ne yönetimin hatası ne de şu ortam, bu ortam, kesinlikle hiçbir şey doğru iş yapamamanın gerekçesi olamaz. Bu nedenle esas olan hiç zaman kaybetmeden tutarlı bir yaklaşımla çizgiyi özümsemek, kendini bu temelde yenilemek ve yeni sürece bu militan ruhla, 15 Ağustos ruhuyla katılabilmektir. Eğer böyle bir konuma kendimizi güçlü bir biçimde getirebilirsek, 15 Ağustos'un 22 yılı en güçlü ve kazanımcı mücadele yılı olacaktır. Şöyle de diyebiliriz: 22. 15 Ağustos yılının ne kadar gelişme yaratacağını belirleyecek olan ölçü; kadronun 15 Ağustos çizgisini özümseyip, onun gerektirdiği militan ruha, tarza kendini ulaştırmasıdır. Bunu ne kadar yapabilirse, başarı o kadar olacaktır. Dolayısıyla başarı bizim elimizdedir. Arkadaşlarımızın, kadro ve savaşçı yapımızın elindedir. Başarı için de elimizden gelen her şeyi yapmak, dürüstlüğümüzün, samimiyetimizin Önderliğe halka ve şehitlere bağlılığımızın bir temeli olmalıdır. Bu temelde diyoruz 22. 15 Ağustos yılını kendimizi Apocu çizgide 15 Ağustos Atılımı ruhuyla donatarak, temizleyerek daha güçlü ve iradeli kılalım. Her alanda Önderliğin öngördüğü ve direktif haline getirdiği iş başı yapma, göreve seferber olma tutumu içinde olalım. Kendimizi tam bir pratik seferberlik içine sokalım. Böyle yaptığımız zaman, 22. 15 Ağustos yılı daha büyük başarıların, kalıcı siyasi gelişmelerin yaşandığı yıl olacaktır. Buna inanıyoruz. Böyle davranmayı esas alıyoruz. Bu temelde kazanacağımızı belirtiyoruz.

İMHA SAVAŞI NASIL YÜRÜTÜLÜYOR

Önder Öcalan'ın deyişiyle, Kürdistan'a hakim olan devletler, neredeyse ilk yayılmacı olan Sargon'dan beri kendilerini Kürdistan'ın mutlak fatihleri sayar; iradeleri dışında bir çakıl taşına bile yan bakılamayacağını belirtirler. *"Kürdistan'daki iktidar uygulamaları bundan daha açık şiddet temelli bir iktidar tanımının yapılamayacağını çarpıcı biçimlerde göstermektedir. Kürt kendi diliyle eğitim yapamaz, modern iletişim teknolojilerini kullanamaz. Kendi siyasi kararlılığını belirleyemez. Ekonomik düzenleme yapamaz. İç ve dış politik ilişki geliştiremez. Milli ve demokratik kurumlar oluşturamaz. Bu gerçeklikler şiddetin, fetih hakkının iktidarı, iktidarın ise genel düzeydeki tüm kamusal, sosyal, ekonomik ve entelektüel kurumları belirlediğini kanıtlar. Adalet bunu kabul etmese bile, zihniyet yapısı ve iktidar kurumları belirleyici olanın güç ilişkisi olduğundan kuşku duyamazlar."*

Çok yönlü ve kapsamlı bir savaş gerçeğini yaşıyoruz. Gelişen gerilla direnişi, savaş gerçeğinin ülkemizde süreklilik arz eden bir durum olduğunu açığa çıkarmak gibi bir işleve de sahiptir. Başka bir deyişle, ülkemizde tek bir yaprağın kıpırdamadığı koşullarda bile vahşi bir savaşın sürüp gittiği netlik kazanmıştır. Egemenlerin kavram olarak dahi Kürt ve Kürdistan olgularına asla saygılı davranmadıkları, bu kavramları kriminalize etmeyi devletin en ciddi işlerinden saydıkları ve hemen her zaman inkar politikasıyla sonuç almak istedikleri ortadadır. 'Yaprağın bile kımıldamadığı koşullar' bu vahşi savaş olgusunun sonucudur. Düzenlenen tenkil, tedip ve tehcir seferleri, bu koşulların tesis edilmesini esas almıştır. Öyle büyük bir şiddetle vur ki, Kürt hak aramak için isyan etmeyi asla aklına getirmesin; Kürt'ü yenilgiye uğratmakla yetinme, yeniden direnişe yönelmesinin koşullarını da yok et; öyle bir noktaya getir ki, kendisinin celladı bile olsan, sana aşk ilan etsin. Kürt'e karşı yürütülen savaşın özü budur.

Savaşın amacı, yoğun şiddet kullanarak hasmın iradesini kırmak, hasmına boyun eğdirerek onu kendi iradesine uygun davranmaya ve çıkarlarını yansıtan barış koşullarını kabul etmeye zorlamak biçiminde tanımlanabilir. Karşı tarafa ağır kayıp verdirmek önemli bir hedefi olsa da, savaşta asıl amaç, bu irade kırılmasını sağlamaktır. Taraflar arasında süreklilik arz eden savaş durumu aslında arzu edilmez bu anlamda her savaşın bir barışı vardır. Halklar gerçeğinde sorunların savaşla çözülmesi gibi bir durum söz konusu değildir. Savaş, tahakküm araçları olarak devlet ve iktidarla doğrudan bağlantılıdır. İktidarın kaynağında güç yatar ve güç de savaşta belirlenir. Savaşla değerlere el konulur, gasp ve talan gerçekleştirilir, yeni topraklar fethedilir. Değer gasp etme ve rant elde etme araçları olarak devlet ve iktidara sorunların çözüm araçları olarak bakmak yanlıştır. Özü doğru ortaya konulduğunda, devlet ve iktidarın çözüm gücü değil, çözümsüzlüğün kaynağı olduğu daha iyi anlaşılır.

Dikkat edilirse, savaşta irade kırılması aslında iradenin tümden yok edilmesini içermemektedir. Savaşta taraf kavramı önemlidir. Taraflardan biri baskın çıkar, zafer kazanır ve bu zaferini barış masasında pekiştirmeye çalışır. Teslimiyete zorlanan taraf ise uğradığı zararı mümkün olduğu ölçüde sınırlandırmayı, güç biriktirip yeniden eski durumuna dönme imkanlarını tümden yitirmemeyi ve uğradığı zararları olabildiğince aza indirmeyi düşünür. Zira onur kırıcı da olsa, teslimiyet her şeyin bitişi değildir. Teslimiyete gidişte iç ihanetin önemli bir payı olabilir, ama teslimiyet ihanetle özdeş sayılamaz. İhanet her şeyiyle düşmana yamanmayı ifade eder, bu anlamda her şeyin bitişi anlamına gelirken, teslimiyet kendi içinde az ya da çok direniş potansiyelini de barındırır. Teslim olan taraf savaşta yenilen tarafın muhatabıdır; muhatap olmaksızın barış da olmaz. Her savaşın bir barışı vardır sözü, hangi koşullarda gerçekleşmiş olursa olsun, aynı zamanda tarafların varlığına işaret eder.

Bu çerçeveden bakıldığında, sömürgeleştirme ile sonuçlanan savaşların bile kendi içinde anlaşılması zor olmayan bir mantığa dayandığı görülecektir. Sömürgeleştirme genellikle işbirlikçi bir kesimin yaratılmasını esas alır ve işgal edilen ülkede kukla bir rejim oluşturulur. Sömürge yönetimi ağır savaş suçları işleyebilir, bunlar tıpkı soykırım gibi insanlığa karşı işlenmiş suçlar kategorisine girebilir. Yine eski ırkçı Güney Afrika rejimi örneğinde olduğu gibi, Apartheid türünden ırk ayrımcılığına dayanan yüz kızartıcı politikalar izlenebilir. Nazi rejimi örneğinde görüldüğü gibi, bir halk tümden fiziksel olarak yok etme kapsamına alınabilir. Onaylanması asla mümkün olmayan ve insanlığın vicdanında derin yaralar açan soykırım suçunun bile faşizmin karakteri çerçevesinde anlaşılır bir mantığı vardır. İnsanlık, soykırıma karşı öfkesini bu tür suçlarda zamanaşımını kabul etmeyerek göstermiştir.

"Yoksun" demekle bir toplum yok olmaz

Peki, Kürt olgusu ve sorununda egemen güçlerin izledikleri inkarcılığın bir mantığı var mıdır? Arapça ile İngilizce kadar birbirine uzak diller oldukları halde, Kürtçe'yi Türkçe'nin bir lehçesi saymak hangi mantıkla izah edilebilir? Klasik sömürgecilik sisteminin hakim olduğu dönemin dünya haritalarını açıp bakın; o haritalarda sömürgeler kendi adlarıyla vardır. Sömürge oldu diye Angola ve Mozambik'in adları haritadan silinmedi. Kölelik gibi sömürge olmak da bir statüdür. Bu anlamda Kürdistan sömürge, Kürt halkı köle bile değildir. Kürdistan'dan ve Kürtlerden söz etmek bile suçtur. Öyle ki, sadece devlet sınırları içinde değil, devletin egemenlik alanının dışında da bu tür bir suçun işlenmesine göz yumulmaz. Örneğin eyalet sistemine dayanan İran'ın kendi yolcu uçağına kendi eyaletlerinden biri olan Kürdistan adını vermesi, Türkiye'nin sert protestolarına hedef olur. İran devleti uçağının adını değiştirmeye zorlanır. Egemenlik sisteminin kararlılığı kesindir: Mezar taşlarında bile Kürdistan adının yazılmasına geçit vermeyecektir.

Genişçe bir tabakta farklı birçok meyve türü bulunabilir ve buna rağmen siz yine de meyve tabağından söz ederseniz yanlış yapmış olmazsınız. Meyve tabağı gibi tekil bir olgudan söz etmeniz, meyve türlerini de tekleştirdiğiniz anlamına gelmez. Muza keçiboynuzu, elmaya portakal, ayvaya kayısı, vişneye çilek demedikçe ya da hepsini birden muşmula olarak adlandırmadıkça sorun yoktur. Aynı durum ağılınızdaki hayvanlar için de geçerlidir. Koyun ile keçiyi, eşek ile ineği tek tipleştirip hepsine birden köpek demeniz düşünülemez. Zira kör bile körlüğüyle inek ile eşeği birbirinden ayırt etmesini bilir; eşeğe eşek, ineğe inek der. Peki, Kürtler dahil Türkiye sınırları içinde yaşayan tüm ulusal ve etnik toplulukları çingene çorbası misali birbirine karıştırıp üstüne Türk etiketi yapıştırmanız ve hepsine Türk kimliğini uygun görmenizle, tabaktaki meyve çeşitlerini görmezden gelip hepsini muşmula saymanız arasında mantık açısından ne gibi bir farklılık olabilir?

Kürt olgusuna karşı sergilenen mantık çarpıklığını sergilemek açısından böyle bir karşılaştırma çarpıcı olabilir. Ancak ortaya çıkardığı sonuçlar bakımından durum son derece farklıdır. Kendisini muşmula yerine koymanız elmada bir tahribata yol açmaz; elma yine elma olarak kalır. Yediğinizde de ikisinin farklı tatlara sahip olduklarını anlarsınız. Eşek ile ineği tek bir türe indirgeseniz bile inek yerine eşeğin sütünü içmekten kaçınırsınız, eşeğin değil ineğin etini yersiniz, ineğe değil eşeğe binersiniz. İnek neden eşek yerine konulduğunu, eşek neden inekten sayıldığını sorgulamaz; bu nedenle size karşı onur savaşı vermez. Ancak insan toplumunun yasaları ayrıdır. Bir toplumu yok saymak, o topluma karşı yok etme savaşı açmak anlamına gelir. İnkarcı yaklaşım kaçınılmaz olarak beraberinde savaşı da getirir. İnkar siyaseti üzerinde gelişen savaş, hedef alınan toplumun bütün yaşam koşullarına yönelir. Burada sorun artık 'irade kırılmasını sağlamak' olmaktan çıkar, kimliksel ve kültürel bir varlık olarak hedef seçilen toplumu yok etme biçimine dönüşür. Farklı türden bir soykırım olgusu gündeme gelir.

Böyle bir yaklaşımı esas alan devlet ve iktidar, öldürme hakkı da dahil, toplumu istediği tarzda biçimlendirme hakkına sahip olduğunu iddia ediyor demektir. Savaş, iki farklı iradenin şiddet dolu mücadelesini anlatır ve dolayısıyla taraflardan birinin ötekini yok saymasını gerektirmez. Ancak Türk egemenlik sisteminde boyun eğdirmek üzere Kürtleri farklı bir halk topluluğu olarak kabul etme söz konusu değildir. Öyle bir 'terör' ve 'terörist' tanımı yapılır ki, 'terörist' denilen kimselerin hangi ulusal veya etnik kökene dayandıkları belirtilmez; bunların niçin 'terör' uyguladıkları çözülmesi imkansız bir denklem olarak kalır. Kürt olgusu yoktur, ama 'bölücülük tehdidi' sürekli gündemdedir. Olgu ya da özne yoksa 'bölücülük tehdidi nasıl varolabilir?' diye bir soru sorulmaz. Adeta hayaletlerle savaşılıyormuş gibi bir tablo çizilir. Olgu yok sayıldığı halde, öznesiz eyleme karşı topyekün savaştan söz edilir. 'Terör'e karşı mücadele 'milli bir dava' halini alır; bu çerçevede ulusal mutabakat sağlanır ve her türlü kaynak direniş mücadelesini bastırmak üzere seferber edilir.

Sağlıklı düşünen bir kafa, inkar politikasının savaş anlamına geldiğini görmekte zorluk çekmeyecektir. İnkarcı yaklaşım süngünün ve kurşunun gücüne sığınmak, asıp kesmekten medet ummak zorundadır. 'Yoksun' demekle bir toplum yok olmayacağına göre, bu toplumu yok etmek üzere şiddet kullanmak kaçınılmazdır. Bu yaklaşıma karşı herhangi bir direniş yokmuş gibi görünse de, inkarcılığın savaş dışında bir anlamı olamaz. Kaldı ki, inkarcılığa karşı sınırlı bir direnişin şekillenmesi durumunda bile, bu savaş kendisini bütün vahşetiyle gözler önüne serer. Nitekim otuz yıldan bu yana Türkiye'de yaşanan gerçeklik budur.

İnkar politikası uygulamada imha etme eylemine dönüşür

Yeniden vurgulamakta yarar var: Bir toplumu yok saymanın o toplumu yok etme pratiğine götürmesi kaçınılmazdır. Başka bir deyişle inkar politikası uygulamada doğal olarak imha etme eylemine dönüşür. İnkar etme bir yaklaşım biçimidir ve bunun pratikleşmesi soykırım halini alır. Kürt halkının bir soykırım uygulaması altında olduğu kesindir ve bu uygulama bugün de devam etmektedir. Soykırım (jenosit), Yunanca 'soy' anlamına gelen 'genos' ile Latince 'kesmek' fiilinin karşılığı olan 'caedere' sözcüklerinin birleşiminden türetilmiştir; "ırksal, dinsel, siyasal ya da etnik bir grubun bilerek ve sistemli bir biçimde yok edilmesi" demektir. Kürt olgusu ve sorunu söz konusu olduğunda, soykırım, gerçekte Türkiye'yi yönetenlerin sıkça telaffuz ettikleri kök kurutma eylemine denk düşer. Üniformalı veya üniformasız olsun, birileri celallenip 'köklerini kurutacağız' dediklerinde, bilin ki 'Kürtler üzerindeki soykırım politikamız zafer kazanacak' demeye getirirler.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 1946 yılında kabul ettiği Soykırım Suçunun Önlenmesine ve Cezalandırılmasına İlişkin Sözleşme, soykırım suçu işleyen 'uygar Batı'nın bir tür özeleştirisidir. 'Uygar dünya' bu sözleşmeyle soykırım suçunu mahkum etmiş ve bu suçu teşvik edenlerin cezalandırılmasını kararlaştırmıştır. Sözleşme, ister barış ister savaş koşullarında işlenmiş olsun, soykırımı suç saymıştır. "Sözleşmeye göre ulusal, etnik, ırksal ya da dinsel bir grubu tümüyle ya da kısmen yok etmek amacıyla girişilen şu eylemlerden herhangi biri soykırımdır;

a) Topluluk üyelerini öldürmek

b) Topluluk üyelerinde ağır bedensel ya da zihinsel zarara yol açmak

c) Topluluğa, bütünüyle ya da kısmen yok olmasına yol açacak yaşam koşullarını kasıtlı olarak dayatmak

d) Topluluk içinde doğumları engellemeye yönelik önlemler almak

e) Topluluğa bağlı çocukları başka bir topluluk içinde yaşamaya zorlamak."

Türkiye'nin de 1950'de imzalayarak taraf olduğu sözleşmede soykırım böyle tanımlanmaktadır.

Sözleşmenin maddelerine bakıldığında, 'yok etme' kavramının sadece 'fiziki olarak ortadan kaldırma' anlamında kullanılmadığı, başka bir ulusal ya da etnik topluluk içinde eritmenin de 'yok etme' kapsamında değerlendirildiği açıkça görülecektir. Aynı şekilde buradaki 'ister savaşta ister barışta olsun' belirlemesi de bunun böyle olduğunu gözler önüne sermektedir. Anadilde eğitimin yasaklanması ve anaokullarından başlayarak açılan sayısız okullarla asimilasyoncu bir eğitim sistemi dayatılarak Türkleştirmenin başarısı için gereken her şeyin yapılması soykırımın ta kendisidir. Elbette böyle bir suçu işlemek için mutlaka açık savaş koşullarına ihtiyaç duyulmayacaktır. Daha öncesinde gerçekleştirilen tenkil, tedip ve tehcir operasyonlarında başvurulan dizginsiz şiddet sonucunda beyaz soykırımın maddi zemini iyi döşenmiştir. Kitlesel kıyım dahil, her türlü yol ve yöntemle isyancıların 'aklını başına devşirme' hedefine kilitlenmiş terör pratiği, beyaz soykırımın başarıyla uygulanması için uygun zemin yaratmıştır. Mezar sessizliğine gömülen bir ülke ve halk gerçekliğinin yaratılması temelinde ulaşılan sözde barış ortamı, deney odasındaki kobay kadar sakin bir kitle üzerinde arzu edilen operasyonun kolayca yapılmasına imkan sunmaktadır.

Kürdistan'ı egemenlik altında tutan devlet iktidarları, Önder Öcalan'ın dediği gibi, bir irade olarak görmedikleri ve yok saydıkları Kürt toplumunu istedikleri kalıba döküp arzu ettikleri tarzda şekillendirmeyi *"... tanrısal, ulusal bir görev olarak kabul ederler. Neyini nasıl sömüreceklerini, kime neyi nasıl öğreteceklerini, ne kadar vergi ve asker toplayacaklarını, kimi iş güç sahibi yapacaklarını, neyi kime yasaklayacaklarını, kimi suçlayacaklarını ancak kendileri kararlaştırabilirler. Siyasal, sosyal ve ekonomik kurumlaşmaları, bilimi, sanatı yine ancak resmi irade belirleyebilir... İktidar sınıfları, güçleri, teorik olarak bile Kürt ve Kürdistan kavramlarına açık ve saygılı değildirler. Tersine, hep bu kavramları kriminalize etmeyi devletin en önemli ciddi işlerinden sayarlar. Bunu yüksek gizlilik kodu altında yapmayı, milli güvenliğe ne denli önem verdiklerinin göstergesi sayarlar. Kürt'ü bir toplum olarak tanıma, bazı hakların öznesi sayma yoluyla bir güvenlik anlayışını hiç akıllarına getirmezler. Ordu güçleri en temel görevleri olarak Kürt ve Kürdistan olgularını, sorunsallıklarını en detaylarına dek yadsımanın, diriliş özlerini tahrip etmenin, olası başkaldırıları ezmenin ince plan ve projelerini yaparlar. Uygulamasını ve bu temelde diğer kurumları denetlemesini de asli görevlerden sayarlar."*

"Topluluğa, bütünüyle ya da kısmen yok olmasına yol açacak yaşam koşullarını kasıtlı olarak dayatmak" denilen insanlığa kar-

şı işlenmiş suç bu tarzda, üstelik 'uygar dünyanın' desteğini alarak işlenir. Ne de olsa böylesi bir suçu ilk kez 'uygar Batı' işlemiştir. İnka ve Aztek uygarlıklarını yerle bir eden odur; "Kutsal Kitapta kendilerinden söz edilmediğine göre bu yaratıkları Tanrı var etmiş olamaz, öyleyse şeytanın kullarıdır" deyip Amerika'nın yerli halklarını kıyımdan geçirerek tarihten silen odur; toplama kamplarına doldurduğu Yahudiler ve Romanları gaz odalarında boğup fırınlarda yakarak en kestirmeden bitiren ve böylece mezardan tasarruf eden odur. Parayı tanrılaştıran ve kar elde etmek için akla gelebilecek her türlü suçu işleyen yine odur. Çömezi kendisini izledi diye ustası neden karşı çıksın? Hele bir de rant kaynağıysa ve kar elde etmeye fırsat sunuyorsa, neden Kürtler üzerinde uygulanan inkar ve imha politikasına bakıp Soykırım Suçunu Önlemeye ve Cezalandırmaya İlişkin Sözleşme hükümlerini aklına getirsin? Toplumun ahlaki örgüsünü parçalamak suretiyle kendisini var eden kapitalizmin etik ve ahlak diye bir sorunu var mı ki, insanlığın vicdanını sızlatan bu ahlaksızlığa hayır desin? Nietzsche'nin dediği gibi, hep öğrenci kalan, öğretmenine borcunu kötü ödüyor demektir. Oysa Türk egemenleri bu konuda derslerini iyi almışlardır ve öğretmenlerine borçlarını gerektiği gibi ödüyorlar.

Yok sayılan Kürt toplumuna karşı kullanılan temel dil şiddettir. Bu dili en iyi kullanan güç silahlı kuvvetler olduğundan, başkaldırı potansiyeli taşıyan ve rahatsızlık ifade eden her eylem ve davranışı anında bastırmak ordunun işidir. Kürt olgusunu ve sorununa yaklaşım söz konusu olduğunda, hükümete ve parlamentoya düşen görev, ordunun işini kolaylaştırmak üzere gerekli yasal düzenlemelere gitmektir. Örneğin eğer Genelkurmay Başkanı "kısıtlı yetkilerle bölücü terörün üstesinden gelmeye çalıştıklarını" söylemişse siyasiler anında refleks gösterir, iktidar ve muhalefet olarak gerekenin mutlaka yapılacağını beyan ederler. Emir demiri keser sözü en çok bu noktada hükmünü icra eder. Kürt olgusu ve sorunu alanı siyasetin geçersiz ilan edildiği bir alandır. Siyaset ve siyasiler ancak orduya yardımcılık rolünü oynayabilir. Koyunu kasap kesecektir, kasabın buna itirazı yoktur; ancak bıçağın altına yatırılmış koyununun çırpınması sonucunda kasap kendini yaralamasın diye koyunun ayaklarını bağlamak gerekebilir. Siyasetin ve siyasilerin Kürt sorunundaki rolü, koyunun ayaklarını sıkıca tutan kasap yamağının rolüne denk düşer.

"Operasyonların temel amacı, Apocu hareketin 'başarı umudunu kırmak ve yok etmektir.' Kürt cephesinde başarı umudu sürdükçe sonuç almasının imkansız olduğunu iyi bilmektedir. Önemli olan, inkarcı rejimin umut kırmayı nasıl başarmaya çalıştığı, ne tür yöntemlere başvurduğudur. Dikkatli bir gözlemci, sömürgeci rejimin her Kürt kentini tipik birer Sodom ve Gomora'ya çevirmek istediğini görmekte gecikmeyecektir."

Ekonomik alanda açlıkla terbiye etme operasyon yürütülüyor

Yetkilerin kısıtlılığı konusundaki şikayet, ordunun Kürdistan'daki operasyonlarında yeterli hareket serbestisine sahip olmadığı anlamına gelmemektedir. Özünde bunun tersi doğrudur. Operasyona çıkan güç, deyim yerindeyse gerillanın çıra yakma hakkına son vermeye çalışırken, kendisinin her şeyi yakıp yıkma ve her tarafı ateşe verme yetkisiyle donandığının farkındadır. Bu yetkisini son sınırına kadar kullanırken kimseden icazet almaz; gerilla cesetlerini paramparça ederken kimsenin kendisinden hesap sorma cüretini göstermeyeceğini çok iyi bilir. Kürt köylerini yerle bir eder ve sakinlerini sahip oldukları her şeyi terk etmeye zorlarken siyasilerin gıkı bile çıkmaz. Görevi devleti sınırlandırmak olması gereken sivil toplum kuruluşları bile her zaman ordunun yanında görünmeye ya da en azından karşısında görünmemeye çalışır. Toplum ve birey olarak Kürtlerin dillendirdiği en masum bir hak talebini bile duymazlıktan gelir. Bu ordu Kürt coğrafyasında kimyasal silahlar dahil tüm silahları kullanmamış mıdır? Her yanı bombalamak için yeterli hava filosuna sahip değil midir? Silahlı kuvvetlere bütçeden en yüksek pay ayrılmıyor mu? Bu soruların hepsine olumlu yanıt verilebileceği halde neden şikayet etmektedir? Öyleyse yetkilerin kısıtlılığı ile anlatılmak istenen şey nedir?

Belki de operasyon kavramından yola çıkarak bu soruya doğruya en yakın cevap verilebilir. Tek yanlı ateşkes koşullarında bile ordunun operasyonlara devam ettiği iyi bilinmektedir. Oysa altı yıl süren bu ateşkes döneminde gerilla güçleri tek bir silahlı eylem bile gerçekleştirmediler. Kürt tarafı yaratılan nispi barış ortamında zayıf da olsa ortaya çıkan Kürt sorununa barışçıl çözüm imkanına şans tanımak için provokasyona gelmemeye özen gösterdi. Kürt olgusu ve sorununun doğru tanımlanması temelinde çözüm için bildirgeler yayınlayıp yol haritaları geliştirdi. Ancak bu iyi niyetli girişimler sonuçsuz kaldı. Apocu hareketin bu sabırlı girişimini bir zafiyet olarak değerlendiren ordu saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürdü. Böyle olunca, altı yıla yakın süre devam eden tek yanlı ateşkes, Haziran 2004 tarihinden başlamak üzere son buldu.

Başarılı olup olmaması bir yana, o tarihten bu yana tırmandırılan askeri operasyonlar hala devam ediyor. İktidar ve muhalefet bu operasyonlara olumsuz en küçük bir tepkide bulunmuyor. Rantçı bir yapılanma olan iktidar partisi ordunun gerilla ile çatışmasından son derece memnun görünüyor. Çünkü çatışma ortamı kendisine daha fazla rant edinme imkanı sağlıyor. Adeta bir amigo topluluğunu andıran 'Kızıl Elmacı' muhalefet, iktidardan da keskin biçimde savaş naraları atıyor. Görünürde çatışma ortamına son verilmesini isteyen bir grup aydın bile 'ordu operasyonlarını durdurmalı' gibi bir taleple ortaya çıkmaktan kaçınıyor; bunun yerine "gerilla hiçbir önkoşul ileri sürmeksizin derhal silahlı eylemlerini durdurmalı" diye buyuruyor. Yani askeri operasyonların önünde hiçbir engel görünmüyor.

Belli ki, Genelkurmay Başkanlığı, ordunun operasyonlarına paralel olarak, toplum yaşamının bütün alanlarında daha sistemli, kapsamlı ve sonuç alıcı operasyonların geliştirilmesini istiyor. Örneğin Kürdistan'da ekonomik yaşam korkunç bir özel savaş alanı olarak değerlendiriliyor. Kürt insanı açlıkla terbiye ediliyor. İnsanın hayvanlaştırılmasının mümkün olduğunu, ancak şiddetin tek başına bunu başarmaya yetmeyeceğini söyleyen Fransız Filozofu Jean Paul Sartre, hayvanlaştırmanın başarısı için aç bırakmanın şiddete eşlik etmesi gerektiğini belirtirken haklıdır. Türk egemenlik sistemi de buna uygun davranıyor. Öyle ya, azgın şiddet uygulamaları altında açlıktan karnı guruldayan insanın seçme imkanı olabilir mi? Birkaç somun ekmek parası için en tortu işte çalışmaya razı bir aile babası geleceğe ilişkin sağlıklı düşler kurabilir mi? Aç çocuklarına verecek bir parça ekmek bulamayan bir ana, özgürlük ve demokrasi mücadelesini düşünecek durumda olabilir mi? Sadece karın tokluğuna çalışmaya razı olsa bile, Kürt insanı çalışabileceği bir iş sahası bulabilir mi? Böyle bir iş bile yoksa, Kürt insanı kendisine yapılan her türlü kötülüğün müsebbibi olan devletin kapısına dayanıp iş istemekten başka ne yapabilir? Açlıkla terbiye etmenin anlamı da zaten budur: Önce aç bırak, dilenciden beter duruma düşür, ardından bir parça ekmek için kendine yalvart! Şiddet ve açlık ikilisinin insanda değer düşünecek ve değerler için mücadele edecek hal bırakmadığı kesindir. Demek ki ekonomik alanda açlıkla terbiye etmeye dayalı operasyon gerektiği gibi yürütülüyor. İnkar ve imha siyaseti ekonomiye istediği gibi yön veriyor.

Kürdistan'da sosyal alanın görünümü daha fazla iç karartıcıdır. İşsizlik had safhadadır. İşsizliğin anlamı açlığa mahkum edilmektir. Gençlik işsizliğin ağır sonuçlarından en çok etkilenen toplum kesimidir. Bu durum Kürt gençliğini bunalıma sürüklemekte, gelecekten umutlu olmayan gençlik kendini içki ve uyuşturucuya vermekte, suç şebekeleri için elverişli bir kaynağa dönüşmektedir. Aynı durum çocuklar için de geçerlidir. Çocukları kullanan 'kapkaç şebekeleri' neredeyse bir sektöre dönüşmüştür. Sistemin bilinçli politikalarının ürünü olan ve 'kapkaç terörü' adı verilen gelişme bu alanda yürütülen özel savaşa denk düşmektedir. Sokak çocuklarının sayısında her geçen gün büyük bir artış yaşanmaktadır. Problemli ve çözümsüzlük içinde debelenen bir çocuk ve gençlik kitlesinin toplumsal sahnede yer alması, bir halkın geleceğinin karartılması demektir. Bu bir vahşet durumudur, korkunç bir ırkçı barbarlıktır, soykırımın sosyal alana yansıtılmış halidir.

"Kürtler özgürlüğe en yakın bir dönemin içine girmiş bulunmaktadır. Bu dönemden zaferle çıkmak için öncelikle yapılması gereken şey ölçüler ve değerler sistemine bağlılığı korumak, ihanete geçit vermemek, özel savaşın tüm oyunlarını boşa çıkarmak, meşru savunma duruşundan ödün vermeden demokratik kuruluşu başarıyla gerçekleştirmektir. Zafer halkın örgütlü direnişinde ve süreklileşecek serhildan hareketindedir."

Ölçü ve değerlerle bağını koparmış toplum bitmiş bir toplumdur

Kürt kadını bu özel savaş politikasının asıl boy hedefidir. Sistemin krizi en çok ailede kendini göstermekte, aile dağılmakla yüz yüze kalmakta; bu dağılma kadını özgürleştirmekten çok, sistemin tüm kötülükleri ve çirkinlikleriyle karşı karşıya bırakmaktadır. Kırsal alanın şiddet uygulamalarıyla insandan arındırılmasına bağlı olarak kentlere göç eden ve başlarını sokacak bir çatı altı bile bulamayan aileler süreç içinde bir değer erozyonu yaşamakta, aile bireylerini bir arada tutan bağlar çözülmektedir. Fuhuşa sürükleme kesinlikle bir devlet politikasıdır. Devlet eliyle kurulmuş ve genç kızların karın tokluğuna istihdam edildiği işletmeler fuhuşu geliştirme merkezleri haline getirilmiştir. Fahişeliğin kendisi de zaten bir devlet icadıdır. Toplumsallığın temel gücü olan kadının bu tarzda düşürülüşü toplumun da düşürülüşü demektir. Kadının düşürülüşüyle toplumu bir arada tutan ahlaki örgü parçalanmakta, sistemin ömrünü uzatması bu haliyle mümkün olmaktadır. Bu politikanın sözüm ona islamcı geçinen bir partinin iktidarı döneminde tırmandırılması ibret vericidir. AKP'nin sahte islamcılığı Kürdistan'da islam'ı bir özel savaş aracına düşürmüş; islam dinini insanı yüceltme değil aşağılama silahına dönüştürmüştür.

Çözümsüzlük içinde debelenen rejim, denize düşenin yılana sarılması gibi Kürt ihanetine sarılmıştır. İlkel milliyetçiliğin Güney Kürdistan'da devletleşmesinden duyulan korkuya rağmen, iktidar partisi ilkel milliyetçiliğin kuluçkaya yattığı yer haline getirilmiştir. Apocu harekete karşıtlık muazzam teşvik görmekte, bu küfür yarışında herkesten önde olan ilkel milliyetçi unsurlar el üstünde tutulmakta, paranoyak bir ruh haliyle sürekli ülkenin bölünmesinden korku duyan rejim, kendi eliyle temellerine dinamit yerleştirmektedir. Lanetli tarihi tekerrür ettirmek isteyen rejimin ihaneti körüklemesinde şaşılacak bir yan yoktur. Hayvan pazarı misali hain pazarları kurulmakta, bu tür devşirme yaratıklarla Apocu harekete karşı sözüm ona alternatif yaratılmaktadır.

Aynı şekilde kültürel alan sefil bir lümpenliğin bereketli toprağına çevrilmektedir. Anadilde eğitim imkanından yoksun bırakılan bir toplumun kültürel planda gelişme göstermesi oldukça zordur. Dil ile kültür arasındaki bağ göz önüne getirildiğinde, dilsiz bırakılan bir toplumun aynı zamanda kültürsüzlüğe mahkum edildiği rahatlıkla görülebilir. Bu anlamda uzun yıllardan bu yana sürdürülen kültürel soykırım hızlandırılarak devam ettirilmektedir.

Kürdistan'da yaşamın tüm alanlarında yoğunlaştırılan savaşın ve bunun pratik ifadesi olarak devam eden operasyonların temel amacı, Orgeneral Başbuğ'un sözleriyle, Apocu hareketin "başarı umudunu kırmak ve yok etmektir." Zira inkarcı rejim, Kürt cephesinde başarı umudu sürdükçe sonuç almasının imkansız olduğunu iyi bilmektedir. Burada önemli olan, inkarcı rejimin umut kırmayı nasıl başarmaya çalıştığı ve halkı devrimci güçlerden koparmak için ne tür yöntemlere başvurduğudur. Biraz dikkatli bir gözlemci, sömürgeci rejimin her Kürt kentini tipik birer Sodom ve Gomora'ya çevirmek istediğini görmekte gecikmeyecektir. Topyekün savaş silahıyla Kürt toplumuna dayatılan şey topyekün düşkünleşmedir; kan, emek ve alın teriyle yaratılan tüm kutsal değerlerden kopuş ve bu anlamda lanetli tarihin bir kez daha tekerrür edişidir; Musa'nın kavmi örneğinde görüldüğü gibi tek tanrıya bağlanmışlıktan uzaklaşıp altın buzağı tapıcılığına dönüştür.

Kültürel ve kimliksel 'kök kurutma' rejimin Kürt toplumuna karşı izlediği temel politikadır. Kürt halkına köksüzleşme dayatılmaktadır. Soykırım esas itibariyle bir kök kurutma ve köksüzleştirme eylemidir. Buna karşılık Apocu hareket, Kürt halkını kendi tarihsel kökleri üzerinde yeniden diriltme ve temel değerleriyle buluşturma hareketi olarak, özünde bir değerler sistemini ifade etmektedir. İnkar ve imha politikasının pratiğe dökülmesiyle Kürt toplumuna dayatılan soykırımın boşa çıkarılması, toplumun bu değerler sistemine bağlanmasıyla mümkün olmuştur. Ölçü ve değerlerle bağını koparmış toplum bitmiş bir toplumdur. İhanetin değerler sisteminden kopma ve ölçü tanımamayı anlattığı, komünal demokratik değerler denilen değerlerden kopuşun köksüzleşmeyi ifade ettiği, bunun da soykırımın kendisi olduğu ortadadır. Apocu hareketi bir örgüt ya da parti düzeyine düşürmek bilinçli bir rejim saptırmasıdır. Dolayısıyla bir ölçü ve değerler sistemi olan Apocu hareketten kopmak, Kürt toplumu için kasabın bıçağı altına yatmak üzere kendi ayaklarıyla mezbahanın yolunu tutmaktır.

Topyekün savaş konseptinin koordinasyonunu üstlenen ordu bu savaşta medyayı oldukça önemli bir cephe olarak değerlendirmekte, sayısız medya organlarını bir araya getirip Kürt özgürlük hareketine karşı konumlandırmayı inkar ve imha politikasının başarısı için yaşamsal önemde görmektedir. Medyanın temsilcileriyle buluşan Orgeneral Başbuğ'un kısaca da olsa medyanın rolüne atıfta bulunması ve medyayı çalışma ortağı olarak değerlendirmesi anlamlıdır. Başbuğ sadece bilgilendirmede bulunmamakta, iş ve çalışma ortaklığı temelinde birlikte değerlendirme yapmakta, Özgürlük hareketine karşı mücadelede neler yapılabileceği konusunda temsilcileri şahsında medyanın görüşlerine başvurmaktadır. Başbuğ'un özenle altını çizdiği gibi medya, gücünü yalnızca haber vermekten almaz; asıl gücünü insanların ve toplumun düşünce ve algı çerçevelerini belirlemekten alır. Medyada gördüğü veya duyduğu kadarıyla bilgilenen insan bilinçli bir algı çarpıtmasının da hedefi olmakta, toplum bu tarzda maniple edilmekte, kendisini ilgilendiren en hassas konularda bile korkunç bir duyarsızlığa gömülebilmektedir.

Başbuğ'un temel hedef olduğunu söylediği 'umut kırıcılığı'nda da belirleyici rol yine medyaya yüklenmektedir. Medya rejimin gücünü alabildiğine abartır ve bir anda her şeyi yiyip yutacak bir güç olarak sunarken, bir psikolojik savaş yürüttüğünün bilinciyle hareket etmektedir. Rejimin gücü abartılır ve yaşadığı derin kriz gözlerden saklanırken özgürlük ve demokrasi güçlerinin dağılmayı yaşadıkları propaganda edilmekte, devrimci öncünün direnişi 'teröristlerin umutsuz çırpınışları' şeklinde lanse edilmektedir. 'Öncünün kötülükleri'ne dair kusmuğu andıran değerlendirmelerin yapılması ve asparagas haber tarzıyla bilinçsiz kesimlerin yanlış yönlendirilmesi bu medyanın temel işlerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Televizyon ekranları Kürt özgürlük hareketine küfretme kürsüsüne çevrilmekte, aynı şey yazılı basında tekrarlanmakta, en karanlık tiplerin isimlerinin altına 'Kürt aydını' sözcükleri yazılarak küfrün kalitesi artırılmaya çalışılmaktadır. Aynı kalemden çıkma özel savaş haberleriyle halkın algı ve bilincini çarpıtmada birincilik kürsüsüne yerleşmeyi hak etmiş bir basının sahibi olan Türkiye Başbakanının BBC gibi bir yayın organına habercilik dersi vermeye kalkışması bu açıdan ilginç bir kara mizah örneğidir.

Bu medyada etik değerlere bağlılığın zerresi bile yoktur. Türk medyası başvurduğu karartma operasyonlarıyla at gözlüklü ve teneke yürekli bir insan ve toplum yaratma uğraşı içindeyken, basının etik değerlere bağlı kalması gereğinden söz etmek anlamsızdır. Zamana yayılmış bir soykırım uygulaması içindeki rejimin borazanlığını yapan bu medya her saniye topluma zehir akıtmakta, halklar arasında düşmanlık tohumları ekmekte, barış ve kardeşliğin çanına ot tıkamaktadır. Daha öncesinden de belirttiğim gibi karartma operasyonu bir gerçektir ve Türk medyasının yaptığı budur. "Işıklar sönmesin" çağrısına bu medyanın verdiği karşılık, "Tüm ışıkları söndürün ve her yeri karanlığa çevirin" olmuştur. Çünkü karanlık her şeyi eşitler; ak ile karayı, güzel ile çirkini, doğru ile yanlışı, özgürlük ile köleliği, yurtseverlik ile işbirlikçilik ve ihaneti birbirinden ayırt etmeyi olanaksızlaştırır. Kişinin seçim yapmasını imkansız hale getirir. Kişi için özgürlük seçim yapmak ve yaptığı seçimin adamı olmaksa, Türk medyasının yaptığı bunu olanaksızlaştırmaktır.

Kürt ulusal ve toplumsal gerçekliğine karşı yaşamın her alanında yoğunlaştırılan bu savaşın sonuç alması, başka bir deyişle soykırımın tamamlanıp Kürt gerçeğinin tarihin karanlıklarına gömülmesi mümkün müdür? Hayır. Bugünkü dünya koşullarında bunu başarmanın mümkün olmayacağını herkes gibi sömürgeciler de iyi bilmektedir. Kürt toplumunun çeşitli kesimlerinde belli bir düşürülmenin yaşanması da bu rejimi kurtarmaya yetmeyecektir. Savaş koşulları çoğu zaman bu tür olumsuzluklara yol açar. Düşüş gidebileceği yere kadar gider, bunun sonrası ise yükselişe geçiştir. Öncü gücün duruşu sağlam oldukça, böyle bir yükseliş kaçınılmazdır. Bilinen bir örnektir: Boğulmak üzere olan insan, suyun düzeyine çıkmak için dibe vurmak ve bu noktadan yapacağı sıçrayışla yükselişe geçmek zorundadır. Aynı durum demokrasi ve özgürlük mücadeleleri için de geçerlidir. En yüksek doruklar en derin uçurumlara bakar. Doruğun ötesi düşüştür. İnkarcı rejim de düşüşe geçmiştir, düşüşe geçmek zorundadır. Bundan öteye yapabileceği fazla bir şey yoktur. Kriz içinde ömrünü uzatmaya çalışacaktır.

Önder Öcalan'ın da ifade ettiği gibi, Kürtler özgürlüğe en yakın bir dönemin içine girmiş bulunmaktadır. Geçilen bu dönemden zaferle çıkmak için öncelikle yapılması gereken şey ölçüler ve değerler sistemine bağlılığı korumak, ihanete geçit vermemek, uyanıklığını koruyarak özel savaşın tüm oyunlarını boşa çıkarmak, meşru savunma duruşundan ödün vermeden demokratik kuruluşu başarıyla gerçekleştirmektir. Zafer halkın örgütlü direnişindedir, zafer süreklileşecek serhildan hareketindedir.

ORTADOĞU'DA DİNE YAKLAŞIM

Düşünsel panaromaya kısa bir giriş

Gerilere gitmek. Daha da gerilere. Görünenin bilinenin ardına. Orada şimdiyi görmek olasıdan da öte bir gerçek. Her şeyin bir öncesi vardır. Öncesizlik ya da sonrasızlık bütün zamanlarda insanın kafasını kurcalamıştır. Doğa kendi felsefesinde yaşamını idame ederken, insansoyu kendisine ait felsefeler yaratmakla meşgul olmuştur.

Doğanın felsefesi ile insanın felsefesi arasında bağlaşık ya da kopuk yanlar iç içe gelişmiştir. Öyle de olacaktır. Felsefik bakış açısı yaşama hem damgasını vururken hem de yaşamın biçimlenmesinde yada monotonlaşmasında belirleyicilik üstlenmiştir.

Yaşam sorgulandıkça, sorgulamanın yollarını kapatmanın formülleri veya yasaları da kültürel zihniyetin kalıplarına kazındırılmaya tabi kılınmıştır. Başlangıçtaki her merak, arayış ve sorgulamayı getirir. Ulaşılan sonuçlar yaşamla kıyaslanmaya çalışılır. Tam da bu noktada zihinsel alışılmışlığın katılaşan yanları ya da henüz kesinliğe uğramamış yargıları devreye girer. Bu da beraberinde yeni tutumlar ya da benimseyip benimsememeyi devreye koyar. Bir başka deyişle, ret kabul diye denklemlenen mantık açısı bu belirlenime yön verir. Ret ve kabul ölçülerinin niteliği algılama veya uygulamada aktif belirleyicidir. Biraz daha açarsak, algılama ve uygulama aynı zamanda sahip olunan zihniyet düzeyi ile zihniyeti kavrama düzeyini ele verir. Yani bir zihniyete sahip olmak o zihniyetin içeriğini tümden kavramışlık anlamına gelmez. Aynı şekilde kavrayış düzeyi de zihniyetin kendi formülasyonlarını, kalıplarını uygulama becerisini de açığa çıkarır. Orada kendisini sınar.

Yaşama dair arayışlar sadece bununla sınırlı kalmaz. Bir zaman sonra ölüm denen olguda kendisince merakları uyandırır. Arayışlarla bilgilenmeler karşılıklı gider. Çeşitli tanımlara ulaşılır. Yaşam ile ölüme anlamlar yüklenilir. Yaşamlar biçimlendirilir. Kurallar oluşturulur. Değişir ya da değiştirilir. Öylesince kalmaz.

Yaşam, değişimleri yaşadıkça sahip olunan zihniyet de kendisini esnetmeye veya değiştirmeye kalkışır. Belki de tersinden de kendisini alabildiğince dayatır. Artık zihniyet kaotik bir sürece girmiştir. Yaşamda eski ile yenisi arasında gelenek ile gerçeklik bir çatışımı yaşar. Fetişist ve fanatik eğilimler tam da burada kendilerini yaratıp konumlandırır. Ya da aksinden ılımlı pragmatik yaklaşımlar, süreci kendisince yorumlamaya ve bir biçimiyle entegrasyona yatar. Uç ve ara olarak boy veren bu yaklaşımlar, gerçekte statükonun devresel misyonlarıdır. Yeni ise tam da karşılarında olmaktadır. Ne var ki yaşam gerçekliği ile zihniyet arasındaki devinimle, ilişkiyle çatışmalar orantılı gelişmez. Zaman denen gerçeklik her birinde farklıca yansır. Yaşamla zihniyetin değişimle dönüşümü zamanla yarışır. Zaman ele geçirilmeye ya da değerlendirilmeye çalışılır. Ağır işleyen bir diyalektiğin varlığı görülür. Esas olan, doğasal olan da budur. Öncekiler kendisinden bir şeyler katmanın direnişindedir. Şimdiki ise alıp başını gitmek istemektedir. Ve her iki aktivite sonra/yarın üzerinde etkinlik kurmanın çelişkisindedir. Gelecek ise yerinde durmayıp bu çelişkinin yatağında adım adım ilerlemektedir. Hem de durdurulamaz gerçeklikte.

Yaşam düşünsel katında kendisini korudukça veya değiştirdikçe uygulama ile gerçekleşme biçimlerden geçer. Kazanılan veya kaybedilen saha da burası olmaktadır. Temel çatışma buradan kaynağını alır. Ötesi ise onun uygulama yansımalarıdır. Yaşama yüklenim temelde buradan güç almaktadır. Zihniyet zorlandıkça daralmalar, büzülmeler, karsızlıklar veya kontrolsüz çıkışlar gündemleşir. Şiddete yönelen eğilimler bir biçimiyle kendisini savunmaktadır. Ya zihniyet kendisini yaratma uğraşındadır ya da kendisini dayatmaktadır. Artık dünya bu çatışmanın dayanılmaz gürültüsüne sahne olmaktadır. Her şeye rağmen zaman denen olgu yine de başattır. Ona kendisini katan, kendisini veren, bir şeyler bahşedenler yaşayacaktır. Katamayanlar ise zamanın kıyısında kalmış olacaklardır. Tüm engelleyişler eninde sonunda yaşamın doğal felsefesine katılmak zorunda kalacaklardır.

> **"Günümüzde yaşanılan kaotik durumun altında mülkiyet dünyasının kendi ailesel çıkarlarının çatışımı söz konusudur. Halkların bundan tek bir çıkarı yoktur. En fedai insanlar yoksulların zemininden çıkmaktadır. Tek bir sultan şeyh çocuğu kendisini gidip patlatmamıştır. Çünkü onlara biçilen misyon halef/selefliktir. Yine görülecektir ki günümüz tarih, sosyoloji ve hümanizma anlayışları dinsel düşünsel denklemin bir versiyonu olmaktan öte gidememiştir. "**

Ortadoğuda dinsel düşünce

Büyük semavi dinlerin Ortadoğu kökenliliği bilinir. Günümüzdeki toplumsal çelişki ve çatışmaların derinliğine çözümünde Ortadoğu gerçekliği anahtardır. Düşünsel, toplumsal çıkışların neredeyse köken olarak ağırlıklı bölümü buradan mayalanır.

Dinlerin Ortadoğu'da insanlığın gelişim tarihine yön verişlerini tespit etmek günümüz sorunlarının çözümüne bir adım erkenden ulaşmak anlamındadır. Ancak bu konuda oldukça aşırı güncel bakış ya da eleştirisizlik gibi yaklaşımların karşılıklı iki uç gibi duruşu, analizlerin bilimselliğini engelliyor. Sorun, dinlerin iyilik ya da kötülük gibi ikilemli mantıkla ele alınmamasını gerektiriyor. Deyim yerindeyse taraflar ortaya çıkmıştır. Temelinde her iki bakışın da bir ret ekseninde mantık yürüttüğüdür. Güncelde yaşanan kaos ve keskin çatışmalar kaynağını buradan alıyor. Bir diğer yaklaşım da 'ne iyi ne kötü değil' diyen ve hem soruna hem de çözümüne ilişkin bilimsel veri geliştirmeyen deyim yerindeyse beyinsel olarak bilimsel alıklığı yaşayanıdır. Bir başka polemik argümanı da 'iyi yanları da var kötü yanları da' denilenidir. Öncelikli olarak bu mantık denkleminin eleştirilmesidir. Buradan eleştiri geliştirilmeden, soruna ilişkin tartışma ya da eleştirinin şimdiye kadar süregelen kısır döngü ve anlamama geleneğine düşüleceğidir.

Dinler başlangıcında arkaik köleliğe karşı bir direnişi içererek gelişmiştir. Bu yanıyla komünal yaşam değerlerinin hem etkisinden hem de onu arkasına aldığından, binlerce yıllık komünal birikimle beslenip büyümüş Ortadoğu halk gerçekliği içinde kendisine taban bulabilmiştir. Bu yanıyla halksal özellikleri içinde barındırır. Öte yandan kent kökenli oluşu, ara kesimlerin düşünsel arayışlarını temsil edişinden, halk ve iktidara yakın bir yerde konumlanışına yol açmıştır. Öyledir ki peygambersel çıkışlar kervancı, göçebe, tüccar kesimlerin yoğunlaştığı yerlerde ve kesimlerde zemin bulmuştur. Bu yanıyla dinler temelde hiyerarşilerle çelişik düşmediler. Aksine kısmi çatışmalar olsa da sonuçta kısa sürede paydalar yakalamada gecikmediler. Zaten tanrı devlet ikileminin birbirine yakınlığı ya da yakınlaştırılması politik bir tercih ya da taktik olmayıp, ideolojik yapısındandır. Orta sınıf ideolojik çalışması diye belirleyebileceğimiz bu paradigmal oluşumların ayrıntılara değin yaşamın her alanına ilişkin formülasyonları geliştirdiği görülür. Dikkat edilirse günümüzde bile ılımlı islam diye tanımlanmaya çalışılan eğilim, orta sınıfların yoğunlaştığı yerlerde zemin bulur. Bu kesimler sadece ılımlılaştırmayı değil, aynı zamanda fanatikleştirmeyi de beslemektedir. Deyim yerindeyse fanatik grupların varlığı onlar için bir emniyet sübabı ya da politika yapmada kullandıkları bir araçtır. Elbette sadece ara sınıfların değil, daha büyük mali güçlerin –büyük Arap şeyhleri vb– ellerinde kullandıkları bir kozdur. Kendi mali gelişimlerini bunlar üzerinden hem garantileme hem de yürütmede değerlendirmektedirler. Toplum üzerinde kurulan geniş etkinliğin dayanakları bu açıdan oldukça derindir. Bir yandan maddi kaynaklar üzerinde bir anlamıyla atasal miras sahibi, öte yandan da halkın inançlarına hitap edişleri hem siyasal, hem sosyal hem de ideolojik hakimiyetlerini pekiştirmekte avantajlar sağlamaktadır. Böylesine çok yönlü bir denetim ve iktidar olanağına ulaşmış bu güçlerin kolayca siyasal sahneden silinmelerini beklemek gerçekçi olmuyor. Ya da işin burasından yola çıkıp siyaset yapmaya kalkışmak pek sonuç vermiyor. İdelolojik yüklenimle ilerleme sağlanmadıkça, pratik düzlemdeki verilerden yola çıkılarak mücadele olgusunu işlevlendirme kazandırmıyor. Aksine, suni ve provakatif yaklaşımların kendilerini konuşturabilecekleri zeminler veriliyor. Nitekim yaşananlara bakıldığında böyle geliştiği görülüyor. Bir başka engel de ideolojik mücadele adına bilimsel verilerden uzak, tamamıyla politize edilmiş argümanlarla sıcak tartışmaların yürütülmesinin pek yarar getirmediğidir.

Bütün bunlar dinsel eğilimin güçlülüğünü gösteren sonuçlara götürürken, temelde yürütülmesi gereken mücadelenin de verilmeyişine yol açıyor. Aslında farklı görüşlere sahip olunsa da, aynı mantık denklemiyle ele alındığı sürece ikna edicilik ve çözümleyicilik gelişmeyip, aksine her an patlak verebilecek katliamların bile gelişmesine neden olabiliyor.

Bir başka önemli nokta da din sosyolojisinin göz ardı edilişi ve her zaman her yerde yapılagelen alışkanlıkla, siyasal düzlemin sıkça kullanılarak sorunu çözme girişimlerinin sonuçsuzluğudur.

Şiddet bir zaman sonra tüm taraflara da dönebilir

Din sorununa yaklaşımda sosyolojik, tarihsel, toplumsal eksenlerde bütünlük içinde bakılmasının zorunluluğunun görülmesi gerekir. Şimdiye kadar yapılamayan da buydu.

Tevrat'ın bir anlamıyla insanlığın teolojik anlatımı olduğunu tespit edip görmedikçe sorun kısır döngüden çıkamaz. Zaten aynı yaklaşımın mitolojiler için de geçerliliği vardır. Yine Kuran-ı Kerim için de böyledir. Kendi güncelinde bir tarih toplum çözümlemesidir. Katılsak da, katılmasak da bu böyledir.

Asıl önemli olan konuya gelince, binlerce yıldır aynı ideolojiyle yatıp kalkan, dua eden, yaşamını düzenleyen, yarınını tasarlayan Ortadoğu insanına 'din bir şey değildir demek,' 'seni öldüreceğim' demeye geliyor. Doğaldır ki kendisini savunur. Hem de ölesiye, öldüresiye. 'Gericiliktir' demek de öyle.

Dikkat edilirse aşırı politizasyon ve onun üslup, yöntem ve araçları oldukça kullanıldığından çözümsüzlükten öte gidemiyor. Güncelde yaşanan kaos ve çatışmaların kökeninde Ortadoğu'da gericileşen ve bir türlü yeni ideolojik açılım yapamayan, halk tarafından oldu olası öncü lider görülen sınıfların kendi çıkarlarını koruma adına her türlü öldürücülüğü din kimliğiyle yapmaları, yaptırmaları görülüyor. Bu anlamda, Batı sistemiyle çelişkide dinsel temaların öne çıkarılışı, gerçekliği gizlemeye çalışmadır. Ama bilinen somut bir gerçek var ki, bölgedeki özgürlükçü tüm çıkışların bastırılmasında Batı'dan büyük destek almışlardır. Bir zamanlar yeşil kuşak bir kalkan iken, şimdi kırmızı çizgiyle tanımlanmaya çalışılmasının altındaki karşılıklı hilenin açığa çıkarılması gerekir.

Batı için kurtarıcı yeşiller şimdi tehlikeli kuşak diye listeleniyor. Aynı şekilde emperyal sistemle kızılları yok etme adına girilen içli dışlı ittifak ve dostlukların izahı yapılabilmelidir. Din savaşları diye tanımlanmaya çalışılan mevcut durum, tam bir suni zorlamadır. Çünkü temeldeki çelişki din üzerinden gelişmemektedir.

> **"Yaşanan kaos ve çatışmaların kökeninde Ortadoğu'da gericileşen ve bir türlü yeni ideolojik açılım yapamayan ve halk tarafından öncü, lider görülen sınıfların çıkarlarını korumakiçin her türlü öldürücülüğü din kimliğiyle yapmaları gerçeği vardır. Bu anlamda Batı sistemiyle çelişkide dinsel temaların öne çıkarılışı gerçekliği gizlemeye çalışmadır. İlginç olan, bölgedeki özgürlükçü tüm çıkışların bastırılmasında Batı tarafından büyük destek alınmıştır."**

devamı 15'te

GERİLLA ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜN TEMİNATIDIR

Gerilla hareketleri tarihte yoksulların, zayıfların güçlülere karşı bir direnme silahı olarak ortaya çıkmıştır. Güçlü ordulara sahip egemen devletler, halkları ve toplumları zorla sömürgeleştirirken, toplumun tüm direnme noktalarını ezme ve tahakküm altına almayı esas alırlar. Bunun karşısında, örgütsüz ya da zayıf bir örgütlemeye sahip yoksul toplulukların, halkların güçlü ordulara sahip egemen güçler karşısında teslim olmamak için veya onların ülkeyi talan ederken ve yağmalarken uyguladığı vahşete karşı ülke değerlerini korumak üzere düşmanı vurup kaybolma tarzında uygulana gelen örgütsüz, kendiliğindenci tepkisel hareketleri gelişmiştir.

Gerillacılığın ilk biçimi böyle ortaya çıkarken, ülkeden ülkeye, toplumdan topluma içinde bulunduğu koşullara bağlı olarak özgünlükler taşımıştır. Örneğin Anabasis'in *'On binlerin Dönüşü'* kitabında belirttiği, Yunan ordularının Kürdistan'dan geçişi sırasında Kürt halkının uyguladığı direniş yöntemi daha çok vur kaç taktiğine dayalı bir yöntemdir.

Gerilla giderek gelişme göstermiş, birçok devrimde başvurulan temel yöntem olmuştur. Örneğin Amerika Devrimi'nde yaygın kullanılmış, yine Napolyon ordularına karşı İspanyol halkının ve dağılan ordusunun bir takım mensuplarının dağlara dayanarak düzensiz bir direnişi sürdürmesi, gerilla hareketleri olarak tarihe geçmiştir. Daha sonraki dönemlerde de dünyanın çeşitli yerlerinde bu tarzda savaş yürütümüştür. Gerilla kavramı ve tanımlanması İspanyolca'dan dünya litaratürüne girmiştir. Anlamı sıradışı savaştır. Yani düzenli ordulara karşı düzensiz küçük birliklerin vur kaç taktiğine dayanan, gizlilik ve sürekli hareket halinde olmayı gerektiren bir savaş tarzıdır. Bunu ilk kez teorileştiren ve bir savaş stratejisi haline getirerek, temel taktiklerine kavuşturan Mao Zedung olmuştur.

Mao, Çin koşullarında uzun bir pratik deneyimin sonucunda, birkaç kez denenen ayaklanma taktiğinin başarısızlıkla sonuçlanmasını bizzat görmüş, yaşamıştır. Yaşanan bu başarısızlık ve yenilgi, Mao'yu gerilla hareketleri üzerinde yoğunlaşmaya yöneltmiştir. O dönem, devrimci mücadelede temel taktik olarak bilinen ayaklanmanın kapitalizmin gelişmiş olduğu, nüfusun büyük çoğunluğunun şehirlerde yaşadığı ülkelerde başarılı olabileceği görmüştü. Ancak yarı kapitalist, yarı feodal toplumsal sistemin olduğu ülkelerde nüfusun çoğunluğu köylerde yaşamını sürdürmektedir. Mao, böylesi ülkelerde ayaklanma taktiği yerine gerilla taktiğinin daha başarılı olacağını pratiğiyle kanıtlamış, uzun süreli halk savaşı stratejisi ve gerilla taktiğini formüle etmiştir. Bu anlamda, ilk kez gerillaya dayandırılan uzun süreli halk savaşı stratejisini ezilenlerin egemenlere karşı mücadelesinde en temel stratejilerinden birisi olarak hem teorileştiren hem de pratiğe geçiren kişi olmuştur Mao. Daha öncesinde de gerilla üzerine kimi değerlendirmeler olsa da, Mao, pratikten çıkardığı somut öğretici dersler ışığında kendi teorisin kurmuştur.

Bütün toplumsal mücadele taktikleri ve yöntemleri bir stratejiye hizmet etmeden, bu anlamda bir doktrine kavuşmadan başarıya gitmesi mümkün değildir. Herhangi bir direniş biçiminin ya da savaş tarzının başarıya gidebilmesi için, başarıyı hedefleyen bir stratejiye kavuşması şarttır. İşte burada Mao'nun yaptığı –ki daha sonra Vietnam ve birçok ülkede de ispatlanan– şu oldu: Halkların, ezilenlerin egemenlere karşı bir direniş ve başkaldırı biçimi olan, ama bölük pörçük, dağınık, tepkisel hareketler tarzında gelişip fazla sonuca gitmeyen gerilla tarzını üç aşamalı bir mücadele tarzında formüle ederek, bir stratejiye kavuşturarak, başarıya yürüyen bir savaş stratejisine dönüştürdü. Bu anlamda halkların egemenlere karşı mücadelesinde yeni bir mücadele stratejisi formüle edilmiş oldu. Daha önceleri işçi sınıfının temel mücadele stratejisi olarak "ayaklanma" kabul edilmişti. Sosyalist hareket hemen hemen tüm ülkelerde bu stratejiyi dogmatik olarak kendi ülke koşullarına uygulama yoluna gitmişti. Ancak yaşanan birçok acı deneyimden sonra ezilenlerin mücadele stratejilerine halk savaşı stratejisi de girdi.

Ortadoğu'da gerillayı ilk uygulayan güç PKK'dir

Uzun süreli halk savaşı, üç aşamadan geçen bir stratejidir. Stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldırı dönemi olarak tanımlanmaktadır. Stratejik saldırı dönemi aslında bir ayaklanmadır. Topyekün bir ayaklanma anlamına gelmektedir. Bu stratejinin özü, en zayıf gücün, yani gerillanın küçükten büyümeye doğru bir seyir izlemesine dayanır. Gerillanın ilk dönemi stratejik savunma dönemidir. Daha çok örgütleme, sayısal olarak gelişme, nicel ve nitel büyüme ile beraber giderek denge dönemine doğru giden bir gelişmeyi hedefler. En temel ilkesi vur kaçtır. "Doğuda seslen, batıda vur" tarzında somutlaşan yanıltma taktiğini alabildiğine uygulayan bir savaş stratejisi olmaktadır. Savaş ve savaş sanatı, aslında bir yanıltma sanatıdır. Çinliler savaşı bir hile oyunu olarak yorumlarlar. Savaş sanatının özü aslında karşıtını doğru kavrama, doğru anlama, kendini ona göre daha iyi, daha gerçekçi hazırlama ve çeşitli taktiklerle karşı tarafı yanıltarak onu az kayıpla yenme sanatıdır. Bu açıdan, savaş sanatında yanıltmanın rolü çok fazladır. Gerilla savaşında ya da halk savaşında bu yanıltma taktiği çok yaygın kullanılan bir taktiktir. Dolayısıyla hep karşıyı yanıltan, karşıyı boşa alan, doluluk boşluk ilkesini en iyi uygulayabilen bir savaş ve mücadele taktiği olmaktadır.

Vur kaç taktikleri çeşitli alanlarda uygulanmış, tarihin ilk dönemlerinde "On Binlerin Yürüyüşü" sırasında Kürdistan'da da uygulandığı kayıtlara geçmiştir. Avrupa'da belli bir gelişme kazanmış, yine Latin Amerika'da Kızılderililerin beyazlara karşı savaşında yer yer uygulanmış, Asya'da teorileştirilerek bir stratejiye dönüştürülmüştür.

Gerilla hareketi, Asya, Afrika, Latin Amerika'da uygulanıp başarılı sonuçlar alan bir mücadele stratejisidir. Ancak bu mücadele stratejisi Ortadoğu'da çok uygulanılan bir strateji değildir. Denilebilir ki Ortadoğu halkları tarafından çok bilinen bir mücadele stratejisi de değildir. Kürtlerin öteden beri egemenlere karşı bir direnişi söz konusudur. Yine Arap, Türk, Fars halklarında zaman zaman gelişen halk hareketleri ve direnişler yaşanmıştır. Fakat bütün bunlarda gerilla taktiği fazla uygulanmamıştır. Bu, Ortadoğu toplum yapısından ileri gelen bir olgu da olabilir. Ortadoğu, feodal yargıların ve feodalitenin egemen olduğu, bu anlamda daha çok meydan savaşlarının reva görüldüğü bir toplumsal mentaliteye sahiptir. Belki de bundan dolayı gerillanın o çok yönlü yanıltan, vurup kaçan savaş tarzı Ortadoğu'da çok gelişmemiştir.

Filistinlilerin yürüttüğü bir mücadele var. Filistinlilerin kendileri buna fedai savaşı diyorlar. Fedai savaşı gerilla savaşının aynısı değildir. Filistinliler modern gerillayı yürütmek istediler, ancak hem Filistin topraklarının çok dar oluşu, coğrafyasının dağlık olmayışı ve topraklarından göçertilerek çoğunlukla sınır ötesine dayanmış olmaları, onların tam bir gerilla uygulamasını engellemiştir. Onlarda öne çıkan fedai tarzıdır. Gerektiğinde fedaice orta yere girip, kendini imha etme tarzında gerçekleştirilen eylemlerdir fedai tarzı. Bu, Filistin'de son dönemde uygulanan bir tarz değil. Aslında Filistinlilerde daha 1948'lerden beri bu tarz ön plandadır.

Bu anlamda gerillayı Ortadoğu bölgesinde ilk uygulayan güç PKK hareketidir. 15 Ağustos Atılımı insani, siyasi, toplumsal, birçok açıdan değerlendirmeye tabi tutulabilir. Ama bir de askeri açıdan değerlendirmeye tabi tutulması gereken önemli boyutları vardır.

"Gerilla hem her yerdedir hem de hiçbir yerde"

15 Ağustos Atılımı askeri anlamda ilk kez Ortadoğu'ya, özellikle de Kürdistan'a modern savaş tarzının taşırılmasıdır. Mesela 15 Ağustos eylemi olduğunda o zamanın Cumhurbaşkanı Kenan Evren eylemden bir gün sonra yaptığı açıklamada *"72 saatte hangi taşın altındalar, hangi vadideyseler ordumuz tarafından kulaklarından tutulup, adaletin önüne çıkarılacaktır"* dedi. Neden bunu söyledi? Çünkü Eruh-Şemdinli eylemlerini yapanların da, muhtemelen şehrin yakınlarında, dağ başlarında kale tipi yerlerde eski Kürt isyanlarında olduğu gibi bekleyip, direneceklerini sanıyorlardı. Onun için kendilerinden bu kadar emin bir tarzda 72 saatte bu işin çözüleceğini beyan ettiler. Oysa esas alınan taktik onların düşündüğü gibi değildi. Modern bir savaş, gerilla tarzıydı. Daha sonra ordu harekete geçti, ama hiç kimseyi bulamadı. Ne Eruh-Şemdinli yakınlarındaki dağlarda ne de başka yerde. "Gerilla hem her yerdedir hem de hiçbir yerde" ilkesini uyguladı. Gerilla gizlendi. Çünkü gerilla, düşman saldırıda olduğunda savunmayı, savunmada olduğu vakit ise saldırıyı esas alır. Yani gerilla, düşman güçlüyken gizlenmeyi esas alır. Onun istediği yerde, istediği saatte savaşmaz. Kendi istediği yerde, istediği saatte savaşır. Bunun için bu strateji uzun süreli bir stratejidir. Belki karşıdaki ordu hemen bitirmek ister, ama gerilla taktiği savaşı zamana yayar. Böylece orduyu adım adım yıpratır, giderek işlemez hale getirir.

Bu tarz 15 Ağustos'la beraber ilk kez Kürdistan'da uygulanmış bir mücadele tarzıdır. Denilebilir ki peşmergecilik de gerillacılıktır. Peşmerge, Güney, Doğu Kürdistan'da uygulanan bir tarzdır. Ama gerillacılıkla uzaktan yakından alakası yoktur. Kendisine özgü bir tarzdır. Yine 19. yüzyıldan bu yana gelişen Kürt isyanlarının hiçbirisi gerilla tarzını esas almamıştır. Benzeyen yönleri olsa da, onlar ayaklanmadır. Biz buna köylü isyancılığı diyoruz. Onlar köylü isyancılığı tarzıyla gelişen ayaklanmalardır. Yani Kürt halkı haksızlıklara karşı ayaklanarak dağa çıkmıştır. Dağda kendisine karşı saldırıya geçen düşmanala çeşitli biçimlerde çarpışmış, direnmiş, savaşmış, kalelere sığınmış, kalelerde kuşatılmış, oralarda çarpışmıştır. Direnişleri bu biçimde gelişmiştir. Peşmerge bunu biraz aşmıştır. Biraz daha hareketli, biraz daha esnek yaklaşan bir tarzı uygulamıştır. Ama yine peşmerge bir gerilla tarzı değildir. Peşmerge daha çok karşı tarafın zayıf olduğu, yine dayanacağı bir alanın olduğu bir zeminde savaşabilen bir güçtür, bir savaş tarzıdır. Yani klasik Kürt savaş tarzının biraz modernleşmesidir. Ama bir gerilla değildir. Peşmergecilik, gerillanın esnekliğini, kıvraklığını, hareketliliğini, gerekirse küçük takımlara bölünerek yer altına çekilmesini becerebilen bir yapıya sahip değildir. Yani gerilla stratejisi temelinde gelişen bir mücadele tarzı değildir.

Yukarıda belirtildiği gibi daha çok belli stratejik arazilere dayanan, biraz yarı gerilla yarı düzenli savaş tarzını esas alan, aslında ikisinin arasında bir yerde duran bir savaş tarzı olmaktadır. Fakat gerillayı, gerilla savaş tarzını ilk kez 15 Ağustos Atılımı'yla PKK hareketi Kürdistan'a taşıdı, Kürdistan'da uyguladı. Bunu uygularken tabii ki zorluklarla karşılaştı. Çünkü bizlerin Kürt olarak ruhsal durumumuz, psikolojik yapımız gerilla savaşından ziyade daha çok Kürt isyancılığından ileri gelen meydan savaşına yatkındı. Bunun için de biz gerilla çizgisine, savaş çizgisine kolay girmedik. Gerillaya girişimiz kolay olmadı ve mücadelemizde çoğu zaman taktik dışılığın yaşanmasının ana nedeni de budur. Kürt toplumsal yapısından gelen öğeler olarak, Kürt savaş geleneğinin etkisini önemli oranda gerilla sürecine taşıdık. Dolayısıyla bizim mücadelemizde çoğu zaman taktik dışılık yaşanmıştır. Çok kapsamlı bir direnişin sergilendiği 1992 Güney Savaşı buna örnek gösterilebilir. Çok güçlü bir direniş sürecidir, ama bir mevzi savaşıdır, bir cephe çatışmasıdır. Bilindiği gibi mevzi savaşı, cephe çatışması gerillacılığa aykırıdır.

Gerilla hiçbir zaman düşmanıyla göğüs göğse çatışmaz. Bir yerde hep yanıltan, hep uyutup karşı tarafı oyalayan, düşmana hiç beklemediği anda darbe vuran bir savaş tarzıdır. İmkan bulduğunda ağır darbeleri de vurur. Gerilla zayıf olanaklarla, az imkan ve güçle dev bir güce karşı başarılı olmadır. Az bir güçle büyük bir güce karşı başarılı olma tarzıdır. Bu tarz yeni bir tarzdır.

Tabii bunun dayandığı bir takım koşullar var. Bir gerilla hareketinin başarılı gelişebilmesi için, öncelikle o ülkede hiçbir demokratik hak ve özgürlüğü kullanma hakkının olmaması, siyasal koşulların demokratik mücadeleye kapalı olması, sonuç yaratmaması gerekir. Özcesi gerillacılığı geliştirmekten başka hiçbir yolun kalmamış olması gereklidir. Buna bağlı olarak başarının ilk şartı; haklı olmak, haklı bir davanın sahibi olmak bir de o davada inançlı ve kararlı olmaktır. İnanç, kararlılık ve haklılık olmadan gerilla hareketinin herhangi bir biçimde başarıya ulaşması, büyümesi mümkün değildir. Bununla birlikte ikinci temel özelliği; halk desteğidir. Giderek halk desteğini kazanması, halka dayanması gerekiyor. Üçüncü ve son özelliği ise coğrafyasıdır. Yani uygun bir coğrafyaya dayanmasıdır. Bu üçüncü aşama bazı ülkelerde sınırlı olmasına rağmen, halkı coğrafyaya bölüştürerek uygulayabiliyor. Coğrafya olmazsa olmaz kabilinden bir şart değildir, ama özellikle her üçünün olduğu bir ülkede gerilla hareketinin zafere ulaşmaması için hiçbir neden yoktur. Gerillanın en temel stratejik gücü halktır, coğrafya, inanç ve kararlılıktır.

Gerillanın, dünya çapında ezilen halkla-

rın ve sınıfların temel mücadele stratejisi ve taktiği haline gelmesinin ana nedeni budur. Yani zayıf bir toplumsal yapının, kendisinden katbekat güçlü bir yapıya karşı güç olması, giderek kendisi ve düşmanı arasında denge sağlaması, sonuca gitmesinin mücadele taktiği ve stratejisidir. Bunların dayandığı bir mantık var. Reel sosyalizmin ve reel sosyalist anlayışın etkisinde gelişen gerilla hareketlerinin dayandığı mantıkta Marks'ın *"zor, her yeni doğacak toplumun ebesidir"* teorisinden hareketle, zora bir rol atfedilmektedir. Ama çoğu zaman gördük ki, reel sosyalist anlayışın kaynağı Marks'ın bu belirlemesi olmasına karşın, zora daha fazla rol atfetme, zora ebelik rolü değil, adeta doğumu sezeryanla yapma rolünü biçme, yani zorla toplumsal devrimi dayatma, zora daha fazla rol biçme anlayışı gelişmiştir. Özellikle reel sosyalizmin kendisini sıyıramadığı devletçi hiyerarşik ve bunlara dayalı şiddet anlayışının reel sosyalizmi gerçek bir sistem ve anlayış olmaktan çıkardığı da bilinmektedir.

20. yüzyılın gerilla stratejisi aşılmıştır

Sonuç olarak şunu belirtebiliriz: Uzun süreli halk savaşı stratejisi, şiddete belli bir rol verip, şiddete dayalı olarak kitleleri örgütleyen, böylece kitleleri harekete geçirerek silahlı ayaklanmayı öngören bir mücadele stratejisi biçiminde formülleşmiş ve pratikleşmiştir. Belirttiğimiz bu strateji, 20. yüzyılda şekillenmiş ve başarılar kazanmış bir stratejidir. Ancak eskiden olduğu gibi bugün için de bu geçerlidir denemez. Aynı stratejinin günümüz koşullarında sonuç alması durumu tartışmalı bir durumdur. Bize göre 20. yüzyıla ait olan strateji bugün aşılmıştır. Ve önemli oranda değişimi, yenilenmeyi yaşamak zorundadır. 20. yüzyılda başarı kazanmış bir stratejinin 21. yüzyılda da aynı başarıyı elde etmeyeceği çok açıktır. Her şeyden önce 20. yüzyılın ortalarından itibaren başlayan ve son 15-20 yıldan bu yana da daha devindirici hale gelen bilim ve teknolojideki gelişme, beraberinde insanlık yaşamını çok kapsamlı bir biçimde etki altına almış ve insanlık yaşamında büyük değişimler yaratan bir devrim hareketi gelişmiştir. Buna bilim ve teknik devrimi de denilmektedir. Gelişen telekomünikasyon sistemiyle insanların bilinçlenme olanağı en ileri düzeydeki imkanlara kavuşurken, bilginin toplumlardaki yeri belirleyici hale gelmiştir. Bugün artık bilgi ve enformasyon çağı denilen çağ koşulları gereğince toplumda köklü bir yenilenme, açılma süreci yaşanmaktadır. Dolayısıyla bilim ve teknik devrimi, insanların siyasal, sosyal, ekonomik ve kültürel yapısını önemli oranda etkisi altına alarak, bütün bu sahalarda büyük değişiklikler yaratmıştır. Yeni bir çağ ve sürecin gelişmesi anlamına gelen bu gelişmeler, çok kapsamlı ve köklü bir değişim dalgasının tüm dünyada hızla gündeme sokmuştur. Bu değişim nasıl ki yaşamın her alanını etki altına almışsa ve tümünü kapsıyorsa, aynı biçimde toplumsal örgütlenme ve mücadele alanını da önemli oranda etkilemiş bulunmaktadır. Bugün TV, radyo, gazete, telefon ve internetle toplumun her kesimine ulaşılabildiği gibi, insanların daha rahat bilinçlenme imkanına kavuştuğu bir ortamda örgütlenme de daha da kolaylaşmıştır. Bugün insanlar birbirleriyle daha rahat ilişkilenmekte, geniş ilişki ağına sahip olabilmekte ve rahat örgütlenme olanağına kavuşmuş bulunmaktadırlar. Dolayısıyla, artık örgütlenmek için silahlı propaganda yapma ihtiyacı bir tartışma konusudur. İnsanların amaçları doğrultusunda örgütlenebildiği bir yerde, örgütlenme ve propaganda için neden silaha başvurulsun ki? Eğer amaç kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlendirilmesi ve kişilik kazandırmasıysa, bunlar bugün bazı ülkelerde silah kullanılmadan da yapılabilecek bir düzeye kavuşmuştur.

Bununla birlikte reel sosyalizmin ortaya çıkardığı sonuçlar temelinde, toplumsal devrim hareketlerinde zorun rolünü yeniden gözden geçirmek bir zorunluluk haline gelmiştir. Bugün herkes bu tür konularda netleşme ihtiyacını hissetmektedir. Reel sosyalist bakış açısının zora çok rol atfetti-

"Meşru savunma, mücadelesini tamamen topluma dayandıran, toplumun değer yargılarına saldıranlara karşı da direnme hakkını kullanan, şiddete bu kapsamda evet diyen ve bunu toplumsal gelişmenin hizmeti için kullanmayı içermektedir. Bunun dışındaki her türlü şiddete karşı olmak, sadece zorunlu meşru savunma ve geçiş sürecinin kısa aralıklı dönemlerinde sınırlı savunma içerikli olması halinde şiddete evet denilebilir."

ği, toplumsal yaşamda yarattığı tahribatları göz önüne almadan aşırı kullanılmasını esas aldığı ve bunun da reel sosyalizmin tıkanmasında etkin rol oynayan nedenlerden biri olduğu, bugün çok daha iyi açığa çıkmıştır. Eğer sorun demokrasi ve eşitlikse; öncelikle özgürlük, eşitlik ve demokrasinin önünde engel olan hiyerarşik sistemin, egemenlikçi sistemi esası olan devlet erkinin ve şiddetin aşılması gerekmektedir. Gelinen aşamada ezilenlerin, özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesinde çağın gerçeklerine uygun olarak yeni bir mücadele stratejisini belirlemeleri bir zorunluluk durumundadır. Ve bu durum, ezilen toplumların netleştirmesi gereken en önemli konulardan birisidir.

Günümüzde, uluslararası düzeyde, ezilenler açısından çözülmesi gereken en temel sorun, mücadele stratejisi sorunudur. Bugün ezilen halklar, uluslar ve sınıfların mücadele stratejisinde çok ciddi bir yalpalamayı, bulanıklığı, dağınıklığı yaşadığı bir gerçektir. Buna cevap olmak üzere Önder Apo, uzun bir süreden beri konuyla ilgili olarak derin teorik analizler, araştırmalar ve çözümlemeler geliştirmektedir. Önder Apo'nun bu çalışması, gelinen aşamada uluslararası düzeyde kendisini ortaya koyan mücadele stratejisi anlamındaki dalgalanmayı, netsizliği, muğlaklığı giderecek bir çerçeveye ve netliğe ulaşmış bulunmaktadır. Önder Apo yürüttüğü çalışma ve çözümlemeyle çağımızda ezilenlerin esas alması gereken mücadele stratejisini bütün teorik verileriyle kapsamlı ve net bir biçimde ortaya koymuştur.

Önderliğimiz bunu meşru savunma stratejisi olarak açıklamıştır. Meşru savunma stratejisi; ezilenlerin siyasal, demokratik, toplumsal mücadelesi esas alır. Yani mücadelenin temel ayağı siyasal, demokratik ve meşru mücadeledir, kitlelerin örgütlü gücüdür. 'Üçüncü alan' dediğimiz sivil toplum kuruluşları çerçevesinde, toplumun tüm kesimlerinin kendilerini temsil edebildiği, yeni konfederal örgütleme biçiminin gelişmesinde izahatını bulan demokratik örgütlenme çalışmaları ile toplumun iradeleşmesi ve mücadelesini sürdürmesini esas alır. Ne devlet, ne klasik toplum. Demokratik, açılımcı, toplumsal örgütlenme projesi ve meşru savunma çizgisinin ana halkasını oluşturur. Ancak siyasal ve toplumsal mücadele zeminine ve toplumun değer yargılarına, diline, kültürüne saldırı geliştiğinde, egemen güçler anayasal ve uluslararası yasaları dikkate almaksızın hukuku ayakları altına alıp, imha amaçlı saldırılar geliştirdiğinde, bu saldırılara karşı toplumun her biçimde kendini savunma ve direnme hakkı vardır. Bu hak, uluslararası yasalarla çerçevesi belirlenmiş bir haktır. Bunun adı 'meşru müdafaa' ya da 'meşru savunma hakkıdır.' Ezilen kesimler, haksızlığa uğramış toplumlar, susturulmuşlar, horlanan toplumsal kesimler ya da halklar kendi özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesini yürütürken, mücadelelerinin ana eksenini, yani stratejisini uluslararası yasalara dayandırmaktadırlar ya da dayandırmalıdırlar. Çeşitli egemen güçlerin "teröristtir" yaftası aşılarak, mücadele meşru, evrensel yasalara uygun bir biçimde geliştirilmelidir. Yani ezilen topluluklar haklı davalarının mücadelesini yürütürken hukuksal olmaları, uluslararası yasalara uygun bir biçimde mücadele anlayışıyla, mücadelenin bütün temel taktiklerini belirlemeleri çağın bir gerekliliğidir.

Meşru savunma çözümdür

Günümüzde, dünyanın hızla globalleştiği, bilim ve tekniğin bu kadar geliştiği süreçle beraber kapitalist uygarlığın kaos aralığında bulunduğu bu aşamada, çeşitli tepkisel hareketlerin şiddete yöneldiği, çoğunlukla da herhangi bir haklı temele dayanmayan, yine toplumsal bir gerçeği ifade etmeyen, demokratik uygarlık çağının gereklerinin dışında bir dayatmada bulunan çeşitli eğilimlerin ortamı toz dumana boğan bir şiddet furyasıyla dünya gündemini işgal ettiği bu aşamada; haklı, ulusal, toplumsal amaçlar doğrultusunda mücadelesini yürüten halklar ve tüm ezilenler, farkını bu şiddet histerisi eğilimler karşısında belirgin bir biçimde koymalı ve haklı ulusal, toplumsal mücadelesine uluslararası yasalara uygun strateji belirleyerek sonuç almayı esas almalıdır. Madem ki dava haklı bir davadır, bir halk, adalet ve özgürlük davasıdır, o halde bunun çağımızın gelişen değer yargılarıyla bütünlük arz etmesi temelinde ve gelişen çağın daha fazla özgürlük, demokrasi, adil paylaşım ekseninde gelişim kaydetmesinde tetikleyici bir rol oynaması için mücadele stratejisinin hayat bulması en doğru yöntemdir. Bunun yolu da Önder Apo 'nun ortaya koyduğu "demokratik uygarlık" çizgisinin en temel ilkelerinden birisi olan meşru savunma ilkesinin doğru ele alınıp, bir mücadele stratejisi olarak pratikleştirilmesidir.

Meşru savunma çözümdür. Çaresizliğe ve tıkanmaya düşmeyen bir mücadele anlayışıdır. Meşru savunma, mücadelesini tamamen topluma dayandıran, ama toplumun değer yargılarına saldıran, ona kasteden güçlere karşı da direnme hakkını kullanan, şiddete bu kapsamda evet diyen ve bunun toplumsal gelişmenin hizmeti çerçevesinde öngörülmesi anlayışını içermektedir. Bu kapsamda meşru savunma dışında her türlü şiddete karşı olmak, esas olarak şiddete fazla rol biçmemek, sadece zorunlu meşru savunma ve geçiş sürecinin kısa aralıklı dönemlerinde sınırlı savunma içerikli olması halinde şiddete evet denilebilir. Bunun dışındaki bütün şiddet kullanımlarına karşı olmak, onun yerine siyasal mücadeleyi esas almak, toplumsal örgütlenme projesi ekseninde toplumun tüm kesimlerini örgütleyen ve böylece güç olan, bu güçle özgürlük mücadelesinde sonuç almayı esas alan bir mücadele anlayışını geliştirmek gereklidir. Çağımızın gerçeklikleriyle örtüşen, ona uygun düşen, böylece çağın en gelişmiş tekniğine karşı halkların öz iradesinin temsilini yapabilen, hukuku esas alan, hukukun çiğnendiği yerde ise buna karşı direnmeyi bilen, çözümsüzlüğe düşmeyen, teslimiyeti asla kabul etmeyen, insanlık onurunu her koşulda ne pahasına olursa olsun korumayı esas alan bir mücadele anlayışı doğru bir mücadele anlayışıdır ve bu meşru savunma tanımına karşılık gelir. Önder Apo 'nun geliştirdiği meşru savunma stratejisinde teslimiyet, çözümsüzlük yoktur. Çözüm vardır, mücadelenin demokratik bir muhtevada geliştirilmesi, hukukun ayaklar altına alındığı yerde ise buna gereken cevabın verilmesini öngören bir mücadele perspektifi vardır.

15 Ağustos'un başladığı dönemdeki gerillayla günümüzdeki gerillanın dayandığı strateji aynı değildir. 15 Ağustos diriliş devrimini gerçekleştiren gerillanın dayandığı mücadele stratejisi uzun süreli halk savaşı stratejisiydi. Bugün Kürdistan'da meşru savunma çizgisinde mücadele yürüten özgürlük gerillasının dayandığı mücadele stratejisi, meşru savunma stratejisidir. Bu 21. yüzyılın stratejisidir. En azından biz böyle ele alıyoruz. Meşru savunma stratejisinin 21. yüzyıl stratejisi olduğunu düşünüyoruz. 15 Ağustos Atılımı'nın 22. yılını karşılarken, 21 yıl önceki gerillayla bugünkü gerilla arasında değişim dönüşüm temelinde büyük bir farkın olduğunu ifade etmek gerekiyor. Özellikle Önderliğimizin ortaya koyduğu demokratik ekolojik toplum paradigması ekseninde ve KKK sistemi çerçevesinde bugünkü gerilla meşru savunma gerillasıdır, 21. yüzyılın gerillasıdır. Bu nedenle günümüz gerillasının kendini yenilemiş, çağdaş bir gerilla olduğunu belirtiyoruz. Geçmiş yüzyıla ait Çin'de, Vietnam'da, Küba'da şekillenmiş kalıplarla hareket eden bir gerilla olsaydı, çağdaş gerilla terimini de kullanamazdık. Bunu kullanmamızın ana nedeni, Kürdistan özgürlük gerillasının kendisini bir bütün olarak yenilemiş olmasıdır. Zaten karşı tarafın, özellikle Türk ordusunun ve devletinin, yine medyasının anlamadığı nokta da burasıdır. Onlar, bu gerilla eski gerilladır, eskiye döndü, eski tarzda savaşacak diyor. Hayır, öyle değil. Kürdistan gerillası bugün tamamen kendisini yenilemiş, modern bir gerilla olarak pratiğe ağırlığını koymuştur.

Kürdistan'da gerilla hareketinin bu biçimde oturtulmuş olması, Kürt toplumu tarafından gerilla savaş ve mücadele tarzının pratik süreçten geçerek öğrenilmiş olması kendi başına büyük bir kazanımdır. Bugün Kürt toplumu modern gerillayı hayata geçirebiliyorsa, bu, Kürt toplumunun karşısındaki güçlerle gereken dengenin sağlandığı anlamına gelmektedir.

Kürt toplumu zayıf bir toplum değildir. Siyaseti bilen, ideolojisi, perspektifi, geleceğe bakış açısı, yine kendini savunma yetisinde olan, bunun sanatını, gerektiğinde en sınırlı imkanlarla özgürlüğünü korumayı bilen, gerilla savaş tarzını öğrenmiş bir toplumdur. Tabi bu kolay öğrenilmedi, oturtulmadı. Şehitlerimizin rolü burada ortaya çıkıyor. Şehit ***Agit***'in önemli ve büyük bir komutan olmasının nedeni; Kürdistan coğrafyasına gerillayı oturtmadaki büyük çabası, bu konuda gösterdiği büyük fedakarlık, cesaret ve kahramanlığıdır. O, bütün gücüyle ve büyük bir kararlılıkla gerillayı Kürdistan'a oturtma mücadelesini verdi. Çünkü gerillanın Kürdistan'da oturup oturmaması, gerilla taktiğinin tutup tutmaması o süreçte tartışma konusuydu. Eğer bugün gerilla taktiği Kürdistan'da oturtulmuşsa, bunun altında büyük emek ve kahramanlıkların olduğu bilinmelidir. On binleri aşan şehidin kanının dökülmesi, yine binlerce gazinin verilmesiyle kazanılmış bir tecrübe ve mevzi vardır.

"Sorun demokrasi ve eşitlikse; öncelikle özgürlük, eşitlik ve demokrasinin önünde engel olan egemenlikçi sistemi esası olan devlet erkinin ve şiddetin aşılması gerekmektedir. Gelinen aşamada ezilenlerin, özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesinde çağın gerçeklerine uygun olarak yeni mücadele stratejisini belirlemeleri bir zorunluluk durumundadır. Bu, ezilen toplumların netleştirmesi gereken en önemli konulardan birisidir."

Gerilla Kürdistan toplumu açısından çok önemli ve stratejik bir mevzidir. Bu açıdan Kürt toplumunun bütün değer yargıları anayasal güvence altına alınmadan, Kürt toplumunun gerillayı bırakması ya da bir biçimde vazgeçmesi doğru olmayacaktır. Çünkü onun en güçlü mevzisi özgürlük gerillasıdır. Geleceğinin teminatı, barış ve demokrasi mücadelesinin tetikleyici gücü durumdadır. Ne zaman ki Kürt halkının geleceği, değer yargıları anayasal güvence altına alındı elbette ki gerilla da bir değişim dönüşümü yaşayarak siyasallaşacaktır.

Bu aşamada gelişen mücadele açısından meşru savunma stratejisinin çerçevesini daha iyi ortaya koymak gerekiyor. Meşru savunma stratejisi üç aşamalı bir stratejidir. Birinci, 2004'e kadar devam eden, ateşkesin olduğu aşamadır. İkinci, örgütlü güçlerin birbirine karşı misillemelerle meşru savunma savaşını yürüttüğü aşamadır. Yani ordunun saldırıları karşısında gerillanın da kendini ve savunmakla mükellef olduğu değerleri savunma çerçevesinde geliştirdiği eylemselliklerle kontrollü bir savaşın, mücadelenin yürütülmesi dönemidir. Bu dönem, şimdi pratikteki süreçtir. Üçüncü aşama ise, topyekün direnme dönemidir. Topyekün savunma savaşına yönelme, direnişin topyekünleştirilmesidir. Bu, hangi hallerde gündeme gelebilir? Egemen devletlerin mücadeleyi topyekün hale dönüştürmesi ve bir bütünen saldırılar geliştirmesi halinde topyekün bir direnme sürecinin gelişmesi anlamına gelmektedir. Bu durum da düşük yoğunluklu süreçten orta yoğunluklu bir gerilla savaşı sürecine yükseliştir. Gerilla orta yoğunluklu bir düzeyde savaşırken, kitlelerin de siyasal şiddetinin arttığı, çeşitli düzeylerde serhildanların geliştiği, hem kitlesel cepheden hem gerilla cephesinden savunma savaşının yoğunlaşarak orta ölçekli düzeye geldiği bir dönem olmaktadır. Henüz bu döneme girilmemiştir. Türk devleti yaptığımız çağrıları dikkate almaz, saldırılar genelleştirilerek sürdürülürse orta ölçekli bir gerilla savaşına geçilecektir.

Önderliğimizin yaşam koşulları giderek daha da zorlaştırıldı, tecritten çok bir boğma ve giderek imha sürecine tabi tutmaya dönüştürüldü. Bu, bizim için çok önemli ve hassas bir noktadır, süreci tetikleyen en temel konulardan birisidir. Yine de hareketimiz ilgili güçlere, çevrelere son bir açık mektupla cevap vererek daha sağduyulu bir yaklaşımı bekleyecektir. Kendi kontrolünü, savaş çizgisini bu dönemde de sürdürecek, ama bütün ihtimallere de açık olacaktır. Hem savaş hem barış, her iki ihtimale de açık olma temelinde mücadelenin sürdürülmesi, meşru savunma çizgisinin bu biçimde vücut bulması gerekmektedir.

Kürdistan özgürlük mücadelesi tarihinin en önemli aşamasına girmiş bulunmaktadır. Bu önemli aşamada meşru savunma savaşı en önemli bir mücadele taktiği olarak gündemleşmiş bulunuyor. Dolayısıyla döneme damgasını vuracak olan temel olgu meşru savunma savaşının sonuçlarıdır. Kürdistan gerillası özgürlük ve demokrasi gerillası olarak, Kürdistan halkının geleceğini belirlemede en önemli aktör durumundadır. Kürdistan gerillasının meşru savunma çizgisinde çağdaş, modern bir gerilla olarak bu dönemde başarılı olacağına inanıyoruz.

HPG, geçmiş dört beş yılı boş geçirmediğini, bilim ve tekniğin gelişmesi çerçevesinde savaş taktiklerinde tekniği alabildiğine geliştirdiğini, tekniği taktiğin hizmetine sokarak bir taktik aşama yaptığını çok açık biçimde ortaya koyuyor.

Gelişen yeni dönemin bir final dönemi olacağını ve herkesin Kürt halk gerçekliğini, onun haklı özgürlük taleplerini kabul etmek durumunda kalacağını biliyoruz. Özellikle uluslararası siyasal, bölgesel konjonktür ve ulusal koşullarımız önemli imkanlar sunmaktadır. Bu dönemi başarıyla tamamlama dönemi olarak değerlendirmenin imkanları her zamankinden daha fazla bulunmaktadır. Bu kurtuluş devrimini geciktirmemek, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bayrağını yükseltmek için tüm Kürdistan gençlerini meşru savunma güçlerini desteklemeye, gerillaya katılmaya çağırıyoruz.

ÖNDER APO'SUZ ÇÖZÜM OLMAZ

PKK PARTİ MECLİSİ

Önderliğimizin kendisine ve halkımıza karşı uygulanan inkar ve imha konseptine karşı geliştirdiği görüşe çıkmama tavrı, 9. haftasını geride bıraktı. İktidara geldiği süre boyunca Kürt sorununda adım atmayan AKP hükümeti, kendini yaşatmak ve ömrünü uzatmak için orduyla PKK'yi karşı karşıya getiren bir politika sergileyerek gerilim ve çatışmaların şiddetlenmesine yol açmıştır. Bu durum Türkiye'yi bir kaosa doğru sürüklemektedir. Erdoğan'ın liderliği bu perspektif üzerindedir. Bu politikanın sonucu olarak operasyonlar 1993 benzeri yoğunlaştırılmış ve halka yönelik baskı ve katliamlar arttırılmıştır. Faili meçhul cinayetler yeniden gündemleştirilmiş ve milliyetçi dalga alabildiğine körüklenmiştir. Tüm bu yaklaşımlara rağmen halkımız çözümleyici makul talepler ekseninde demokratik mücadelesini ısrarla sürdürmektedir. Son olarak ***"Abdullah Öcalan'ı siyasal iradem olarak kabul ediyorum"*** kampanyası, bu çözümleyici yaklaşımın ifadesi olarak Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında geliştirilmektedir.

Kürdistan'da örtülü bir olağanüstü hal uygulaması ve antiterör yasası yürürlüktedir

Bu kampanya, Önderliğimiz üzerindeki oyunlar boşa çıkarılana ve Kürt sorununun çözümünde Önderliğimizin muhatap alınması sağlanıncaya kadar aktif bir biçimde yürütülecektir. Bu kampanya aynı zamanda Kürt sorununun halkların kardeşliği ve demokratik birlik temelinde çözümündeki kararlılığı göstermektedir.

2 Ağustos geri çekilme kararı, mücadele tarihimizde ve Kürt sorununun demokratik ve barışçıl yöntemlerle çözümünde önemli bir aşamayı ifade etmektedir. Önderliğimizin çağrısı üzerine hareketimiz, gerilla güçlerini barış ve demokratik çözümün geliştirilmesi için Türkiye sınırlarının dışına çekti. Geri çekilme süreci boyunca Türk ordu güçlerinin gerçekleştirdiği imha amaçlı operasyonlarla iki yüze yakın yoldaşımızı şehit etmesine rağmen, bu kararda ısrarlı olunmuş ve beş yıl boyunca tek taraflı ateşkes pozisyonu sürdürülmüştür. Türk devleti ve hükümetleri bu barış ve demokratik çözüm imkanını doğru değerlendirmemiştir. Daha çok sorunu gündemden düşürüp çürümeye terk ederek, Önderliğimiz ve hareketimiz üzerindeki tasfiye planlarını harekete geçirerek sonuç almak istemişlerdir.

AKP hükümeti de diğer hükümetlerde olduğu gibi 2 Ağustos geri çekilme kararıyla ortaya çıkan beş yıllık çatışmasız ortamı sorunun çözümünde doğru bir temelde değerlendirmemiştir. Tam tersine, bugüne kadar izlenen inkar ve imha siyasetini daha da derinleştirerek, kendisini iktidarda tutmak için temel argüman yapmıştır. Bu siyasetin sonucu olarak, operasyonların kapsamı, çatışmaların şiddeti ve kayıpların oranı giderek artmaktadır. Destansı direnişler gerilla güçlerimiz tarafından sergilenmektedir. Son yılların yoğunlaşmalarının ürünleri olarak meşru savunma taktiğinin ustaca örnekleri ve değişik eylem tarzlarıyla siyasal gündemi belirleyen bir pozisyon açığa çıkarılmıştır. Bu durum sistemi, 'bitirdik, bize karşı savaşma iradeleri kalmadı' dediği noktada daha da hırçınlaştırmakta ve ürkütmektedir. Bunun sonucunda, gerçekleştirilen son operasyonlarda savaş kuralları hiçe sayılarak gerilla güçlerimize karşı birçok alanda kimyasal silah kullanılmaktadır. En son Genelkurmay Başkanlığı'nın vermiş olduğu brifingle beraber, Kürt halkı ve demokratik kamuoyu üzerinde son derece sistemli bir baskı ve terör dalgası estirilmekte ve psikolojik savaş derinleştirilmektedir.

Bizzat psikolojik savaş merkezi ve MİT, basın yayın organlarını yönlendirerek hareketimizin 250 kişi hakkında ölüm kararı verdiği haberiyle yeni bir provokasyon girişimini geliştirmektedir. Bu listeyle hem faili meçhul cinayetlere zemin hazırlanmak, hem de hareketimize yönelik karalama kampanyasının bir parçası olarak kamuoyunda hareketimize karşı tepki örgütlendirilmek istenmektedir.

Son günlerde gündeme getirilen antiterör yasası da yoğun bir şekilde tartışılmaktadır. Çıkarılması öngörülen terör yasası, tümüyle Türk ve Kürt halklarının demokratik kazanımlarının daraltılmasını ve tasfiyesini amaçlamaktadır. Bu yasa, Kenan Evren şahsında somutluk kazanan askeri faşist cunta zihniyetinin PKK'nin kökünü kazıma politikasının yeniden güncelleştirilmesidir. Kaldı ki, Kürdistan'da örtülü bir olağanüstü hal uygulanması ve antiterör yasası zaten yürürlüktedir. Yasalar ne olursa olsun Kürdistan'da özel savaş ve inkarcı rejimin özel kanunlarının geçerli olduğu bilinmektedir. Çıkarılması düşünülen yasa ise, tümüyle düşünce ve ifade özgürlüğü başta olmak üzere temel hak ve özgürlükleri tümden ortadan kaldırmaya dönük uygulamaların resmileştirilmesidir. Bu yasa, özünde demokrasi mücadelesinde yer alan toplumsal dinamikleri dumura uğratma, ulusal güvenlik, milli mutabakat vb söylemlerin arkasına sığınarak hükümetin kendi kirli politikalarını kamufle etme yasasıdır.

Yıllardır bu kirli politikalara hizmet eden Türk basını, bir özel savaş basını gibi çalışmaya devam etmektedir. Ülkemizde, bölgemizde ve dünyadaki bütün gelişmeleri aleyhimize yorumlamaktadır. Örneğin IRA'nın silahlı eylemlere son verme kararını bize karşı kullanarak gerçekleri tersyüz etme girişimi bu yaklaşımın bir ürünüdür. İngiltere, İrlanda halkının kimliğini inkar etmediği gibi politik görüşmeler sonucu bu noktaya gelinmiştir. Bize dayatılan ise, inkarcılığın sürdüğü koşullarda teslimiyeti içeren koşulsuz silah bırakma yaklaşımıdır. Türk basını, hareketimizin 1998 yılından 2004 Haziranı'na kadar büyük fedakarlıklarla yürüttüğü tek taraflı ateşkesi ve barış için attığı adımları görmezden gelerek, IRA'yı örnek göstererek hareketimizi ve Önderliğimizi kamuoyunda haksız konuma düşürmeye çalışmaktadır. Oysa barış ve Kürt sorununun siyasal çözümü için attığımız adımlar, harcadığımız yoğun çaba ve ödediğimiz ağır bedeller ortadadır. Bu da, çözümsüzlükte ısrar eden tarafın Türk devleti ve hükümetleri olduğunu göstermektedir.

Son haftalarda bölgedeki durum da giderek gerginleşmektedir. İran ordu güçleri ile PJAK savunma güçleri arasında ortaya çıkan çatışmalar ve halka yönelik katliamlar artarak devam etmektedir. Bu durum anti Kürt ittifakının önümüzdeki dönemde de yoğunlaştırılarak sürdürüleceğinin göstergesi olmaktadır. Buna karşı halkımız yoğun bir serhildan sürecindedir. Daha somut taleplerle ve örgütlü bir tarzla siyasal sürecin geliştirilmesi önümüzde duran görevlerdendir. Önderliğimiz sürecin inisiyatifimiz altında yürütülmesini önemli görmüştür.

Bugün Washington'da gerçekleştirilecek olan ABD-Türkiye ve Irak üçlü zirvesinde Türk devleti, ABD ve Irak devletini yanına alarak hareketimize askeri yönelim kararı çıkarmak istemektedir. Çözüm yerine bastırmayı öngören, inkar ve imhayı dayatan yaklaşımların geçmişte olduğu gibi günümüzde de çözümsüzlüğü derinleştirmekten öte bir rol oynamayacağı açıktır.

Halk olarak, özgür ve demokratik bir yaşamı geliştirme imkanının en fazla olduğu bir süreci yaşamaktayız. AKP hükümetinin panik halinde olmasının nedeni, çözüm imkanlarının ilk kez bu düzeyde olgunlaşmış olmasındandır. İnkarcı rejimin politik yüzü olarak psikolojik savaşı bu denli tırmandırması, demokrasi güçlerini bölüp parçalama girişimi, imha operasyonlarını aralıksız sürdürmesi, faili meçhul cinayetlere yönelmesi ve halka dönük saldırıları arttırması bunun sonucudur.

Önderliğimiz üzerinde yeni bir konsept uygulanmaktadır

Önderliğimizin durumuna ilişkin görüşmeden sonra ailesinden aldığımız bilgilere göre yeniden bir durum değerlendirmesi yapmanın acil ve önemli olduğunu düşünüyoruz. Ailesine Gemlik Jandarma arama noktasında 7 senedir görülmemiş çok kaba ve rencide edici uygulamalar yapılmış, bu tavır Ada'da da sürmüştür. İçeri girdiğinde belli bir süre bekletildikten sonra Önderlik görüşmeye getirilmiştir. Önderliğin belirttiğine göre daha önceki görüşmelerde önceden haber verilirken bu defa görüşmecisinin olduğunu son ana kadar söylememişler. Son bir aydır Önderliğimizin ailesiyle görüşmeleri de engellenmekteydi.

Geçtiğimiz süre zarfında avukatlarıyla da görüşme olmamıştır. Avukatlar daha çok Avrupa'da Önderliğimizin yeniden yargılanması konusunda görüşmeler yapmışlardır. Avukatların edindiği izlenim şöyledir; görüşülen çevreler uluslararası mahkemeye sıcak bakmamak-

"Ayları bulan tecrit uygulamasıyla karşı karşıya olan Önderliğimizin koşulları her geçen gün daha da zorlaştırılmaktadır. Son hafta açısından ailesiyle görüşmesinde 7 yıldır karşılaşılmayan uygulamalar dayatılarak ailenin geri dönüşü gerçekleştirilmek istenmiştir. Bunun nedeni de konseptin yeni bir aşamaya girmesidir. Önderliğimizin şartları iyi değildir, koşulları daha da zorlaşmaktadır ve gidişat çok parlak değildir. İleride ne olacağını kestirmek çok zor."

tadır ve sorunun Kürt sorunuyla bağlantılı ele alınmasını istemedikleri gibi bireysel çerçevede yaklaşmaktadırlar. Önderliğimiz buna karşı Kürt sorunuyla bağlantılı olmayan ve ister içerde ister dışarıda olsun tarafsızlığı bulunmayan ve adil olmayan bir mahkemeyi ne kabul edeceğini ne de böyle bir mahkemeye çıkacağını belirtmiştir.

Önderliğimiz 1999'daki mahkeme sürecini ise *"barış ve demokrasiye bir katkı olsun diye çıktım. 6-7 yıl boyunca gücüm oranında demokratik çözümün önünü açmak ve geliştirmek için katkıda sundum. Partiden çatışmaların durdurulması için zaman da istedim. Sağ olsunlar o zamanı da verdiler. Ondan dolayı 6 senelik bir çalışma da yaptık. Ama fayda etmedi, imha ve çürüme politikaları aynen devam ettiriliyor, gerek halk üzerinde gerekse benim üzerimde bu çürüme politikasının değiştirilmediğini gördük. Bundan sonra artık yapabileceğim bir şey kalmamıştır. Zaten bu fırsatta verilmemektedir"* sözleriyle ifade etmektedir.

Önderliğimiz bazı milliyetçi kesimlerin "bu proje 1922'deki Atatürk projesinin aynısıdır ve şimdi Apo tarafından yürütülmektedir" biçimindeki spekülasyonlarına karşı *"eğer Atatürk o dönem doğru politika yürütmüşse, benim de bugün yürüttüğüm politika doğru ise ben bunda bir yanlışlık görmüyorum. Kime benzetirlerse benzetsinler umurumda değildir. Ben doğrularıma bakarım"* tarzında yaklaşım göstermiştir.

Bazıları ailesi aracılığıyla Önderliğin görüşmeye çıkmasını önermiştir. Önderliğimiz buna cevaben *"bu şahıslar her halde durumu iyi bilmiyorlar, iyi araştırsınlar, iyi değerlendirme yapsınlar. Kısaca şunu söyleyeyim bunun imkanı yoktur. İmkanı ortadan kaldırmışlar"* demiştir.

Hikmet Fidan üzerine gelişen spekülasyonlara dönük, bunları ölüm üzerinde politika yapanlar olarak değerlendirmiştir. Özellikle Avrupa'da bunu yapanların 20 senedir Avrupa'nın parasıyla yaşayanlar olduğunu ve bunu bir yaşam biçimi ve sanat haline getirdiklerini vurgulamıştır.

Geçtiğimiz haftalarda özellikle Türkiye ve Avrupa'da bilinçli bir biçimde gündemleştirilen Osman'ın durumuna ilişkin de *"sadece Osman için değil, bu tür durumları yaşayanlar eğer gelip kendilerini partiye affettirirlerse, parti onlara kapısını açar ve alır, ama kimseye ayrıcalıklı da yaklaşılmaz"* diye belirtmiştir.

Türkiye'deki partileşme süreci açısından da *"Araplar, Çerkezler gibi herkes yer almalıdır. Eski Antep belediye başkanı da yer alabilir. Olumlu bakıyorum. Dar bir yaklaşım olmasın. Bu yeni oluşumda herkese kapı açıktır. Ama şartlı gelmeler doğru değildir. Katkı sunmak isteyenler gelirler. Burası senindir, burası benimdir tarzında olmaz, bu durum ahlaki de değildir. Kim çalışır katkı sunarsa içinde yer alacaktır. Bu anlayış diğer bütün kurumlar için de geçerlidir. Basın için de, belediyeler için de geçerlidir. Kimse bu kurumları ailenin kişinin tekelinde görmemeli, halkın tekelinde olmalıdır. İleride bir şey olursa bunun kararını halk verecektir"* tarzında değerlendirmelerini ortaya koymuştur. Önderlik Kuzey'deki arkadaşların durumunu sorduğu anda görüşmeyi kesmişlerdir.

Sağlık durumuna ilişkin olarak değişen bir şey olmadığını, eski problemlerinin devam ettiğini, nem oranı yükseldikçe nefes almakta zorlandığını belirtmiştir.

Önderliğimize karşı gösterilen tutumlar ve bu değerlendirmelerden de anlaşıldığı üzere hareketimize ve Önderliğimize dönük konsept yeni bir aşamaya ulaşmış bulunmaktadır. Önderliğimizin son yedi yıl açısından barış ve demokratikleşmeye dönük önemli çabaları bilinmektedir. Kürt ve Türk halkları açısından barışçıl bir sürecin gelişmesi ve çatışmaların durmasına yönelik atılan önemli adımlar mevcuttur. Fakat sistem ve başka güçlerin buna inanmama ya da inandılarsa da çıkarlara uygun görmeme durumu söz konusu olmuştur. Bu güçlerin çıkarlarına uygun olmadığı için bu çatışmaları yeniden devam ettirmeleri gündemdedir.

Bu temelde içinden geçtiğimiz aşamada Önderliğimizin elinden her şeyi alınmıştır. Bir mahkumun bazı yasal hakları vardır. En azından haftada bir günlük avukat görüşmeleri vardır. Ailenin haftada bir günlük görüşmeleri vardır. Adalet Bakanlığı'nın çıkarttığı ve meclisin onayladığı kişiye özel yasalarla bundan sonraki süreçte kapılar tamamen Önderliğimizin üzerine kilitlenmiştir. Önderliğimizin elinden her şeyi alınmıştır. Bir mahkumun sahip olması gereken yasal haklar bile elinden alınmıştır. Bunun nedeni Önderliğimizin sıradan bir mahkum olmadığının Türkiye'deki sistem ve dünyadaki güçler tarafından biliniyor olmasıdır.

Önderliğimiz üzerinde yeni bir yapı, yeni bir konsept uygulanmaktadır. Önderliğimiz psikolojikmen bitirilmeye çalışılmış ve başarılamamıştır. İmralı tek kişilik tecrit koşullarında çürütülüp bitirilmeye çalışılmış ve bunda da bugüne kadar muvaffak olunamamıştır. Yeni geliştirilen yöntemdeki hem asıl amaçları hem de ilerideki amaçları ise engel olarak gördükleri Önderliğimizi fiziksel olarak ortadan kaldırmaktır. Geçtiğimiz süreçte inkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesinin ifadesi olan bazı adımları atmak istediler. Buna dönük bazı yapmacık liderler ortaya çıkarmak istediler. Bu Avrupa ayağıyla da oldu. Yeni liderleri ortaya çıkarmaya dönük bir ortam hazırladılar. Avrupa'da Avrupa'nın yıllardır beslediği bazı sözde Kürt aydınlarını bir şeylere hazırladılar ve devreye koymak istediler. Bu planlamanın Türkiye ve Kürdistan'da da ayakları vardır. Bu yeni liderlikleri devreye koyma girişimi de başarılamayınca yine İmralı'ya yöneldiler. Gelinen aşamada durum alabildiğine ciddidir. Önderliğimiz psikolojikmen ve fiziksel olarak ortadan kaldırılma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Tüm yapımızın bunun bilincinde yaklaşması hayati önem taşımaktadır.

Ayları bulan tecrit uygulamasıyla karşı karşıya olan Önderliğimizin koşulları her geçen gün daha da kısıtlanmaktadır. Son hafta açısından ailesiyle görüşmesinde 7 yıldır karşılaşılmayan uygulamalar dayatılarak, zorla provokasyona getirmek ve ailenin geri dönüşü gerçekleştirilmek istenmiştir. Bunun nedeni de konseptin yeni bir aşamaya girmesidir. Tüm yapımız iyi bilmelidir ki Önderliğimizin şartları iyi değildir, koşulları daha da zorlaşmaktadır ve gidişat çok parlak değildir. Bu temelde ileride ne olacağını kestirmek çok zordur.

Önderliğimiz defalarca AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan'a mektup göndermiş ve çatışmalar daha da boyutlanmadan sorunun barışçıl çözümünde rol oynamak için girişimlerini ısrar ve sağduyu temelinde sürdürmüştür. Fakat yazılan hiçbir mektuba cevabın verilmeyişi, sorunun çözüm iradesinden yoksunluğunun ve çözümsüzlükte ısrarın devam edeceğinin göstergesidir. En doğal yasal hakları elinden alınan bir pozisyonda ve dışarıyla iletişiminin kesildiği bir durumda Önderliğimizin dışarıdaki çatışmalar hakkında yapacak herhangi bir şeyi de kalmamıştır.

Bütün yapımızın yeni durumun bilinci ve hassasiyetle yaklaşım sergileyerek Önderliğimiz üzerindeki konsepti boşa çıkarmaya dönük bir seferberlik yaklaşımı içerisinde olması önemlidir. Tüm kadrolarımız dönemin şiarı olan ***'herne ser kar'*** perspektifi temelinde çalışmalara yüklenmeli ve Önderliğimizi yaşamsallaştırma temelinde ruhsal, düşünsel, örgütsel ve pratik duruş ve katılımlarını aktifleştirmelidir.

PKK olarak, her zamankinden daha fazla barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesini tüm alanlarda her türlü saldırıya rağmen yürütecek güç ve kararlılıkta olduğumuzu bir kez daha belirtmek istiyoruz. Hareket olarak bize dayatılan 'ya onursuz bir teslimiyet, ya da ölüm' yaklaşımlarına karşı Önderliğimizi temel eksen alan bir duruşla çalışmalara yükleneceğimizi belirtiyoruz. Tüm militan yapımızın da bu anlayış ve ruhla sürece katılacağına inanıyoruz.

5 Ağustos 2005

ORTADOĞU'DA DİNE YAKLAŞIM

baştarafı 11'de

İşin kilit noktası din değildi. Olmadı, olmayacak da. Yine maskelerin düşürülmesi isteniyorsa, bu düzlemden tartışma yerine, korkulanın ne olduğunu tarihsel kökeninden tutup güncelleştirmek gerekir.

Dün yeşil kuşak ile Batı dünyası arasında kurulan ittifakın nedenleri henüz ortadan kalkmış değildir. Tutulması gereken önemli halka budur.

Güncelden kısa bir geriye dönüp bakarsak, her ne kadar arkaik köleliğe karşı daha yumuşak, katlanılabilir bir sistem geliştirmek istedilerse de, dinlerin gerçekte hiyerarşizmle çelişmeyip, onun farklı bir biçimini kurdukları açıktır. Sistem kendini kurumlaştırır kurumlaştırmaz yapılan en önemli ayetler, fetvalar, içtihatlar, komünal değerlerin bin dereden su getirilerek engellenmesine, yasaklanmasına yol açtı. Bunun aslında stratejik bir ideolojik yaklaşım olduğu ortaya çıktı.

Kölelik biçim değişimine uğratılmıştı. Özellikle bunu kadın gerçeğinde görmek daha somut oluyor. Tekleşme ve bireycileşme özünü korumuştu. Sonra giderek farklı zeminlerde kendisini biçimlendirerek günümüz dünyasının sistemine ön ayak olmuştu. Batı dünyasın hıristiyan alemi diye tanıtımının altındaki tarihsellik buydu. Gelinen noktada ne islam aleminin ne de hıristiyan aleminin dinsel çelişkisi yoktur. Zaten bunu kanıtlayacak dinsel tek bir ayet bile bulunamaz. Kuran'da bile İsa'nın ve hıristiyanlığın yeri, oldukça kutsal ve sahip çıkılan konumdadır. Yine Musa içinde öyle.

Bunu reddetmek, farklı yerlere çekmek yüce allahın peygamberlerini ve dinlerini tartıştırmak anlamına geliyor. Ki zaten kutsal kitaplara bakıldığında, hem peygamberlerin hem de dinlerin tanrı tarafından gönderilişinin, getirilişinin nedeni de kulların inkarcı yaklaşımlarından kaynaklanmıştır. Tanrı katında dinler değil, kullar vardır. Peygamberler aracıdır. Hıristiyanlığa küfretmekle islama küfretmek allah katında aynıdır. Fakat görülen o ki, allah tarafından insandan, onun kullarından beklenenler değil de, aracılık sıfatı allah tarafından verilmeyenlerce hadisler, fetvalar, kişisel görüşler öne çıkarılıyor. Buna dinsel termonoloji de küfre girmek, münafıklık yapmak deniyor.

Tarikatların dayandığı tek bir ayet, tek bir allah kelamı yoktur. Oysa Ortadoğu'da dinden ziyade, tarikatların ağırlığı geliştiriliyor. Tarikatçılığın gelişim tarihlerine de bakmak gerekir. Hangi dönemin ürünleridirler? En çok ilişkilendikleri kim ve kimler olmuş, kimler olmaktadır?

Mezhep ve tarikatlar aslında islam dininin çözülüşü, yeniden yorumlanışı, güncelleştirilmesidir. O zaman dinin ele alınıp değerlendirilmesinde içtihat yolunu kapatanların öncelikle tarikatları görmesi gerekmiyor mu? En çok içtihat yolunu kullananlar da bu kesimler oluyor. Kuran'da, peygamberlerin insanlara hükmetmek için gönderilmediği, aksine allahın kelamlarını, ayetlerini aktarmakla yükümlendikleri, büyük bir uyarı üslubuyla aktarılıyor. İnanan inanır. İnanmayanı cezalandırmak gücü allaha aittir. Yani allah peygamberlere bile kendisiyle kulları arasına aracı olmaktan öteye bir rol kabul etmiyor. Oysa insanlar allah adına öldürülüyor. 'Veren allah alır' denir, ama yine allah olmasına rağmen, kimileri kendilerini Azrail meleğinin yerine koyuyor. Tıpkı Musa'nın kavminden kısa bir süre ayrılmasıyla, kavminin tunçtan ve altından buzağıya tapmaya çalışması gibi, dinden bir sapmanın yaşandığını, dinin saptırıldığını kanıtlamak güç değil. 'Dinden sapılmış' adıyla yapılanlar Musa kavminin yaptıklarından farklı değil. Bu kadar mezhep ve tarikatların varlığı, Muhammed'in yokluğunda yaşanan sapmanın ta kendisidir.

Dinin güncelde inkara sapmadan doğruca yorumlanıp hakkının verilmesinin koşulları vardır. Bunun sosyolojik ve tarihsel dayanaklarının bilimsel verilere ve gerçeklere uygun yapılması, Ortadoğu halk gerçekliğinin yaşadığı sorunlara çözümde yardımcı olacaktır.

Aslında binlerce yıldır arayışı yapılagelen halkın komünal yaşam değerleriyle ayakta kaldığı ve onu özgün konumda tuttuğu özgürlük hayallerinin gerçekleşimini yapacak ideolojik bir çıkıştan yoksun kalışı, dayanılmaz kaos koşullarını yarattı. Ortadoğu'nun mevcut gericileşen sınıfları yeni bir ideolojik çıkışı yapacak kudrette değildirler. Zaten buna pek ihtiyaçları da yok. Batı dünyasının kendi yargılarını, ölçülerini bir kurtarıcı gibi halkların özgürlük taleplerini karşılayacağını beklemek de mevcuk sistemi anlamamak olmakta.

Temel çelişki dinler arası değildir. Komünal yaşam ekseni ile bireyci yaşam ekseni arasındadır.

Bütün dinlerin ve farklı sistemlerin dayatmalarına rağmen başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının özgürleşme istemlerinin kökenini iyi görmek gerekir. Özgürlük eğiliminin altında yatan gerçek, binlerce yıllık hasretlenilen ve hala da kendi yaşam damarlarını kılcal da olsa sürdüren komünal yaşam kültürü ve geleneklerinin yeniden soluk almasıdır. Yaşanan sıkıntılar kimi zenginlerin dinsel sevap adına yapacakları cömertliklerle aşılamaz. Zaten cömertlik kavramı bireyci mülkiyetin devamını sağlayan bir taktik olmaktan öte değildir. Bireyci özel mülkiyetçiliği koruyan, ona dokunmayan bir hayır/sevap formülasyonudur. Tıpkı zengin ülkelerin yoksul ülkelere sadaka misali yaptıkları yardımlara benzer.

Semavi dinler hiçbir zaman özel mülkiyetle çelişmedi. Onu koruma ve meşru kılmanın teorisi adına türlü meseller üretti. Zaten yapamazdı da. Dayandığı sınıfsal karakter bunu aşamazdı. Yardımseverlik komünal yaklaşıma hep alternatif yapıldı. Her ne kadar allah katında herkes kul ise de, yaşamda kulların kulları sistemi derinleştirildi. Bu sadece sosyoekonomik değil, kültürel ve siyasal açılardan da zenginleştirildi.

Din sosyolojisi, ara kesimlerin palazlanmasına en yatkınıdır. Yoksullar her zaman çilenin zenginleridir. Öbür dünyada gelecekleri tapulanmıştır. Zenginleri ise işledikleri sevap ve yardımlarla hem bu dünyanın hem de öte dünyanın zenginleridir. Bunu aşacak tek bir dinsel formülasyon yoktur. Mevcut hiçbir tarikat ya da mezhep buna izah getirecek güçte değildir.

Günümüzde yaşanan kaotik durumun altında, mülkiyet dünyasının kendi ailesel sorunlarının/çıkarlarının çatışımı söz konusudur. Halkların bundan tek bir çıkarı yoktur. Görülecektir ki en fedai insanlar, yoksulların zemininden çıkmaktadır. Tek bir sultan şeyh çocuğu kendisini gidip patlatmamıştır. Çünkü onlara biçilen misyon halef/selefliktir. Yine görülecektir ki günümüz tarih, sosyoloji ve hümanizm anlayışları dinsel, düşünsel denklemin bir versiyonu olmaktan öte gidememiştir. Çatıştırılan fanatizmin arkasında büyük ve ara boy kesim ve güçlerin varlığıdır. Gerçekte bu kesimlerin tercihi de fanatik eğilimlerin inanç boyutu değildir. O kadar bağlılıkları olamaz, aşırı siyasallaştırılan bir dinsel eğilim tartışması ve dayatmasıdır yapılagelen. Dikkatle izlendiğinde içerisinde büyük zafiyetleri barındırmaktadır. Müthiş bir çözülme sendromu yaşanmaktadır. Keskinleşme buradan kışkırtılmaktadır. Politize tartışmaların dinin reformasyonuna katkısı olamaz. Dinsel hizipleşmenin izahını yapacak tek bir alim veya tanrısal buyruk yoktur. Yine sosyolojik duruşun nasıl olması gerektiğinin çözümünü geliştirecek somut hükümler bulunmaz.

Ortadoğu'da halklar özgürlük istemlerinin dile geleceği ideolojik açılımları içten içe beklemektedir. Mevcut durumda çaresizliğin kadercilikle tahrik edilişinden, dinsel fanatizmaların ya da eğilimlerin tabanı olmaktan kurtulamıyor. Fark ettiği an, özgürlüğüne her şeyini yatırmaya yatkındır. Bu kadar şiddet ortamının tabanı olan bu olgunun, kendisi olmak için yapmayacağı bir şey yoktur. Sorun bunun bilimsel görülüşü ve yaklaşımının derinleştirilmesidir. Dikkat edilirse şeyhlerin ve örgütlerin ardından gidildiği kadar allahın buyurduğu kuralların ardından gitmemektedir. İşler sadece vaciplerle yürütülmektedir. Zaten vacip, dinsel eğilimlerin en çok kullandıkları argümandır. Bunun görülmesi de önemlidir.

Aşırı şiddet aşırı bir özgürlük istemini de içerir.

Şiddet bir zaman sonra tüm taraflara da dönebilir.

Dinsel bir arayıştan öte özgürlük arayışının henüz kestirilememesi durumu yaşanmaktadır.

15 AĞUSTOS BİTİRİLİŞ TARİHİNE KARŞI YAŞAMSAL BİR BAŞKALDIRIDIR

REBER APO DEĞERLENDİRİYOR

baştarafı 1'de

Hatta illa eleştirilecek bir yönü varsa, bu da neden çok daha fazla imkanlar belirdiği ve ortaya çıkarıldığı halde layıkıyla değerlendiremedik biçiminde olmalıdır. Bu konuda kendimizi suçlayabilir ve bazı sonuçlar çıkarabiliriz. Yoksa bu savaş mutlaka gerekliydi. Başka türlü insanlık ailesi içinde kimliğimizden ve yerimizden bahsedemezdik.

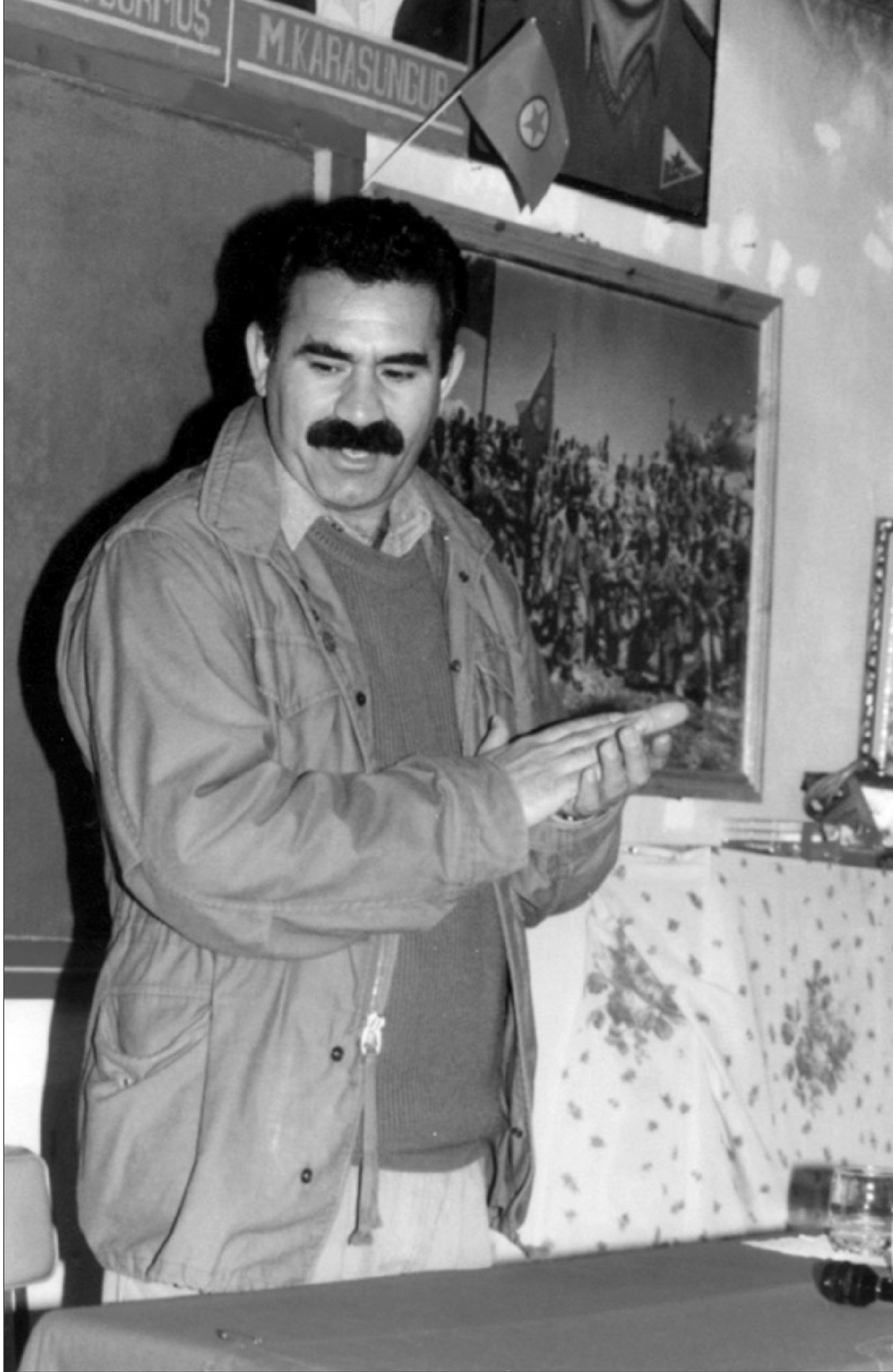
Asıl bahsedilmesi gereken şudur: Bu geçen yıllarda halk olarak katliamın ortaya çıkardığı parçalanmışlığımız, hatta paramparça olmuşluk, dağılmış zihniyet ve ruhlar, felç olmuş gücümüz hiç şüphesiz bizi en temelde zorlayan objektif nedenlerimizdir. Ama en az bunun kadar ve hatta ondan daha fazla sorumlu tutulması gereken parti öncülüğümüzün, mücadelemizin gereklerini yerine getirmenin imkanları olmasına ve dönem dönem önemli sıçramalara fırsat vermesine rağmen, buna layıkıyla değer verememesi, daha başarılı geçebilecek bu yılları çok önemli yanlışlıklarla geçirmesi, asıl öfkelendiğimiz ve bir türlü kendimizi bağışlamadığımız hususlardır.

Ulus ve parti olarak çocukluk dönemini aştık

Bu yılların tarihiliği kadar, partililer ve sorumluluk alan savaşçılar olarak, ona yaraşır biçimde bu mücadeleye hakkını veremeyişiniz halen bizi en çok öfkelendiren husustur. Ne kadar kazanım ortaya çıktıysa bu artık tarihe mal olur ve elimize ne kadar imkan vermişse şüphesiz o da değerlendirilir. Ama bizi asıl ilgilendiren, daha fazla başarma imkanı olduğu ve kendisini biraz zorlasa geniş imkanlarla daha fazla kazanabileceği halde, parti öncülüğümüzün neden bunu sağlayamadığıdır. En önemli sorun olarak bunun üzerinde durulur ve gereken yapılır. Ulus olarak, parti olarak çocukluk dönemini aştığımıza inanmalıyız. Artık halk olarak da, partili olarak da amatörlükte kalmanın savunuculuğu yapılamaz. Olgun olmayı bilmeliyiz. Siyasal, örgütsel ve hatta askeri çizgide olgunca savaş tarzımıza hem akıl erdirmeli hem de buna iradeyle yüklenerek ve yeterli çabayı da eksik etmeyerek bu önümüzdeki aşamayı bu tarzda başarmalıyız.

Başta ulusal sorun olmak üzere, Türkiye'nin ekonomik, demokratik, sosyal ve kültürel sorunlarına barışçıl siyasal çözümü öngörme istemimizi her zaman dile getirmemize rağmen, buna verilen karşılığın özel savaşın daha geliştirilmiş biçimleri olduğu, bu yeni dönemin de böyle bir hükümetle karşılanmaya çalışıldığı bir gerçektir. Hatta denilebilir ki, son dönem hükümetlerinin, devletin artık çok netlik kazanmış politikalarını ezberlemişçesine farklı taktiklerle, ama sonuçta aynı amaç için yürütmek istediklerini, sadece ileri düzey siyasiler ve kadrolar değil, tüm dünya ve halk yığınları da bilmektedir. Gizli özel savaş, oldukça açık bir özel savaşa dönüşüyor.

Bundan önceki hükümetin, hatta daha öncekilerin tek bir politik hedefi vardı, o da ulusal kurtuluş mücadelemizi gündemden silmekti. 12 Eylül rejiminin de en temel hedefinin bu olduğunu, ondan sonra gelen Özal döneminde yürütülen on yıllık özel savaşın da ne kadar geniş boyutlu olduğunu biliyoruz. Ama bütün bunların yetmediği açığa çıktı. 1990'ların başlarında bu çıkmazdan ancak siyasal diyalog yoluyla çıkılabileceğinin anlaşılması ve Özal'ın bunu dile getirmesinin kendi hayatına mal olduğu, ANAP'ın misyonunun da böylece tüketildiği iyi biliniyor. O dönemden sonra Demirel ve İnönü'nün 1925'lerdeki isyana karşı İnönü-Bayar tavrının benzerini göstererek, "bu isyanı da bitireceğiz" biçiminde askeri yönü, hatta tenkil ve katliam yönü daha ağırlıkta olan bir yüklenimle, bu temelde komplolar ve darbelerle çok ağır bir süreci başlattıklarını biliyoruz.

Demirel-İnönü ve Güreş-Çiller süreçlerinde komplolar ve faili meçhullerle bütün bir ekonominin özel savaşa yatırılması, yine tüm toplumun medya yoluyla özel savaşa bağlanması için maddi imkanların sınırsız seferber edilmesi, içte milli mutabakat sağlanması, dış politikanın temelde bu noktada yoğunlaştırılması, yine daha somut olarak sağ ve sol partilerin aynı amaç etrafında birleştirilmesi, hatta sağ ve sol arasında –en aşırıları da dahil– pek bir farklılığın kalmaması bu görevin en ilginç bir özelliğidir.

Çiller bunu en çok kendi şahsında gösteriyor, *"ya bitireceğiz, ya bitireceğiz"* sloganıyla kesin sonuca gitmek istiyordu. Bu şüphesiz bu kadının bir marifeti değil, ardındaki eli kanlı kontrgerillacı faşist özel savaş ekibiyle bütün ordu içinde, sivil güvenlik kuvvetleri içinde kesin damgasını vuran ekibin işiydi. Bunu onlar söylettiriyordu. Buna rağmen istedikleri sonucu tam elde edemedikleri gibi birçok noktada tökezledikleri, aceleye getirdikleri seçim yoluyla da umduklarını bulamadıkları; Doğru Yol'un en çok kaybeden parti durumuna geçmesi ve yine onun müttefiki CHP ve SHP'nin tarihinde en büyük yenilgileri almasıyla bu savaşımda onlara yüklenen rolün adeta bittiği, bunu daha fazla kullanamayacakları ortaya çıkmıştır. Onun yerine getirmek istedikleri ANA-YOL hükümetinin de bize yönelik geliştirmek istedikleri bazı komplolardan öteye başka bir hikayesi ve öyle herhangi bir sorunu çözme iddiası yoktu. Ömürlerinin üç ayı geçmemesi şunu gösterdi: Bu tip hükümet modellerinin özel savaşta fazla başarı sağlayamadığı, hem içte hem dışta tabanlarının oldukça daraldığı ortaya çıktı.

Bu önemli bir çatlaktı ve cumhuriyetin aynı model hükümetlerini tehdit ediyordu. Ama tecrit sürecinin devam etmesi de kaçınılmazdı. Genelkurmay, yani özel savaş, uzun tereddütlerden sonra Refah Partisi'ni hem özel savaş yoluyla eritilme sürecine sokmak hem de ehlileştirmek için hükümete ortak edilmesini uygun bulmuştur. Daha önce Refah Partisi'ni cumhuriyet için en büyük tehlike olarak görüyorlardı. Fakat cumhuriyetin çözülüşü, kemalizmin çözülüşü onları Refah'a sarılmak zorunda bıraktı. Bu noktada Refah ve müttefiki Doğru Yol'a, Çiller'in partisine yükledikleri, kesinlikle hem bölgesel hem de kamuoyundaki değişiklikleri göz önüne getirerek taktik ayarlamaktı. Bunun Genelkurmay'ın bir ayarlaması olduğu açıktı. Esas amacı, Ortadoğu islam ülkelerinde gelişen Türkiye aleyhtarı havayı, özellikle İsrail-Türkiye anlaşmasından dolayı büyüyen tepkiyi dizginlemek ve dengelemekti. İçte büyüyen halk muhalefetini kontrol altına almak en çok bu modelle mümkündü ve dolayısıyla bu hükümete onay verildi.

Türk hükümeti PKK'yi bölgeden soyutlamak istiyor

PKK'nin gerek bölgede yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşı, gerekse Türkiye'ye yönelttiği barışçıl ve siyasal diyalog yolu daha etkili olmaya başlamıştı. İşte yeni hükümete verilen görev de bunu sınırlandırmaktır. Eskisi gibi yok etmekten bahsetmeseler de, aşırı bir sınırlandırmadan bahsediyorlar. Fırsat bulurlarsa komplolar ve darbelerle kesin sonuç almak isterler. En son Erbakan'ın İslam ülkelerine açılışı, özellikle İran'a, Irak'a yapılan ziyaretler ve Suriye için de düşünülen gezilerin tek amacı, PKK'yi bölgeden soyutlamaktır. Bunu zaten kendileri her gün söylüyorlar. Yine içeride de barışçıl adımlar provoke ediliyor. Yunanistan'la yeniden artırılan gerginlik, yine cenaze törenleri, sözde Cuma analarının yürüyüşleri etrafında yoğunlaştırılan şovenizmle Türkiye cephesindeki barışçıl siyasal çözüm yollarının önüne geçilmek isteniyor. Fakat kitleler artık maddi ve manevi olarak yoksullaştırılmaları ve alçaltılmalarının bu özel savaşla bağlantılı olduğunu bildikleri için, bu çabalarımızın kolay kolay geriletilemeyeceğini görmekteyiz.

Yani milli mutabakat bu anlamda eskisi kadar etkili olamadı. Yine dış politikada 'aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık' misali, Doğu'ya açılsa Batı öfkelenir, Batı'ya açılsa Doğu öfkelenir, böyle çıkmazla karşılaşır bir durumdalar. Hem içte hem de dışta kullanacakları politik manevralar, diplomatik ataklar artık aleyhlerine sonuç vermekten öteye gitmez. Şimdi geriye mevcut özel savaşın kerhen de olsa, zoraki de olsa bu hükümeti denemesi kalmıştır. Öyle ekonomik sorunları çözmek için değil, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş savaşımını ve onun Türkiye'ye yansımasını, böylece demokratik gelişmelerin hızlanmasını ve siyasi çözüm yolunun zorlanmasını durdurmak isteyecektir. Bunun için de esas itibariyle PKK'yi her sahada daraltmaya tabi tutmak isteyecektir.

Nitekim günlük olarak yürütülen de budur. Hükümet özel savaşın elinde bir kukladır, onu fazla abartmamak gerekir. Hükümeti yönlendirerek bazı hedefleri vurmak istediklerini, bunu elde ettiklerinde, yani kullandıklarında da bir tarafa iteceklerini her zaman göz önüne getirmek gerekir. Yani mevcut hükümetlerin, hatta parlamentonun özel savaşımın perdesi ve toplumu yanıltan maskesi olduğunu zaten herkes bilmektedir. Ama yine de taktiklerini –özellikle Ortadoğu'da yaptıkları gibi– yine Batı'ya karşı durumlarını dikkatle değerlendirip diplomatik sahayı daha iyi kullanmak mümkündür. Bunu zaten ortaya çıkardık ve daha da başarılı olmasına büyük özen göstereceğiz. Ama esas kavga, yine gerilla savaşı temelinde, özel savaş ve gerilla savaşı etrafında yoğunlaşacağa benzemektedir. Çözümün veya mücadelenin diplomatik siyasi sahada olması daha tali plandadır. Bunu önemle göz önüne getirmek gerekiyor. Bu konuda kendimizi fazla yanıltmamak, hatta gevşetmemek büyük önem taşımaktadır.

Hiç şüphesiz 12 Eylül rejimi, parti olarak kitleselleşmeye başladığımız sürece bir tepki olarak gelişti. Şimdi bu rejimin de temeli olan 12 Eylül, esasta önderlik ettiğimiz ulusal kurtuluş sürecinin parti öncülüğü şekillendiğinde ve halkla bütünleşmeye doğru gittiğinde gerçekleşen bir askeri darbedir; ağırlıklı olarak partimize yöneliktir. Bilindiği üzere, buna karşı yurtdışında ve Ortadoğu'da yürüttüğümüz çalışma veya geliştirdiğimiz hazırlıklarla 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdik. Bunun anlamı şudur: 12 Eylül'e rağmen, Türklük gerçeğinde sol kadar bizi de silmeyi ve bir daha başımızı kaldırmamacasına bizi mezara gömmeyi esas hedef belleyen bu rejime karşı 15 Ağustos'un gerçekleştirilmesi salt 12 Eylül askeri rejimine bir başkaldırı değildi. 12 Eylül tüm cumhuriyet tarihinin, hatta Türk egemenlik sisteminin Kürt gerçekliği ve Kürt ulusal gelişimi üzerindeki imha süreçlerinin, özellikle yetmiş yıllık cumhuriyet döneminin tam başarısının son adımıydı. Dolayısıyla buna karşı gerçekleştirilen 15 Ağustos Atılımı, bütün bu olumsuz tarihe ve yetmiş yıllık cumhuriyetin bizi ezme ve bunu sonuçlandırma sürecine karşı bir başkaldırıdır. 15 Ağustos Atılımı salt dört yıllık 12 Eylül faşizmine karşı bir direniş değil, bütün bu tarihe karşı bir başkaldırı olarak anlaşılmalıdır. Onun gerçeği budur. Bu anlamda tarihi olduğu kadar da yaşamsaldır.

Bilindiği üzere bu atılımı biz ortaya çıkardık, ancak elverişli fırsatlara rağmen dilediğimiz gibi geliştirmedik. Geçen ilk yılı içinde gerilla için epey imkan ortaya çıkarılmasına ve neredeyse yarı bir başkaldırı havası yaratmasına rağmen örgütlenmesini ilerletemedik, gerilla tarzını oturtamadık ve dolayısıyla zorlandık. Bilindiği üzere, bir kez daha III. Kongre sürecimizle birlikte altyapı hazırlıklarıyla ve oldukça etkili gruplarla 1987'den itibaren gerillayı oturtmayı amaçlayan yeni bir süreci başlattık. Buna karşılık 12 Eylül cephesinden verilen cevap, olağanüstü hal uygulamasıdır. Bu rejim çok kısa bir sürede bizi ve bu hamleyi tasfiye etmek istiyordu. Biz bu süreci, amansız direniş yılları olarak, hamle üstüne hamle yaparak değerlendirdik. 1990'lara kadar gerillayı bütün yönleriyle oturtmak için büyük bir çaba sarf ettik. Giderek gerillanın oturtulabileceği, ülke içinde bütün stratejik noktalara ulaşabileceği bir durumu ortaya çıkardık. Yalnız bununla yetinmedik ve halkın da artık ses verebileceği bir durumu da ortaya çıkardık.

1990 Newrozu'yla birlikte yeni serhildan dönemi, gerillanın büyük hamle yapma durumunu ortaya çıkardı. Bu tamamen 12 Eylül rejiminin başarısızlığı ve ulusal kurutuluşun da başarı yolunda büyük bir olanağı elde etmesiydi. Bilindiği üzere, biz bunu da yeterince değerlendiremedik. On binlerce gerilla gücünün ordulaşması durumu varken, bazı cephelerimizde erken iktidar hastalığına kapılma ve katılanların toplumda bulamadıkları itibarı ve yaşamı parti içinde bulmaları sonucunda, adeta sorun savaş değilmiş de kendimizi yaşatmakmış gibi bir duruma öykünmeleri, partiyi adeta orta sınıf veya köylü partisine dönüştürme alışkanlıkları, bu olanakların doğru değerlendirilememesine yol açtı.

PKK öncülüğünün sağlam oturtulması için çok büyük çaba harcadık. Muazzam eğitici ve yönlendirici faaliyetimize rağmen, yoğun köylü ve kent küçük burjuva katılımı daha ağır bastı. Bu katılımlar ciddi bir parti öncülüğünü esas alıp onun kurallarını uygulayarak kendi eğitimlerini yapmak yerine, olanaklara dayanarak, en az mücadeleyle, ama sözüm ona en çok bireysel kazanımlarla yer tutmaya çalıştılar. Sonuç, özel savaş cephesinde yeni bir komplo ve darbe dönemi –Güreş darbesi– başlarken, bizim cephemizdeyse artan olanaklar üzerinde hem de gözü karaca bireysel kariyer temelinde yarışma söz konusu oldu. Bu çok olumlu ve tarihi gelişme, işte bu iki nedenden dolayı önemli bir zorlanmayı yaşadı. Eğer olanaklar değerlendirilse ve parti öncülüğü ve gerilla derinleştirilseydi, kesinlikle bu yeni darbe büyük başarısızlığa uğratılabilir ve ulusal sorunun çözümünde de sonuca gitmenin tarihi adımı atılabilirdi. Kaçırılan fırsat budur. Bu vesileyle bir kez daha bu sürecin sorumlularına diyorum ki, tüm kadrolara, bu dönemi şu veya bu düzeyde yaşamış olanlara, ileri komuta düzeyinden tutalım sıradan savaşçılarına kadar tarihi bilememek, fırsatın ne olduğunu anlayamamak, onun yerine kendi sınıf güdülerini ve kendi cehaletini koyarak yaşamaya çalışmak, niyet ne olursa olsun, tarihi süreçlere yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Maalesef bu kötülük ağırlıklı olarak da parti öncülüğümüz ve gerilla ordulaşmamızda yaşatıldı.

Açıkça belirtelim ki, 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yılında bir kez daha zafere doğru gidebilecekken gerillayı zor duruma soktunuz ve düşmana ucuz bir başarı imkanı verdirttiniz. Tabii tekrar yüklendik ve son iki yılda özellikle Güney savaşımında ve sonrasında ülkenin tüm stratejik alanlarını gerillasız bırakmamak kadar, siyasal faaliyetleri geliştirmeyi de esas aldık. Büyük hazırlıklar yapıldı; yine diplomatik sahada ve basın yayın alanında epey ileri adımlar atıldı. Zor da olsa bugünkü sürece girildi.

Şimdiki süreç esas itibariyle ne ağır bir tehlikeli durumunu ifade ediyor ne de çok ucuz bir zaferi size sunuyor. Ayrıca başarının etkenleri ve başarıya yol açan çalışmalar zannettiğiniz gibi olmadığından, onun yolu ve yöntemi de zannettiğiniz gibi değildir. Birinci olarak bunu anlamanız gerekir. İkincisi, ne öyle uzun bir süredir yaşadığınız oldukça amaçtan kopmuş ve kendini moralden düşürmüş olmak gerçekçidir ne de bazılarının kendilerini kaptırdıkları zafer sarhoşluğu ve hatta erken iktidar sarhoşluğu gerçeğimizle uyuşan yaklaşımlardır.

Ucuz başarı heveslerine, siyasi çözüm arzularına kimse kendisini kaptırmasın

Gerçekçi bir durum değerlendirmesi yapmak gerekir. Diplomatik, siyasal ve askeri olarak stratejik savunma durumunda olsak da, onun oldukça gelişmiş bir evresine, yani son evresine, her sahada dengeyi zorlayan bir evresine doğru yaklaştığımızı; bu anlamda bir ilerlemenin olduğunu, ama oldukça zorlanmalarla karşılaşılan bir ilerleme olduğunu belirtmek mümkündür. Dolayısıyla bu süreçte "iktidarlaştık, çözüm kesindir" gibi yaklaşımlarla kendimizi kandırmamak gerekiyor. Eskisi gibi kaybetme tehlikesi yoktur. Bazı önemli diplomatik, siyasal ve kültürel kazanımlar zaten ortaya çıkıyor. Askeri olanaklar çoğalıyor. Gerillayı daha da kapsamlı geliştirmek mümkündür. Ama bütün bunlar karşısında bazılarının yaptığı gibi rahat olmamak, "çalışmadan kazanıyor, ucuz komutanlık yapıyor ve basbayağı sonuç da alıyoruz" biçiminde kendini aldatmamak önem taşır. Önemli bir kısmınız kazanmanın değil, kaybetmenin komutanlarısınız. Bu gerçeği kendinize kabul ettirmeniz gerekir. Parti öncülerine baktığımızda, ARGK komuta yapısının bu temelde kendilerine yönelmesi önem taşıyor.

Günümüzde başarı için olanaklar fazladır. Bunu zaten dost da düşman da bilmektedir. Bütün mevzilerde gelişme vardır, bütün kanallar açıktır. Hiçbir yerde gerilemeye fırsat vermedik. Ama bu size rağmen yapılıyor. Bunu idrak etmeniz gerekir. Özel savaş güçlerine karşı savaştığımız gibi, sizin darlıklarınızla, tıkanma, daralma ve bunalımlarınızla da çarpışalım. Sizin bu olumsuzluklarınızı gidererek kazanalım. Ben burada emeklerinizi inkar etmiyorum. En başta şehitlerin anısına en yüksek değeri veriyorum. Bu, gerçek bir zaferi kaybettirmez, tam tersine zafer imkanının bütün yönleriyle açığa çıkmasını emreder. O halde hiç kimse bazı sağlam mevzilerimiz ve gelişme olanaklarımız var diye ne kendini sağa yatırsın ne de sol sekter yaklaşımlarla süreci tekrar daraltmayı bir tarz olarak dayatsın. Durumlar her zamankinden daha hassastır. Büyük bir sorumlulukla gerçekçi bir durum değerlendirmesi kadar, karşınızdaki görevleri doğru belirlemeyi ve mutlaka başarıyla gerçekçi bir yürüyüşü emretmektedir.

Önümüzdeki süreci bu durum değerlendirmesi temelinde nasıl ele alabiliriz? Özel savaş cephesinin durumunu az çok belirledik. Bu ölçülerle bir kez daha ateşkes sürecine benzer bir süreci ısrarla gündemde tuttuk, halen de tutuyoruz. Ama buna rağmen ses yoktur. Öyle anlaşılıyor ki, bu sessizlik özel savaşın derinliğine cevabıdır ve her gün artan bir tempoyla bu cevap verilmektedir. Sözde siyasal çözüm adı altında bazı sesler ortaya çıkıyor, ama özel savaş kurmayları bunlara 'çatlak ses' diyor ve hiçbir şans vermiyor. Biz ne kadar iyi niyetli de olsak, özel savaş kurmaylarının buna fırsat vermeyeceği, dostların da halkların da çok iyi gördüğü bir durumdur.

O halde şiddetlenecek olan özel savaşa karşı bizim de her cephede şiddetlenmemiz gerektiği açıktır. Şüphesiz günceli dikkate alacağız. Özel savaşın farklı taktiklerini mevzi, hükümet, dış politika, iç politika temelinde dikkatle değerlendirip düz yaklaşmayacağız. Ama esasta hedefin biz olduğumuzu ve bitirilmek istendiğimizi de bir an göz ardı etmeyeceğiz. Bu durum ne zamana kadar sürer? Onlar "PKK'yi ya yok edinceye ya da nefes alamayacak düzeyde daraltıncaya kadar" diyorlar. Bu bizim için sadece parti olarak, gerilla olarak değil, ulus olarak da imha olmaktır. Bu bir gerçektir ve kimse kendini yanıltmamalıdır. Ucuz başarı heveslerine, siyasi çözüm arzularına da kendini kaptırmamalıdır. Ama diğer yandan 'imha oluyoruz' adı altında da kendini ölüme yatırmamalıdır. Kazanma ihtimalimizin en yüksek olduğu bir süreci yaşıyoruz. Olanaklar fazlasıyla vardır; mevcut ulusal, bölgesel ve uluslararası dengeler her zamankinden daha uygundur, hatta eğer şartları iyi değerlendirirsek başarabileceğimizi göstermektedir. Yeter ki parti olarak, onun değerli militanları, komutan ve savaşçıları olarak geçmiş hatalarınızdan, yanlışlıklardan ve yetersizliklerden kesin ders çıkararak, bu olgunluk döneminin öncüleri ve savaşçıları olarak mücadelede yer alın. Şart budur.

Her sahada bize artık büyük sorun teşkil eden, halkın da dostların da artık oldukça sıkıcı bulduğu, hatta kabul görmeyen kadrolar ve savaşçılar olmaktan kendinizi çıkaracak mısınız, çıkarmayacak mısınız? Bu konuda aşama yapacak mısınız, yapmayacak mısınız? Son süreçte, özellikle bu son yıllarda çok derinliğine bir netleştirmeyi size yaşatmaya çalıştık. Bu siz insanlarımızın, özellikle parti ve ordumuzun değerli militanlarının şahsında yeni dönem insanlarımızın yaratılması için diğer cephe savaşı yanında yürütülen en büyük savaştı. İyi biliyorsunuz ki, zaten bu büyük savaş verilmeden, basit bir köy savaşımını, bir çoban ve korucuyla savaşı bile doğru veremiyorsunuz. Demek ki, bu büyük savaş önce verilmeliydi. İşte biz geçen yıllarda, özellikle bu yaşadığımız günlerde bu savaşı verdik ve inanıyorum ki, önemli düzeyde de başardık. Bu, hepinize az çok ulaşan çözümleme düzeyiyle, çok yoğun kadro eğitimiyle kesinleşti; hatta halkı da basın yayın yoluyla aydınlatmamızla gelişti. Küçümsememek gerekiyor: Biz bu büyük savaşı vermeseydik, tıpkı geçmiş yıllarda ve son on yılımızda olduğu gibi zaferin eşiğine de gelsek kazanamazdık.

Mahsum Korkmaz

Mehmet Sevgat

Mustafa Yöndem

“Bizim için en önemli çalışma gerilla ve gerilla savaşıdır. Bu savaşı vermeden ulus olarak katliamdan bile kurtulamayız. O halde bu savaşın bütün temel taktik hususlarını adımız gibi bilince çıkarmalı ve gerekeni yapmalıyız. Gerilla bir tarz demektir. Bu tarz oturtulmadan, kaybedersiniz. Eğer bu tarzı tutturursanız, tüm dünya karşınızda da olsa kazanırsınız.”

Kazanmanın en temel nedeni, bu netliği yaşamaktır. Şimdi ruhumuzda, bilincimizde, tavır ve davranışlarımızda bu netleşmeyi ileri düzeyde sağladığımıza inanıyoruz. Sağlamayan varsa bunu bahanesiz sağlamak durumundadır.

Bu yeni savaş yılımıza girerken diyorum ki, ruhta, düşüncede ve davranışta bu kişilikten kesinlikle vazgeçip dönüşüm ve özümsemeyle yerine yenisini sağlarsanız, zafer için en temel olan imkanı gerçekleştirmiş olacağız. Objektif imkanlar ne olursa olsun, bunu sağlamadan hiç birimiz başaracağımızı sanmamalıyız. Bu gafleti bir kez daha yaşamamalıyız. Öncelikle genel parti militanlığını, ordu komuta ve savaşçılığını bu yenilenmiş kişilikle karşılamalısınız. Bir hiç uğruna adeta kendini ölüme yatıran birlikler, doğru yaklaşmamadan dolayı yaşanan bazı kaçışlar ve çarçur edilen maddi değerler neyi gösterir? Eğer bazı komutanlarımız ve kimi sorumlularımız görevleri ve sorumluluklarının ne olduğunu anlamıyorlarsa, onlara şunu hatırlatmalıyım ki, başta ucuz kayıplar olmak üzere, gerilla tarzının çok dışında savaşım nedenleriyle ve ilgisizlikten dolayı –isterse en tehlikeli bir bozguncu olsun– kaçışların yaşanması, yine korumamız gereken silahlarımızı, araç gereçlerimizi böyle lakayt, sorumsuz davranışlarla kaybetmemiz sizi yargılanmaya götürür.

Partimiz ve ordumuz doğru görev anlayışına sahiptir. Size mükemmel bir eğitim verilmiştir. Elinizdeki olanaklarla da bulunduğunuz her sahada gerçek bir partili ve kahraman bir ARGK’li olarak savaşmanız ve sonuç almanız imkan dahilindedir. Bunun yerine kariyerizmle, bireysel tasarrufçulukla, ikirciklikle kendini yoldaşlarının ruhu haline getirmeme, canı gönülden benimsenen bir militan ve komutan haline getirmeme, bunun pratiğini amansız ve herkese örnek olacak bir biçimde sergileyememe neyle izah edilebilir? Bunun dışında particilik ve komutanlık nasıl kabul edilebilir? Bu sorular sizin için yakıcıdır ve cevaplarınız mutlaka olumlu olmalıdır. Aksi halde sizin mevkilerde kalmanız doğru değildir.

Olgunluk sürecinde en temel bir sorun şudur: Sürece cevap veren, parti kurallarını özde ve resmiyette, tüm görevlerin üzerine yürüyüşte, yine orduda daha sıkı ve daha yoğun bir biçimde fedakarca ve üstün sorumlulukla uygulayan birisi olursanız, olgun kadro ve komutan olursunuz ve dolayısıyla başarınız da gelişir. Aksi halde geçmiş süreçlerdeki gibi yine “kendimi dayatırım” biçiminde bir toylukla, bir hamlıkla, hatta neredeyse bir kontra gibi partiye dayattığınız yaklaşımlarla sonuç alacağınızı sanıyorsanız, derin bir yanılgı içindesiniz demektir. İlk başlatılacak süreç, sizi sert bir mahkemeye almaktır ve bu konuda yanılmayın. Eğitiminiz mi yok? Gelin, eğitim imkanları her yerde var. Bazı temel konularda zaafınız mı var? Bunları giderin. Aydınlanmak mı istiyorsunuz? Sizi aydınlatacak çevreler, partililer çoktur. Bu konuda durum şiddetlidir. Yaklaşım olarak herkes kendine aydınlanmayı yakıştırmalıdır.

Önderlik gerçeği olarak, partimizin emir ve komuta düzeyini dürüstçe yönlendirmek zorundayız. Siyasi ve askeri esasa saygılı olmak ve gereklerini yerine getirmek zorundayız. Hiç kimse köylüyüm, küçük burjuvayım deyip kendi kabalığını ve ilkelliğini bir yaşam tarzı olarak asla dayatamaz; bunun bahanesi ve nedenleri ileri sürülemez. Hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle “sınıf nedenleri, eğitimsizlik bu kadar bireycilikle bizi götürdü” gibi sözleri söylemeye hakkı yoktur.

Ben tam da bu noktada bir kez daha büyük şehidimiz ve gerçek komuta gücümüz ***Zeynep Kınacı****’nın* –eğer saygınız varsa– bir iki sözünü tekrar hatırlatıyorum. Zeynep, *“süreç, bilmem düzenden böyle etkilendim, küçük burjuva, şu feodal yanımız deyip de kendi ilkelliklerimize sığınma süreci değildir. Bu demagojik, ucuz lafları bırakın”* diyor. Evet, bunu söyleyen bizim yepyeni bir savaşçımızdır ve kahramanca bir eylemi gerçekleştiriyor. Şimdi bu mu doğrudur, bu kişiye mi gerçek komutan olarak değer ve saygı göstereceğiz; yoksa halen kendine sevdalı, her şeyiyle itici, yüce değerlerden habersiz ve sadece kaybettiren kişilere mi saygılı olacağız? Bunu vicdanınız kaldırıyor mu? Bu tarihi değerlerimize ve şehitlerimize saygısı olmayanların içimizde bir saat bile yeri yoktur.

Eğer siz gerçekten partililer ve ARGK sorumlularıysanız, bütünüyle parti tarihine olduğu kadar, şehitlerimize ve bize de biraz saygınız varsa, bunu anlamalı ve cevap vermelisiniz. Bu gücünüz yoksa içimizde bir gün bile durmayın. “Kendimi dayatırım, ince kurnazlık yaparım, tepede savaşırım, kaba savaşırım ve sonuç alırım, kendimi yaşatırım” diyorsanız, bununla belki çingene paşası olursunuz, ama asla iyi bir PKK’li olamazsınız. Belki bir bozguncu, yoldaşlarına zarar veren biri olabilirsiniz, ama asla bir militan olamazsınız. Bunu da kati bir kararlılık olarak hepinize belirttim ve belirtiyorum.

Yaratmayan adam işin başında olamaz

Kendine güvenen bir militan günlük olarak birliklerini ne kadar eğitiyor? Teknik ve moral olarak bazı eylemleri ne kadar kabul edilebilir başarı ölçülerinde yapıyor? Bütün ortamları itici değil çekici kılıyor mu? Yoldaşlarına değer üstüne değer katıyor ve günlük verdiği raporlarla başarılı olduğunu kanıtlıyor mu? İşte bu, başta kalması gereken komutandır, partilidir. İçimizde öylelerine yer vardır ve öylelerinin gelişmesi için herkes en üstten en alta kadar özen göstermelidir. Gerekirse göreve getirmeliyiz, gerekirse görevden almalıyız. Kısaca ölçüleri mutlaka uygulamalısınız. Kurallarla oynamanız, yaramazın ve yetmezin elinden çok kaybetmemiz artık kabul edilmez.

Bunu bütün yönleriyle anlamak ve gereklerini yerine getirmek, dönemimizin emredici ve olmazsa olmaz kabilinden görevidir, kadro gerçeğinin yaklaşımıdır. Sanmıyorum içinizden birisi, “ben yine anlayamadım” desin. Yıllardır sürdürülen netleşme, günlük olarak görevlendirme, herkesin başarabileceği yetkileri ve onun olanaklarını sunma başarı için yeterlidir. Gerisini kendinize yüklenerek, yaratarak ortaya koyacaksınız. Yaratma yetenekleriniz yoksa neden işin başındasınız? Yaratmayan adam işin başında olamaz. Bu bir önderlik ilkesidir ve PKK’de komuta ilkesinin temelidir. Yeten, yaratan ve dolayısıyla başaran baştadır. Yetmeyen, eksik kalan, yaratmayan ve dolayısıyla başarmayan kişi kademelerden geriye düşer. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yoktur. Eğitim ve örgütlemede yetersizsen düşersin. Moralde ve siyasette geliştiremiyorsan ve eylemde başarısızsan görevden çekilirsin. Bu işi başarıyla yerine getirecek militanlarımız, hatta savaşçılarımız çoktur. Zeynep Kınacı bunun en bariz örneğidir ve bizde her militan ve savaşçı bir Zeynep’tir. Bunu bütün komutanların adı gibi bellemesi gerekir. PKK tarzında cesaret ve fedakarlık herkesi Zeynep tarzı yetiştirir. Bunu anlamayan yöneticiye, anlamayan komutana söyleyeceğim çok şeyler vardır ve ilerde söyleyeceğim. PKK’nin savaşçısını doğru değerlendiremeyeni, onu bir taktik yetersizlik nedeniyle –ki, kırkar kırkar kaybedeniniz vardır– kaybedeni tarih ve parti acımasızca yargılayacaktır.

Bir PKK bölüğü ile destanlar yazılır. Eğer destan yazılmıyorsa, bu kesinlikle bölük komutanının eksikliklerinden ve yanlışlıklarından dolayıdır. Çünkü PKK savaşçısı kahramandır. O halde sizleri PKK’nin kahraman savaşçılarıyla, onları tam anlayarak, örgütleyerek, eyleme doğru sevk ederek ve yöneterek, komutanlık görevlerinizi yerine getirmeye çağırıyorum. Bunun dışında hiçbir gerekçeyle birliklerin ve bu kahraman savaşçıların başında kalamaz; partimizin tarihini de, bizim günlük emeklerimizi de boşa çıkaramazsınız. “PKK kahramanlarının başında kalmak hoşuma gidiyor. Bir günlük paşalık bile zevktir” diyorsanız, bunun hesabı sorulur. PKK kahramanlarının başında yer almak, –bu en azından elli kişilik bir bölükse– toptan güç sahibi olmak demektir; moral, ideolojik, siyasi, örgütsel ve taktiksel hususlarda hepsine denk bir kuvvetin sahibi olmak demektir. Bu kuvvet varsa komutan olabilirsin, yoksa görevi bırakırsın. Bunun da anlaşılmayacak hiçbir yönü yoktur. Hazırsan ve böyle kabul ediyorsan o halde komutanlık yapabilirsin; ama hazır değilsen görevden çekilir ve başka işler yaparsın. Demek ki, komutanlıkta bu ilkeyi uygulayacaksınız. “Anlamadık, muğlak kaldık” demeye de hiçbirinizin hakkı yoktur, her şey çok net ve anlaşılırdır.

Partinin ideolojik ve siyasal gerçekliği ortadadır. Çizgimiz nettir ve son derece sonuç alıcıdır. Bir tekimiz bile dünyaya meydan okuyabilir. Bizdeki üstün moral insanlığa örnektir. Bu, PKK’nin bütün kahraman şehitlerinde kendini ifade etmiş temel özelliğimizdir. Her parti militanı bütün bölgeler ve birliklerde –sayısı hiç de önemli değil– bir tane olsa bile, ideolojik düzeyin ve moralin, dolayısıyla siyasi düzeyin ve örgütlenmenin en sağlam ve başarılı ölçülerde yürütülmesini sağlarsa, o kişi parti militanıdır ve kabul edilir. Buna yetmiyorsa partili olmadığını bilmek zorundadır. Bunun da anlaşılamayacak herhangi bir yönü yoktur. Bunun gereklerine tam uyacak ve hakkını vereceksiniz. O zaman herkes bu parti militanına büyük bir değer olarak bakmayı, onun emir ve perspektiflerine uymayı bilmelidir ve bu parti militanı her sahada kazanır.

Diplomasiden tutalım ekonomik faaliyete, kültürden tutalım en zorlu bir serhildanı ve bir örgütsel görevi başarmaya kadar, legal olduğu kadar illegal, ordu içinden tutalım en sivil barışçıl alanlara kadar, bu militan özellik mutlaka kazandırır. O halde ben partiliyim diyenleri öncelikle böyle bir militan olmaya çağırıyorum. Yanılgılar, yanlışlıklar ve eksiklikler varsa gidermeli ve doğrusuna mutlaka ulaşılmalıdır. Partinin yüce yoldaşlık ilkesini hiç kimse, hiçbir gerekçeyle değiştiremez, maskeleyemez ve kullanamaz. Partinin öncü çekirdeği bizim için başarının esasıdır. Onun netliğini ve arılığını sonuna kadar gözbebeğimiz gibi koruyacağız, her şeyden daha fazla bunu esas alacağız. O halde bu yönlü iyi bir partili olmak için dönem çok uygundur, olanaklar fazlasıyla vardır ve mutlaka hakkını vermek gerekiyor. Gerek genelde tüm işlere ideolojik ve politik öncülük eden partililer, gerekse onun daha yoğunlaşmış, hatta aynı kişide ifade edilen komutanlık gerçeği için bu özellikleri benimsersek, olgunluk sıfatını kazanmışız demektir. Bu kişilik de dönemin ve görevin üzerine yürürse kazanır.

Bu önümüzdeki dönemin böyle netleşmiş kadroyla kazanılacağını bilmeli; bu konularda üzerinize düşeni hiçbir bahaneye sığınmaksızın, bir daha şu veya bu nedenle ‘bastırıldık, uzlaştık’ demeksizin, anı anına ve günlük olarak bu kadroyu kurallara göre görevlendirerek, görev boşluğu varsa bizzat yüklenerek varsa değerlendirmelisiniz. Sağlama almanız gereken en temel işiniz budur. Bunun olmadığı yerde başarı olmaz. Böyle bir komutanın bin gerillası da olsa, parti ölçüleri olmazsa kaybetmeye mahkumdur. Ama bir tanesi bir yerde de olsa kazandırabilir. Bu gerçeği mutlaka takip etmeniz ve hakkını vermeniz gerektiğini, yaşamınız ve başarınız için defalarca vurguluyorum.

Gerilla bir tarz demektir

Bizim için en önemli çalışma gerilla ve gerilla savaşıdır. Bu savaşı vermeden ulus olarak katliamdan bile kurtulamayız. O halde bu savaşın bütün temel taktik hususlarını adımız gibi bilince çıkarmalı ve gerekeni yapmalıyız. Gerilla bir tarz demektir. Bu tarz oturtulmadan, on binlerce gücünüz de olsa, tüm dünya arkanızda da olsa kaybedersiniz. Eğer bu tarzı tutturursanız, coğrafya elverişliyse ve asgari bir sayıya da ulaşmışsanız, tüm dünya karşınızda da olsa kazanırsınız.

Bu, gerillanın bir ilkesidir. Şimdi dağlarımız her savaşı kaldıracak kadar kusursuzdur. Sayımız, silah ve tekniğimiz de fazlasıyla vardır. Halk da oldukça yeterlidir. Olmayan nedir? Olmayan, kendi elinizle kendinizi gerilla olmaktan çıkarmak ve neredeyse bir düzenli ordu savaşçısı durumuna düşürmektir. Bu büyük hatayı bilerek veya bilmeyerek işlediniz. Kolay geldiği ve hoşunuza gittiği için ya bir ilkel isyancı ya da bir düzenli ordu savaşçısı gibi affedilmez ve imhası kesin bir duruma girdiniz. Asi avare gruplar gibi boşta gezer, mevzi savaşına yatar veya kendisini imha eder durumlara düştüğünüzü asla inkar edemezsiniz. Temel taktik olarak artık bu hususu aşmalısınız. Önemle vurguluyorum: Dönem planlamasına mutlaka ulaşmalı ve bunu günlük olarak adım adım amansız uygulamalısınız. Gerillada temel üs anlayışına ulaşmamanız, derinliğine ve genişliğine gizli ve hareketli bir şekilde bölgelere ve eyaletlere göre bunu oldukça gerçekçi bir tarzda uygulayamamanız, tüm kayıplarınızın anlamsızlığı kadar, önemli kazanımlara ulaşmayışınızın da en temel nedenidir.

Hemen her alanda yüzlerce gerilla birliği var. Stratejik alanlarda, yeraltı da dahil, gizliliğe dikkat etmeniz gerekir. Üs hazırlıklarınız olmadığı için her gün köye giderseniz ve ufak bir operasyonda her tarafa dağılırsanız, bunun adı asi avareliktir, ilkel isyancılıktır. Bu durumda imha olmaktan asla kurtulamazsınız. Örneğin, Garzan ve Amed başta olmak üzere hemen her eyalet bu durumu yaşamıştır. Bunun suçunu kendinizde bulacaksınız .

Zor da olsa, gerilla tarzında biraz ısrar etseydiniz ve o çok elverişli olan coğrafyada doğru bir biçimde mevzilenmiş olsaydınız, yaşanan kayıpların onda biri kadar kayıp yaşamayacağınız gibi, en değme orduları da perişan ederdiniz. Siz bu taktik yetmezliklerle kendinizi zorladınız. Önümüzdeki dönemde hiçbir gerekçeye sığınmadan, zorluklar ne olursa olsun, bunun gereklerini yerine getirmelisiniz. Çoğunuzun köye dayalı yaşam tarzınızı biliyorum. Bunu yapmak suçtur. Siz, gerillaya bir köylünün yemeğine tenezzül etmek için değil, her bakımdan yüceliğe çıkış için gelmişsiniz. Kaldı ki gerilla, lojistik adı altında aylarca şu köy senin, bu köy benim diye dolaştırılamaz. Eğer derdiniz yemekse gerillada ne geziyorsunuz? Cephe gerilerine çekilin ve gidin metropollerde çalışın. Gerillanın yiyeceği ideolojidir, gerillanın yiyeceği politikadır, gerillanın yiyeceği savaştır. İdeolojide, siyasette ve savaşta güçlü olana ekmek fazlasıyla gelir. Bunu halen anlayamama gafletini yaşamak en büyük acıdır. Siz o büyük acıya yol açan bu affedilmez tarzı ve basit yaşamı birliklere uyguladığınız için, binlerce kayba yol açtınız. Bir gün bunların mutlaka hesabı sorulacaktır. Biz hiçbir gerekçeyle bir gerilla birliğini, “git şu köyden yemek getir” diye gönderemeyiz. Ben bu konuda sizi çoktan uyarmıştım. Bu tarz, ihanet kadar tehlikelidir.

Kaldı ki, öyle ciddi açlık sorunları da yoktur; dağlarımız hep yemişlerle doludur. Gerilla gerektiğinde ağaç köklerini de kemirir; yılanları ve çıyanları da yemesini bilir. Sırf bazılarının rahat yaşamaları için, lojistiği birinci görev olarak gerillanın önüne koymak bir gaflet durumudur. Hatta gerillada lojistik takımı yetmeyince gerilla lojistik bölüğü, bölük yetmeyince lojistik taburu kurdular. Lojistik taburu olur mu? Bunu yapan kişi en büyük suçu işlemiş olduğunu bilmelidir. Lojistik takımı bile olamaz. Belki bir mangalık güç olabilir. Ama esasta tüccarlıktan anlayan birkaç köylüyü, birkaç sempatizanı bu işle görevlendirmek en doğrusudur. En önemlisi de, eğer illa bunu gerilla yapacaksa planını yapar, kamyonların yolunu keser, vurur ve alır. Düşmanın karakollarına her gün erzak gidiyor, ondan alır veya tüccar örgütlersiniz, onlar katırlarla erzak getirir.

Bunun gibi birçok kusurunuz var. İnsanlarla ilgilenmek zor değildir. Bulunduğum sahada on binleri ölü noktasından birer fedai noktasına getirdim ve halen milyonlar bize dayanarak, çekiciliğimize dayanarak ayaktadır. Eğer sen PKK militanıysan, neden bu insanları bir gün bile kucaklayamıyorsun? Neden bunları değerli, sevgili bir yoldaş gibi bağrına basmıyorsun? Bunlar yapıldığında insanlar kaçmaz. Bunu doğru bir hedefle, ideolojinin, siyasetin ve örgütselliğin anlam ve önemi üzerine onları eğiterek sağlayabilirsin.

Bu önümüzdeki 13. savaş yılımıza bu temelde hazırlık yaparak giriş yapmalıyız. Eminim ki, hazırlıklarınız epey gelişmiştir. Her alanın komuta ve savaşçı yapısı güçlü eylemlikleri yürütecek düzeydedir. Ben bu değerlendirmemle birlikte, bugünlerde halkımıza ve uluslararası kamuoyuna bir açıklama yapacağım. Eğer mevcut hükümetten daha somut bir karşılık gelmezse –ki, pek gelmiyor, özel savaş komutanları da sonuna kadar yok etmekten bahsediyorlar– o halde biz de sonuna kadar bu yeni hamle dönemine yükleneceğiz. 13. savaş yılı, bu anlamda çok kapsamlı ve oldukça iyi hazırlanmış bir temelde, başta gerilla olmak üzere tüm mücadele biçimleriyle yürütülmeye çalışılan bir yıl olacaktır. Başka hiçbir seçeneğimiz, yolumuz ve kurtuluşumuz yoktur.

Bu temelde sizleri bu savaş yılımıza sonuna kadar hazırlanmaya, ideolojik, siyasi, örgütsel ve eylemsel olarak mevzilenip üslenmeye, çok karmaşık taktikleri iç içe geliştirmeye ve en az kayıpla azami başarıyı sağlamaya, orduyu sürekli büyütmeyi esas alarak tüm hedeflerin üzerine güçlerimiz oranında kendimizi kilitleyerek yürümeye çağırıyorum.

Siz tüm yoldaşlar

Geçmişte işlediğiniz hatalar ne olursa olsun, eğer yanlışlıkları bu temelde giderirseniz, sizi yeniden değerli bir yoldaş olarak karşılıyorum. Ayrıca önde gelen ve eğitimini ölçüler dahilinde güçlü almış tüm partilileri, bu yeni komuta görevlerinin azamisini gerçekleştirmek üzere bütün engelleri aşabilecek kadar görevlerin üzerine başarıyla yürümeye çağırıyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

– Yaşasın 15 Ağustos Atılımı!

– Kahrolsun Faşist Sömürgecilik ve Her Tür İşbirlikçileri!

15 Ağustos 1996

“Yaratmayan işin başında olamaz. Bu bir önderlik ilkesidir ve PKK’de komuta ilkesinin temelidir. Yaratan ve dolayısıyla başaran baştadır. Yaratmayan ve dolayısıyla başarmayan başta olamaz. Eğitim ve örgütlemede yetersizsen düşersin. Başarısızsan görevden çekilirsin. Bu işi başarıyla yerine getirecek militanlarımız ve savaşçılarımız çoktur.”

Nasıl bir erkek nasıl bir toplum

Yaşadığımız sistemsel kaosun kuşkusuz çok derin bir tarihsel arka planı vardır. Bin yılların erkek egemenlikli hiyarerşik ve tahakkümcü sistemi, son versiyonu olan kapitalist sistem somutunda derin bir bunalımı yaşamaktadır. Yaşadığı kaostan sağlam çıkma arayışı içindedir. Halkların, binlerce yıldır uğrunda çok büyük bedeller ödeyerek yaratmaya çalıştığı özgürlük, eşitlik, demokrasi gibi argümanları kendisine malederek, küresel çaptaki varlığına yeni boyutlar kazandırmaya çalışmakta, sömürüsünü daha da incelterek sürdürmeyi hesaplamaktadır. Bunalıma neden olan, sermayenin dönüşümünde yaşanan dengesizliğin açığa çıkarmış olduğu zenginfakir uçurumu, insanın doğaya bu denli tahripkar ve düşmanca yüklenimi sonucu sarsılan ekolojik denge ve doğayla yabancılaşmanın yolaçtığı toplumsal hastalıklar, bireytoplum ilişkilerinde yaşanan dengesizlik, etnik çatışmaların yoğunluğu, en önemlisi de kadın sorununa gerçekçi bir çözümün olmayışı tüm bu sebeplerle cins çelişkisinin boyutlanması, toplumsal olarak yaşanan kimlik bunalımının yarattığı sorunlar sistemin çözümsüzlüğünü derinleştirmektedir. Tüm bu sorunlar bir zihniyet sapmasının ürünü olmaktadır. Herşeyi tahakküm ve mülkiyet konusu olarak algılamak ve yaşamı ona göre düzenlemekten kendisini alamayan egemen erkek zihniyetinin, zaten kendisinin ürettiği bu sorunlara köklü çözümler üretmesi de beklenemez. O halde nasıl bir sistem, nasıl bir değişim, nasıl bir çözüm sorularını sorarken, bu değişimi yaratacak temel dinamik gücü de doğru belirlemek gerekiyor.

21. yüzyılın temel çelişkisi cins çelişkisi olarak belirlenirken, bu çelişkinin çözümünde temel dinamik güç olarak da kadın öne çıkmaktadır. Peki bu, bu çelişkinin çözümünde erkeğin hiç rolünün olmayacağı anlamına mı geliyor? Egemen erkek zihniyeti kendi yarattığı sistemi köklü değişimlere uğratamaz tespitini yaparken, bütün erkekleri sistemin her açıdan çıkarlarıyla özdeş mi ele alıyoruz? Bir cins olarak erkeklik olgusuyla, zihniyet olarak erkeklik olgusunu nerede birbirinden ayrıştıracağız? Erkek kimliğiyle yaratılan bu sistemden zarar gören erkek yok mu? Bu sistemle çelişen, daha özgür, daha eşit, daha güzel bir dünya hayali kuran erkek yok mu? Elbette ki var ve hareketimiz egemen sistemi ve onun erkek kimliğini çözümlerken bu ayrımlar üzerinden özgürlük tanımını geliştirmektedir.

Devlet tarihsel dayanaklarıyla şüphesiz bir erkek sistemidir. Kadının toplumsal hayattan dışlanması, kadın şahsında halkların iradelerinin tahakküm altına alınması, tek taraflı zorba bir iradeyle tasarruf edilmesi üzerinden kurumlaşmış ve güç kazanmıştır. Ama halklar derken zaten onun içinde kadınla birlikte erkek de yer almamakta mıdır? O halde demek ki devlet eşittir toplumdaki bütün erkekler demek değildir. Fakat bir zihniyet olarak devlet, dayandığı ve ürettiği çıkarlarla toplumdaki bütün erkekleri temsil etmese de, maalesef bir zihniyet olarak toplumdaki bütün erkekleri kendisinin bir versiyonu kılmayı başarmıştır. Paylaştırdığı toplumsal cinsiyet rolleri üzerinden her erkeğe kendi çapında bir egemenlik sahası açmıştır. Her erkek kendi ailesinin devleti olmayı başarmış, kendisine uygulanan tahakkümü, tasarrufu o da kendi dar egemenlik sahasında uygulayarak devletin küçük bir versiyonu olmuştur. Bu nedenle de sistem karşısında yaşadığı acıları, sömürüyü, haksızlığı aşmaya çalışırken, ona alternetif olarak ürettiği sistemler de tekrar onun bir kopyasına dönüşmekten kurtulamamıştır. Tarih boyunca büyük bedellerle özgürlük adına yaratılan kazanımların tekrar kendi karşıtına dönüşmesinin en temel nedenidir bu. En son reel sosyalizm deneyiminde de gördük bunu. Öncesi tarihsel deneyimlerde de örnekleri çok. O halde demek ki erkeğin de bir özgürlük problemi var. İçinde yaşadığı egemen sistem ona da kadına çektirdiği kadar acı çektiriyor. Onu da sömürüyor. Onu da büyük haksızlıklarla karşı karşıya bırakıyor. Ama problem, devletin küçük bir versiyonu olarak erkek karakterinde sistemleşmiş halinin çözümlenip aşılamamasından kaynaklı. O halde problemi bu noktada gündemleştirmek, bu gerçeklikle anı anına bir çarpışmayı yaşayan kadın tarafından mümkün olmaktadır. Kadının öncülük misyonu bu noktada açığa çıkmaktadır.

Özgürlük öncelikle ihniyette gerçekleştirilir

Hareketimiz sistem dışı öz örgütlülüğünü yaratmaya çalışırken, problemin çözümünün bir yanı olan erkek de sistemleşen devleti çözümlemek, en azından devletin bir parçası haline gelemeyen, onunla çelişki halinde olan, özgürlük ihtiyacı duyan erkek de bu gerçekliği aştırmak amacıyla erkeği dönüştürme projesini gündemine almıştır. Özgürlüğü önce zihniyette gerçekleştirmenin gereğini kadında olduğu kadar erkek açısından da temel yöntem olarak belirlemiştir.

O halde kadın hareketi, erkek egemenlikli devletçi hiyerarşik sistemi aşmayı ve alternatifini yaratmayı nasıl bir sistemle, hangi zihniyet yapısıyla gerçekleştirmeyi amaçlıyor sorusunu cevaplamak gerekirse; tek yanlı hakimiyetin olduğu yerde eşitlik, özgürlük, insan ilişkilerinde doğal paylaşıma dayalı bir toplumsallık, sevgi, saygı, karşılıklı yükümlülük ve tamamlayıcılığa dayalı yaşam birlikteliğine yer yoktur. Yani orada her şey ezen-ezilen diyalektiği çerçevesinde yürümektedir. Nitekim egemenlikli sistem çıkmazının cinsler arası ilişkilerden başlayıp, tolumsal yaşamın tüm sahalarına yayılan bu çelişkiden kaynaklandığını toplum bilimciler de tespit etmektedir. Önderliğimiz bunu sadece tespit etmekle kalmamış, çelişkinin çözüm formülünü de toplumsal cinsiyetçiliğin aşılması için yürütülecek özgürlük mücadelesiyle formüle etmiştir. Demokratik ekolojik toplum paradigmasıyla bütün farklılıkların özgürce bir arada yaşayabileceği bir sistemi formülleştirmiştir. Bunun garantisi olarak da mevcut iktidarcı, devletçi sistemin yaratmış olduğu kişiliği ve zihiniyeti aşarak kendi özgür doğasıyla buluşan kadını göstermiştir.

Kendi özgür doğasında kendisini yeniden yaratan kadınla, doğasından kopmuş erkekleşmiş toplumun da doğa anaya dönüşü, son derece doğal, hem kendisiyle barışık hem de diğer tüm canlılarla barışık bir yaşam anlayışı yaratacaktır. İnsanlığın yüz yüze olduğu kaos da böyle aşılacaktır. Elbette ki egemen sistemden kadın da çok etkilenmiş, kişiliğinde büyük zedelenmeler yaşamıştır. Nasıl ki erkek, varolan egemen sistemde bilinç sapmasıyla belleksizleşmeyi, dolayısıyla kendini tam olarak tanımlayamamadan kaynaklı kimliksizleşmeyi yaşıyorsa, kadın da doğasına aykırı, zoraki bir sistemin çok daha düşürülmüş nesnesi haline getirilmiştir. Bu gerçekten hareketle kadının ve erkeğin kaybedilen özlerine dönüşü ve daha yaşanılır bir sistemin oluşumu için zihniyet devrimine olmazsa olmaz kabilinde ihtiyacı vardır. Demokratik ekolojik toplum paradigmamız, bilinçli, iradeli, eşit konuma gelmiş kadın ve erkeği şart koşmaktadır. Bu nedenle özellikle erkeğin düşünsel ve vicdani boyutta yaşayacağı dönüşüm, insanlık tarihinde özgürlük alanında devrimsel bir öneme sahiptir. Erkeğin dönüşümünü özgün bir programla ele almanın ihtiyacından hareketle bir projeye gidildi. Bu projeyle kısaca şunlar amaçlanmakta: Erkek egemenlikli sisteme karşı özgür toplum ve özgür bireyi içeren kadın eksenli yaşam perspektifi ile alternatif sistem arayışlarının, kadının olduğu kadar erkeğin de temel bir sorunu olarak ele alınmasını sağlamak. Egemenlikli sisteme karşı kadında olduğu kadar erkekte de bir duruş yaratılmasının zeminini oluşturmaktır. Demokratik ekolojik bir toplum için, onun zihniyetini kadında olduğu kadar erkekte de yaratmayı amaçlamaktadır. Bunun için erkeğin dönüşümü hedeflenmektedir. Erkekler, maalesef hala sistem karşısında verilmesi gereken demokratik mücadelenin toplumsal cinsiyetçilikle bağını güçlü kuramamakta, bu nedenle de ideolojik, siyasal mücadelede ve sosyal yaşamında sistem dışına çıkmayı yeterince başaramamaktadır. Bu nedenle toplumsal cinsiyetçiliğin aşılması ve cinslerin özgürlüğü mücadelesinde de kendi rollerini kavrayıp sahiplenememektedirler. Sorunu yalnız kadına ait bir sorun gibi ele almaktadırlar. Erkeğin öncelikle kendisini bu sorunun içinde tanımlaması, egemenlik olgusunu zihniyette çözümlemesi ve kendisiyle bu noktada bir mücadeleye girmesi toplumsal mücadelemizin temel bir boyutudur.

Cinse yüklenmiş toplumsal rol her koşulda açığa çıkıyor

Biz, uzun süren mücadele yaşamımızda gördük ki ister toplumda ister devrimci geleneğin içinde ya da ister ezilen ister iktidar pozisyonunda olsun, her erkek kadınla ilişkileri söz konusu olduğunda iktidar pozisyonunda oluyor. Cinse yüklenmiş toplumsal rol her koşulda kendisini bir biçimde açığa vuruyor. Yani kadın her zaman tabi olan, tek taraflı bir iradenin yargısına göre yaşamını düzenlemek zorunda kalan olurken, erkek doğal bir egemenlik pozisyonunda durmaktadır. Erkek bilincinde yer edinmiş olan ve koşullandıran cinsiyetçi roller her koşulda, yani adına ister ilerici devrimci erkek densin ister egemen, sonuçta kadına yaklaşımın koşullanmış bilinci üzerinden gelişiyor, yani kendisine yüklenen tarihsel rolün gereklerini her türden yargılama, dıştalama ve eşitsizlikçi yaklaşımlarla kadına dayatıyor. Demokratik mücadelesini toplumsal cinsiyetçiliğin çözümlenmesi ve cinslerin özgür ilişkisine oturtmayan erkek, adını devrimci de, demokrat da koysa, hiçbir zaman tahakkümcü, egemen karakterinden vazgeçmeyecektir. Kadınla ilişkilerinde eşitliği, özgür duruşu, demokratik yaklaşımı sağlayamayan erkek, yeni bir toplumu şekillendirirken de eşit, özgür ve demokratik bir yapılanma açığa çıkaramaz. Bunun içindir ki erkeğin, karşısında mücadale ettiği sistemin kendindeki etkilerini iyi çözümlemesi, devlet ve iktidar gerçeğinden önce kendisinin kadın karşısındaki duruşunu aşması, oradan toplumsal mücadeleye yönelmesi gerekmektedir. Bu da amansız bir mücadeleyi, derinlik ve ciddi bir yoğunlaşma gerektirir.

Egemenlik olgusu, tarihsel ve toplumsal arka planı göz ardı edilerek, kişisel bir meseleymiş gibi ele alınacak bir olgu değildir. Bir sistemin toplumsal yaşamın her sahasında kendisini örgütlemesi gibi ele alınıp, zihniyetten sosyal, kültürel, siyasal yaşama kadar, psikolojik, ruhsal çözümlemesinin güçlü yapılmasını gerektirir. Bir de anı anına bir mücadeleyi tabii. Sorunu kişisel bir mesele gibi ele alıp, kendini özgür sayan yüzeysel yaklaşımlarla da çok karşılaşıyoruz. Kadına biraz kendi kişisel sahasında anlayış gösterip, belli ölçüler dahilinde yaklaşımı başardıkça sorunu hallettiğini sanan yaklaşımlar da böyle ağır bir mücadelenin gereklerini yerine getirecek iddiayı gösteremiyor. Bu nedenle soruna yaklaşımı, her açıdan ele alınması eğitimle ilgili bir konu. Proje kapsamında geliştirdiğimiz eğitimlerle bir de bunu amaçlıyoruz.

Özgürlük hareketimizde başlatılan *'erkeği dönüştürme projesi'* de zemini önderliğin uzun bir süredir geliştirdiği çözümlemelere dayanmakla birlikte, fiili olarak üç yıldır başlatılan bir çalışmadır. Bunun yanında projenin genel tanımı, amaçları, oturduğu ideolojik zemin net olsa da, biçim ve rengini yaratması, yine yaygın bir kurumlaşmaya kavuşması zamanla gerçekleşecektir. Bu konuyu atılan pratik adımlar içinde tartıştıkça biz de perspektifimizi genişletiyor, derinleştiriyoruz. Her eğitim devresi erkek ve kadın gerçekliğini farklı açılardan tartışmamızı beraberinde getiriyor. Çünkü öyle bir ortamda, kadın ve erkeği etkileyen tüm etkiler içinde açığa çıkan davranış, düşünce, duygu, tepki ve refleksleri anı anına görmek ve üzerine tartışmak daha gerçekçi bir çözümlemeyi de getiriyor. Her açıdan mükemmel bir ortama alınıp, arındırılıp çıkarılmıyor erkek. Projeye ve düzenlediğimiz eğitim devrelerine yaklaşımımız böyle değil. Kadın ve erkek karşı karşıya geliyor bu zeminde. Belli bir ideolojik perspektif üzerinden kendisini ve birbirini tanımaya, çözümlemeye çalışıyor. Ortam bu temelde düzenlendiği için bunun motivasyonu da daha güçlü sağlanıyor. Şimdiye kadar projeye ilişkin çalışmalar örgüt yapımız içerisinde özellikle eğitsel boyutta başlamış olsa da , asıl amacı olan toplumsal sahaya taşırılması, amacına denk yaygınlaşması ve genelleşmesi henüz tam sağlanamamıştır. Dağ alanında olduğu gibi ve özellikle de kitlesel ayağının çok güçlü bir planlamaya kavuşmasının gereği vardır. Toplumsal ayağının güçlenmesiyle, bu temelde her alanda eğitim, bilinçlenme programları kadar bunun kurumlaşması da önem taşımaktadır. Bu dönemde ağırlıkta yönümüzü projenin toplumsal sahaya yansıtılmasına döndüğümüzü belirtebiliriz.

Böylesine bir proje başlatılırken, öncesinde karşılaşılan sıkıntı, maruz kalınan egemenlikli anlayışlardan dolayı kadın arkadaşlarda bir ikilem doğmuştur. Ancak gerek ideolojik bir gereklilik olması, gerek Önderliğin yarım kalan projesini sahiplenme kararlılığı gerekse de toplumsal dönüşümde olduğu kadar, örgütsel yapılanma ve değişimin de böyle bir yoğunlaşmaya ihtiyaç göstermesi, hazırlıklar yetersiz de olsa başlanmasının gerekliliğini ön plana çıkardı. Devreyi başlatmak birçok zorluğu göğüslemeyi gerektirse de ilk devre ile birlikte önemli bir yoğunlaşma düzeyini sağladık. Bu anlamda tamamlanan üç eğitim devresi ile birlikte en azından öncesinde varolan ön yargıların büyük oranda aşıldığını belirtmek mümkün. Ancak proje kapsamında yürütülen eğitimlerde görüldü ki, erkeğin dönüşümü çok sistemli, güçlü ve örgütlü bir mücadele gerektirmektedir. Nasıl ki egemen bir sistemle mücadelede her yönüyle bir donanım gerekliyse, erkeğin dönüşüm mücadelesinde de aynı güç ve donanım gerekmektedir. Erkek kişiliğindeki ben merkezyetçi, istismarcı, her ortamı ve imkanı kendi tasarrufuna alma eğilimi, en ufak bir zayıflık gördüğünde hemen egemenlik kurma, güç gördüğünde ise ondan faydalanma tarzı eğitim ortamlarımızda da hem karşılaştığımız hem de çözümlediğimiz konular oldu. Sonuçta özgürlük söylemlerini kullanarak, erkek kadın ortamıyla ilişkisini maalesef güç ilişkilerine dönüştürme eğilimini bilinçli veya bilinçsiz, ama bir biçimde ortaya koyuyor. Bu yaklaşımları çözmek bizim açımızdan biraz da egemen sistemin iktidar mantığını çözmek anlamına da geliyor.

Sonuç olarak, Kadın özgürlük hareketinin ideolojik amacı, toplumda sağlayacağı değişim, erkek egemenlikli zihniyetin ve kurumlaşmasının aşılması gerçek anlamda bir sosyal devrim değerindedir. PAJK, Demokratik Konfederalizm Önderderliğimizin üç temel özellik olarak ortaya koyduğu tanrıçalaşma, afroditleşme, melekleşme, öz olarak nasıl yaşamalı sorusunda netleşmiş, özgürlük felsefesinde derinleşerek kararlaşmış kadın kişiliğinin ve kimliğinin ifadesi olmaktadır. Tasarladığımız özgür yaşamı bizimle özgürce paylaşmayı bilecek, bunun için mücadeleyi göze alan erkeği de yaratmak PAJK kadınının sorumluluğudur. Bu nedenle erkeğin dönüşüm projesi ideolojik çalışmamızın önemli ve uzun vadeli bir mücadele yanını oluşturmakta. Ekim ayında başlayacak yeni devremizle birlikte daha da derinleştirilerek devam ettirilecektir.

15 AĞUSTOS
KÜRT HALKININ DİRİLİŞ GÜNÜDÜR

KKK YÜRÜTME KONSEYİ BAŞKANLIĞI

baştarafı 28'de

Kürt halkı 15 Ağustos Atılımı'yla köleliğine kurşun sıkarak, isyan bayrağını kaldırmış; dimdik ayakta ve güçlü bir pozisyonda bulunmaktadır. Uluslararası konjonktör de buna müsaittir. Bu açıdan kaybeden bir taraf varsa, kaybeden Türk devleti ve onun sahte zafer naraları atan generalleridir. Kürt halkı herhangi bir biçimde bir kaybı yaşamadı. Stratejik düzeyde 15 Ağustos Atılımı'na ulaşmasıyla birlikte bu halk kazanmıştır. Bu çok iyi görülerek, ona göre doğru yaklaşım geliştirilmelidir. 'Yok, bunu yapmayacağız, çeşitli dönemlerde kendimize bazı zaferler üreteceğiz, ondan sonra da inkarcı siyasetin devamından yana dem vuracağız' denirse, bu Türkiye'ye yapılacak en büyük kötülük olur.

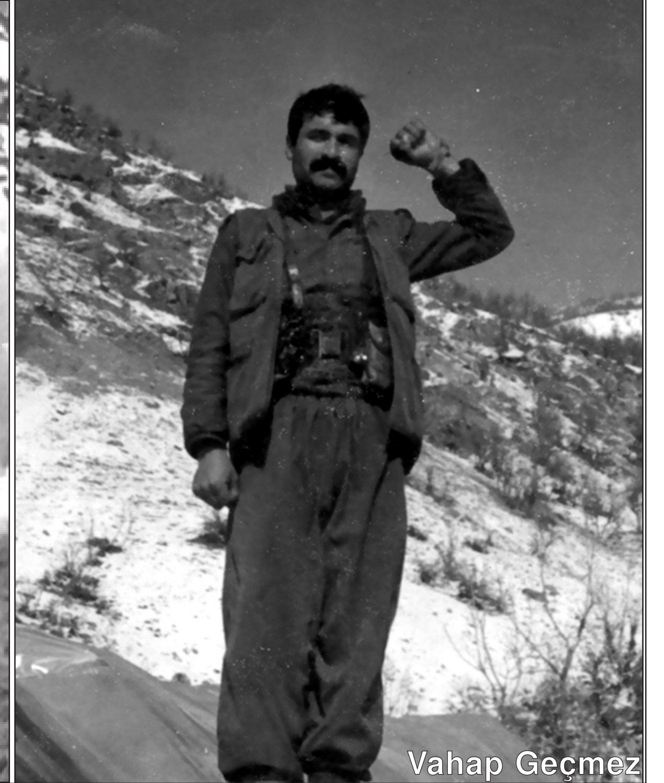
Özellikle ABD'nin bölgeye müdahale etmesiyle birlikte bölgenin dengeleri yeniden şekillenmiştir. Kürt halkı artık temel bir faktör olmuş, Güney Kürdistan'da bir federasyonlaşma bu halkada gelişmektedir. Türk devleti, buna doğru yaklaşıp, çözüm geliştireceğine, bizim Türkiye sınırları içerisinde iki halkın eşit, özgür, ortak yaşama projesini kabul edip, bunu Türkiye'nin hayrına göreceğine; Önderliğimizin, Türkiye'nin bölgede gerçekten yıldızı parlayan bir ülke haline gelmesi için ileri sürdüğü projeler üzerinde düşünce yürüteceğine hala inkarda ısrar etmektedir. İnkar dönemi geçmiştir. Siz artık inkar edemezsiniz. "Güneş balçıkla sıvanmaz." Ve hiç kimse bu halkın özgürlük mücadelesinin önüne de geçemez. Hiçbir ordunun gücü buna yetmeyecektir. Gerçek bu olmasına rağmen onlar buna sırtını dönerek, sözüm ona operasyonlarla imha etmek istiyorlar. Yani 2003 sürecinden itibaren aslında Türk devletinin ve Türk ordusunun önüne koyduğu temel konsept Kürt özgürlük dinamiklerini ve özellikle meşru savunma kuvvetlerini imha operasyonlarıyla yok etmektir.

Aynı dönemde ve aynı aylarda Önderliğimiz, hareketimizi tümüyle yenilemek için önce ideolojik teorik çalışmalar yaptı. Sonra pratikte bu yenilenmeyi geliştirmek üzere örgüte somut perspektifler sundu. Bu temelde hareket kapsamlı bir değişim-dönüşüm sürecine girdi. Bu kapsamlı değişim dönüşüm sürecinde geçiş aşamasındayken uluslararası komplo çerçevesinde tertiplenmiş bir provokasyon süreci dayatıldı. Hareketimizde bir sarsılma ve dalgalanma yaşandı. Çetecilik "fırsat bu fırsattır" diyerek, alçakça saldırılar geliştirdi. İçten içe hareketin tasfiyesi için karşıt güçlerle ittifak içinde çalıştı. Ama sonuç olarak bazı kayıplara rağmen hareketimiz, geçiş sürecini başarıyla tamamladı. Bugün daha sağlam, netleşmiş, güçlü ve bütünlüklü bir duruşa sahip olduğu inkar edilemez bir gerçektir. Özellikle Önderlik çizgisinde kararlı duruşu, çizgiyle bütünleşme arzusu, onun çabası her şeyin üstünde ve daha önemlidir. İşte bütün bu iç saldırı ve provokasyonun, özellikle öteden beri varolan çeteleşmenin saldırısını açıkça tırmandırdığı tarih 2003 Temmuz'dur. Aynı dönemde askeri saldırılar da başlamıştı. İkisinin de birbiriyle bağlantılı olduğu çok açık bir gerçektir. Saldırılar 2003 yılı ortalarında tırmanarak hem iç saldırı hem de dış saldırı şeklinde sürdürülmüştür. Bir taraftan operasyonlarla gerilla grupları imha ediliyor, diğer taraftan da içten içe "bakın filan kişiler hareketi tasfiye edecek, grup grup imha ediliyor, sorumlusu da filan kişilerdir" diyerek, bir bütün olarak hareketi meşru savunma çizgisinden uzaklaştırmanın çabası sergileniyordu.

Hareketimizin hem içten hem de dıştan bir saldırıyla karşı karşıya olduğu tarihin bu aşamasında, askeri operasyonlar karşısında –2003 Ağustosu'nda gösterilen direniş– özellikle şehit Mahir komutasındaki gerilla gücünün Beşiri ovasındaki destansı direnişi meşru savunma güçlerinin bu saldırılara karşı en çarpıcı cevabı oldu. Bu biçimde hareketimize yönelik geliştirilen iç ve dış saldırılara karşı meşru savunma güçlerinin hangi çizgiyi takip edeceği şehit Mahirlerin direniş çizgisinde ortaya çıktı. Aynı biçimde Şevgerlerin teslim olmadan direniş çizgisini kahramanca uygulayarak adeta bir destan yaratma pratiği vardır. Bu dönemde Kürdistan özgürlük gerillasının gelişen saldırılar karşısında ve Apocu militanların da nasıl bir pozisyon alacağı bu direnişlerle ortaya konulmuştur. Bu aynı zamanda meşru savunma gerillasının tutumunu, ruhunu ve performansını da ortaya koymaktadır.

Bütün bunlar Türk devletinin hareketimizi şiddet kullanan taraf olarak gösterme çabalarının boşunalığını ortaya koymaktadır. Şiddeti kullanma bizim tercihimiz değil, Türk ordusunun tercihidir. Türk ordusu şiddetle bizi yok etmeye karar vermiştir. Şiddet süreci Kürdistan'da yeniden bu biçimde gündeme girmiştir. Bunun karşısında 1 Haziran kararı zorunlu bir karar olarak, yaşanan tıkanmanın aşılması ve mücadelenin ilerletilmesi için başvurulan bir karardır. Gelişen saldırılar karşısında ya imha olunacak, ya teslimiyet kabul edilecek ya da onurlu bir halk ve onurlu bir hareket olarak mücadele ilerletilecekti. Bu anlamda 1 Haziran kararı bir onur kararı ve kendini savunma kararı olarak tarihe geçmiştir.

Kazım Kulu

Vahap Geçmez

1 Haziran ile başlayan bu süreç önemlidir. 1 Haziran süreci, dayatılan imha ve iradesizleşmeyi kabul etmeyen ve onurlu bir halk olmanın ifadesi olarak önemli bir dönemin başlangıcını ifade etmektedir. Bu yeni dönem 1 Haziran 2004'le başlamış, 2005 Newrozu'na kadar sürmüştür. Yani biz 1 Haziran 2004 ile 2005 Newrozu'na kadar olan süreci bir geçiş süreci olarak da görebiliriz. 2005 Newrozu'nda Önderliğimizin KKK'yi ilan etmesi, ardından PKK kuruluşunun gerçekleşmesi ve ilan edilmesi yeni bir dönemin ilanı ya da 2004 yılı boyunca gerçekleşen hazırlıklar temelinde yeni dönemin bütün kapsamlılığıyla ilan edilmesi anlamına gelmektedir. Yeni dönem meşru savunma stratejisi temelinde direnişin yükseldiği dönemdir. Yeni dönem ikinci 15 Ağustos Atılımı dönemidir. İkinci 15 Ağustos Atılımı demokratik ekolojik paradigma ekseninde, meşru savunma savaşının yükseldiği ve bu temelde demokratik devrimin gelişeceği bir dönemdir. Nasıl ki birinci 15 Ağustos Atılımı ve dönemi bir diriliş devrimini başardıysa, ikinci 15 Ağustos dönemi de demokratik kurtuluş devrimini başaracaktır. Bunun için gerekli koşullar müsaittir. Yine hareketimizin her bakımdan kendisini ideolojik, politik, örgütsel ve sistemsel olarak 21. yüzyılın değerleriyle donatarak yenilemesi, daha derli toplu bir biçimde sürece giriş kabiliyetini göstermesi temelinde döneme giriş yapmış olması büyük bir avantajdır.

Biz bugün her zamankinden daha fazla zafere ve başarıyla bir dönemi yürütmenin koşullarına sahibiz. Bu nedenle biz bu süreci ortaya çıkardığı olumlu koşulları tarihsel bir fırsat olarak değerlendirdik. Çünkü bugün Kürdistan özgürlük mücadelesi güçleri değil, karşı güçler daha zayıftır. Tarihte ilk kez uluslararası koşullar bu denli halkımızın özgürlük mücadelesinin başarıya ulaşması açısından olumlu hale gelmiştir. Bunu mutlaka doğru değerlendirme góreviyle karşı karşıya olduğumuz çok açıktır. Bu tarihsel bir dönem, tarihsel bir süreçtir. Biz bu tarihsel süreci halkların kardeşliği ve özgürlüğü temelinde Kürt halkının özgürlüğüyle taçlandırmakla mükellefiz. Bunun için öncelikle herkes içine girilen yeni sürecin önemini kavramalı, bu yeni sürecin beraberinde getirdiği sorumlulukları görmeli ve bu sorumluluklara göre yeni dönem görevlerine yaklaşım göstermelidir.

Bu dönem mutlaka başarmamız, "olmazsa olmaz" kabilinden başarıya kilitlenmemiz gereken bir dönemdir. Biz dönemi Kürdistan özgürlük mücadelesinde bir final hamlesiyle geliştirme temelinde, başarıya kilitlenmiş bir plan perspektifi çerçevesinde ele alıyoruz. Yani bu dönem final hamlesinin geliştirildiği bir dönemdir. Ve herkes bu final ruhuyla dönem görevlerine yaklaşmak durumunda olmalıdır. Nasıl ki bir takım final maçında bütün enerjisini, gücünü, kudretini ortaya koyarak, adeta bütün hücrelerini ayaklandırarak, maçı kazanmak için çaba gösteriyorsa, bugün devrimci mücadelenin bütün mensuplarının da aynı ruhla, aynı fedakarlık ve çabayla dönem görevlerine kendisini katarak, mutlak surette başarıyı esas alması gerektiği çok açıktır. Biz bu dönemde karşıt güçlerin herhangi bir yöneliminden ziyade yapımızın, komuta kadememizin dönemi yeterince kavramaması ya da onun bütün gereklerine ulaşamamasından dolayı ciddi zorluklar yaşıyoruz. Mevcut durumda hareketin zorlandığı hususlar, karşıt güçlerin şu veya bu düzeydeki yöneliminden ziyade kadro yapımızın yeni dönemin esaslarına göre kendini sürece katmadaki yaşadığı darlıklardır. Herkes şunu bilmeli ki, geçmiş çatışmasız dönemin rahatlığı artık aşılmak durumundadır. Herkes daha duyarlı, etkili ve daha sorumlu yaklaşarak yeni dönemin görevlerine katılmalıdır. Bunun yeterince algılanmaması, eski dönemin alışkanlıklarının yer yer de olsa sürdürülmüş olması ya da sürdürülüyor olması çeşitli açılardan hareketi zorlamakta ve önemli fırsatların değerlendirilmesinin önüne geçilmektedir. Bu anlamda gerek siyasi ve örgütsel çalışma alanlarında yeni dönem karşısında yeterince bir adaptasyonun sağlanamaması ve gerekse de meşru savunma sahasında yeni dönemin beraberinde getirdiği ağır sorumluluğun yeterince idrak edilememesi sonucu yetersizliklere, kayıplara neden olma durumu söz konusudur.

Çok açık ki içine girdiğimiz yeni mücadele dönemi sadece Apocu hareket olarak hareketimizin mukadderatını değil, tüm Kürdistan halkının kaderini belirleyecek bir dönemdir. Şurası çok açıktır; Kürdistan özgürlük hareketi ve onun sorumlu güçleri tarihin bu önemli döneminde ortaya çıkan olanak ve fırsatları doğru değerlendirmezse hiçbirimizin ve hiç kimsenin kabul edemeyeceği bir yenilginin –bu ister imha olma, ister marjinalleşme biçiminde olsun– kendisini dayatacağı çok açıktır. Ama yenilgi ve gerilemeden ziyade başarmanın koşulları çok fazladır. Gerileme değil, ilerlemenin, başarmanın zemini çok daha güçlüdür. Eğer biz buna rağmen bunları değerlendirmez, tarihin bu önemli döneminde özgürlük mücadelesini zaferle taçlandırmazsak, tarihin bizi ağır bir biçimde yargılayacağı çok açıktır.

Değerli arkadaşlar

Mücadelemizin içine girmiş olduğu bu önemli ve tarihi süreçten dolayıdır ki Önderliğimiz her türlü riski göze alarak tavır ve tutum geliştirmektedir. Bugün hala yükün en ağır bölümü, tehlikenin en ciddi bölümü Önderlik üzerindedir. Önderliğimiz çok zor koşullarda ağır bir yük altında yeni dönemi göğüslemeye kararlıdır. Bu kararlılığını çok açık, net ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur. Ne olursa olsun hiçbir biçimde dayatılan hiçleştirme, çürütme, yok sayma ve yok etme kabul edilmeyecektir. Evren de ayaklansa bu durum asla kabul edilmeyecektir. Önderliğimiz bu tarihi sürecin beraberinde getirdiği sorumlulukların bir gereği olarak her türlü riski göze almaktadır. Bu temelde Önderliği hep birlikte doğru anlamaya çalışalım. Yeterli yoldaşlığa ancak böyle ulaşabiliriz. Biz tarihin bu döneminde Önderlikle yeterli bir yoldaşlık yapmak üzere her şeyimizi orta-

Abdullah Malgaz

Engin Sincer

ya koyma kararlılığı temelinde ancak başarılı bir devrimci pratiğin sahibi olabiliriz. Bunu herkes bilmelidir.

Bugün Önder Apo'nun fiziki varlığı, yaşamı tehdit altındadır. Tehdidin aşılmasının tek yöntemi başarılı bir pratiğin sahibi olmaktır. Tüm yoldaşlar, ister savunma kuvvetlerinde olsun ister başka yerde olsun ister yurtiçi ister yurtdışında olsun bütün Apocu çalışan ve militanlar şunu iyi bilmelidir ki, bizim geliştirdiğimiz hamlesel çıkış, gerçek anlamıyla bir final çıkışıdır ve biz tarihin bu döneminde bütün köprüleri yakarcasına büyük bir kararlılık ve cesaretle yürümek zorundayız. Dönem artık muğlak duruşları, tereddütlü, yakınmacı üslupları kabul edemez. Hele hele hareketi kendi bireysel, ailesel sorunlarıyla uğraştırmayı hiç kabul etmez. Sürekli yakınan, didişmeyi giderek dedikoduya dönüştüren bir üslubu terk etmek gerekiyor. Her şeyden önce her devrimci kendine şunu sormalıdır; ben ne yaptım? Ne kadar görev başardım? Ne kadar görev başardığının raporunu vermeye çalışmalı, hesap isteme gibi bir yaklaşıma girmemelidir. Sen hesabı kimden istiyorsun? Neye dayanarak hesap istiyorsun? Bu Önderlik ve bu hareket herkese tarihsel rolünü oynama zemini sunmuştur. Herkese gereken değeri, imkanı ve gücü vermiştir. Bizlere düşen görev bunu çekiştirmek, yakınmak değil, bunu pratikleştirip, başarılı devrimci bir sürece dönüştürmektir.

Bunun için tüm ilgili kadrolara kısaca şunu söylemek istiyoruz; artık yeni bir döneme girmiş bulunmaktayız. Herkes yeni dönemin özgünlüklerine göre yaklaşmak durumundadır. Geçmiş dönemin üslup ve tarzını bırakıp, yeni dönemin kazanımcı, birleştirici, bütünleyici ve çözümleyici üslubuna ulaşarak, yeni dönemin beraberinde getirdiği sorumlulukları görmeli ve bu temelde dönem sorumluluklarına sahip çıkmalıdır.

Değerli arkadaşlar

Çok açık ki yeni döneme damgasını vuran savunma kuvvetlerinin meşru savunma çizgisindeki direniş mücadelesidir. HPG'nin son bir yıllık pratiğinde bazı yetersizlikleri olmasına rağmen taktik bir aşamayı başardığı anlaşılmıştır. Başta şehit ***Erdal'la*** gelişen, ***Mahir***, ***Şevger***, ***Seyit Rıza***, ***Şiyar***, ***Cudi***, ***Resul***, ***Tekoşin***, ***Sılav***, ***Mazlum***, ***Haydar***, ***Zerdeştlerle*** devam eden ve en son ***Latif***, ***Dijwar Erkendi*** ve ***Serxwebunlarla*** yükselen bir ruh açığa çıkmıştır. Bu ruh bir kahramanlık ve direniş ruhudur. İşte bu ruh Apocu fedai ruhudur. Bu kahramanlar şahsında dönemin esas alınması gereken ruhu esas alınmıştır.

Apocu hareketin tüm militanları ve çalışanları, kuzeyde, doğuda, tüm parçalardaki ve yurtdışındaki çalışanlar bu direniş ruhunu temel bir perspektif olarak ele almalıdır. Burada herhangi bir biçimde uzaklaşmayı yaşayan, bu ruhu yeterince yaşamayan kişiliklerin başarılı olmayacakları, kendilerini yeniden gözden geçirmeleri gerekeceği ve mutlaka aşmaları gerektiği çok açıktır. Çünkü bizi zafere taşıyacak ruh bu ruhtur. Şehit Erdalların, Mahirlerin, Sılavların ortaya koyduğu, Dijwarların, Serxwebunların pratikleştirdiği ruhtur. En son Doğu Kürdistan'da yaşanan, başta **Zagros** yoldaş olmak üzere yaşanan şehadetlerle birlikte Doğu Kürdistan'daki halkımızın sembolleşen direnişini görmek gerekiyor. Bir bütün olarak meşru savunma kuvvetleri ve esas olarak meşru savunma süreci çerçevesinde gelişen direniş yeni paradigma eksenindeki Apocu ruhun pratiğe yansımasıdır. Biz de bu anlamda şunu vurguluyoruz; bizi zafere taşıyacak olan gerçek ruh budur. Eğer 1 Haziran ve peşi sıra gelişenler yaşanmasaydı, bugünkü siyasal gelişmeler de olmazdı. Bu çok açık, ortadadır ve ayrı bir değerlendirme konusudur. Ama çok açık bir gelişme olduğu da gözler önündedir.

Daha bir süre önce Kürt sorununun varlığı bile kabul edilmiyordu. Özellikle Türkiye'de Kürt sorunu ve Kürt gerçeği çok önemli süreçlerden geçerek bu noktaya taşınmıştır. İlk süreçlerde, önce Türk sol çevreleri, daha sonra kamuoyu ve devlet "Kürtler var mı, yok mu?" Tartışması yapıyordu. En son Erdoğan, Kürt sorunu için, "düşünmezseniz yoktur, sanal bir sorundur" diyordu. Şimdi "Kürt sorunu" vardır diyor. Bunu kabul ettirmek büyük direnişler, büyük mücadele ve emekle geçen yılları aldı. Eğer şimdi Kürt varsa o zaman bir Kürt sorunu da vardır, noktasına gelindi. Bir Kürt sorunu varsa o zaman bu Kürt sorunu için yürütülen mücadele de meşru bir mücadeledir. Meşru bir mücadele varsa o zaman ortada hiç kimse suçlu değildir. Suçlu sistemdir, düzendir ve bu sorunu yaratan çarktır. Eğer siz sorunun varlığını kabul ediyorsanız, o zaman bu sorunun çözümü uğruna yürütülen mücadelenin meşruiyetini de kabul etmek zorundasınız. Tabii ki gelinen noktada bu bir kazanımdır. Devletin ve hükümetin resmi temsilcileri tarafından bir Kürt sorununun varolduğunun kabul edilmiş olması elbetteki Kürt halkının özgürlük mücadelesinin büyük bir çaba ve kahramanlıkla yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkarttığı sonuçlarıdır, kazanımıdır.

Değerli arkadaşlar

Bildiğiniz gibi son günlerde önemli siyasal gelişmeler yaşanmaktadır. İlk kez bir Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı soruna sahiplenmekte ve sorunu çözeceğini söylemektedir. Demokratik Cumhuriyet söylemi, demokratik yollarla sorunun çözümüne çalışacağını belirtmektedir. Bir bütün olarak ele alındığında, ifade edilen söylemlerin bağrında önemli yetersizlikleri taşıdığı, birçok eksik yanının bulunduğu görülecektir. Örneğin şimdi Kürt halkının en can alıcı sorunu Önderliğin durumudur. Önderliğin üzerinde uygulanan tecrit, tecritten de öte boğma ve giderek imha sürecine alma sistemi, İmralı sistemidir. Kürdistan'da İmralı sisteminden bahsetmeden, Kürt sorununa dair hiçbir ileri adım atılamaz. Yine aynı biçimde Kürt halkı üzerinde baskılar var. Mütemadiyen sürdürülen operasyonlar süreci var. Bunlar ne kadar çözülecek, ne kadar durdurulacak? Bunların bahsi geçmemiştir. Dolayısıyla çok eksik ve yetersiz bir çerçevede sorunu ele alış durumu söz konusudur. Ama biz yine de dikkate değer buluyoruz. Dolayısıyla da değerlendireceğiz. Bizim için önemli olan şudur; gerçekten ne kadar samimidirler? Biz samimiyetine bakarak bir yaklaşım geliştireceğiz, sözlerine bakarak değil. Bizim sözlere karnımız tok. Daha önce de halkımıza çok sözler verildi. 1991'de de Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Demirel *"Kürt realitesini tanıyoruz"* dedi. Ama sonradan o realiteyi tanımakla birlikte üstümüze kobralar, tanklar, toplar, uçaklar sürüldü. Dolayısıyla biz tabii ki temkinli yaklaşacağız. Çözüme dönük iyi, samimi bir niyet varsa bunu karşılıksız bırakmayız. Fakat öncelikle samimiyetine bakmak zorundayız. Hareketimiz ve yetkili kurumlar tarafından bu durum değerlendirilecektir. Bütün yetersizliklerine, eksik yanlarına rağmen, olumlu sayılabilecek bir girişimin de olduğunu görmekteyiz. O açıdan konuyu ele alıp, değerlendirmeye tabi tutacağız. Ama bütün özgürlük güçlerinin de herhangi bir biçimde, herhangi bir suretle bir gevşeme ya da bir beklentiye girme durumu asla olmamalıdır. Özellikle meşru savunma kuvvetleri her zaman her duruma hazır olacak, her koşul altında güçlenmeyi, örgütlenmeyi esas alacaktır. Bu bütün güçler için de böyledir, ama öncelikle meşru savunma güçleri bunu daha fazla dikkatle ele almalıdır. Yani çoğu zaman bazı geçici dönemler, süreçler gelişebilir. Önemli olan bizim her koşul altında, her türlü olasılığa hazır olmamız, meşru savunma kuvvetleri olarak kendi pozisyonumuzu hiçbir biçimde geriletmememiz, meşru savunma çizgisi ekseninde hareket tarzını, anlayışını, üslubunu her koşul altında doğru oturtmamızdır.

Bu konuda tüm güçlerimizin dikkat etmesi gereken hususlar vardır. Öyle erkenden kendini bazı şeylere kaptırma olmamalıdır. Her şeye soğukkanlı, temkinli yaklaşacağımız gerektiği çok açıktır. İşler ciddidir, basit değildir. Biz bu sürece öyle kolay hazırlanmadık, kolay da girmedik. Dolayısıyla birileri bizi hemen birkaç sözle de bu süreçten alıkoyamaz. Hareketimiz hazırlıklı ve kararlıdır ve bu kararlı yürüyüşünü de sürdürecektir. Ancak her zaman çözümleyici yöntemlere de açıktır. Bunu herkes böyle bilmelidir. Bizim, beş-altı yılda ulaştığımız mevcut düzey başta Önderliğimizin geliştirdiği teorik çalışmalar, ardından tüm yoldaş yapısının içine girmiş olduğu hazırlıklar temelinde, bir emek sonucu ulaşıldığını görmemiz gerekiyor. Yani bu geçmiş sürecin bütün yetersizliklerine rağmen hareketin de boş durmadığını, hem önemli bir değişim dönüşüm sürecini yaşayarak kendisini yenilediğini hem de meşru savunma sürecine belirli ölçüde kendini hazırladığını görmekteyiz. Bunu herkesin bilmesi ve görmesi gerekiyor. Biz bütün dönemlerde olduğu gibi bu dönemde de mevcut çalışma eksenini, doğrultusunu her zaman gözetmek durumundayız. Özellikle içine girmiş olduğumuz dönemin tarihselliğini, önemini her koşul altında bilinçte tutup, öyle ele almalıyız. Hiçbir manevra, hiçbir durum herhangi bir biçimde bizi bu yüce, kutsal ve devrimci çalışmalardan alı koymamalı, esnetmemeli, gevşetmemelidir. Biz özgürlük mücadelesi yolunda mesafe kat etmek durumundayız. Her zaman bunu temel eksen olarak ele alacağımız kesindir.

Tüm arkadaş yapımız şundan emin olmalıdır; hareketimiz sürece hakimdir. Kontrol dışı herhangi bir durum söz konusu değildir. Her şey kontrol altında yürümekte ve gelişmektedir. Hareketimiz gerekli yerde tavrı ve tutumu kendi yasaları çerçevesinde geliştirebilecek durumdadır. Her şeyden önce Önderliğimizin durumu ve özgürlük sorunu vardır. Bu bizim için her zaman temel eksen olmak durumundadır. Bu konudaki gelişmeleri tüm arkadaş yapımız takip etmektedir. Bu giderek derinleşecek ve daha da gelişecektir. Biz süreci daha da ilerletmek durumundayız. Kapsamlı bir dönemin gelişmesi açısından, azla yetinen bir anlayış değil, fedakarlık, emek ve çaba temelinde kendini başarıya kilitlemiş bir anlayışı esas almamız gerektiği çok açıktır.

Özellikle son dönemde *"Barış ve Özgürlük Tugayları"* adıyla meşru savunma alanlarına ve medya savunma bölgesine gelen Kürdistanlı gençliğin çok önemli bir eylemsel çıkışı söz konusudur. Bu eylemsel çıkış da sürece güç katacaktır. Özellikle Kürdistan gençliğini örgütlü ve bilinçli bir biçimde sürece müdahale anlamına gelen çok önemli bir eylemi tertiplemiş olmalarından dolayı, şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın 21. yıldönümü vesilesiyle kutluyor ve tüm Kürdistan gençliğine başlatılan bu eylemsel sürece katılım çağrısı yapıyoruz.

"Eğer şimdi Kürt varsa o zaman bir Kürt sorunu da vardır, noktasına gelindi. Bir Kürt sorunu varsa o zaman bu Kürt sorunu için yürütülen mücadele de meşru bir mücadeledir. Meşru bir mücadele varsa o zaman ortada hiç kimse suçlu değildir. Suçlu sistemdir, düzendir ve bu sorunu yaratan çarktır. Eğer siz sorunun varlığını kabul ediyorsanız, o zaman bu sorunun çözümü uğruna yürütülen mücadelenin meşruiyetini de kabul etmek zorundasınız."

Kürt gençliğinin tarihin bu zorlu döneminde sorumlu yaklaşması önemli bir ipucunu vermektedir. Bu halkımızın ve özgürlük mücadelemizin geleceği açısından sorumlu ve tutarlı bir eylemsellik anlayışıdır. Bu açıdan herkesin bu eyleme katılarak, böylece meşru savunma güçlerinin pozisyonunu güçlendiren, giderek ona katılım ekseninde gelişen bir sürece dönüşmesini ön gören bir ruh ve katılımcılıkla sürece yüklenmesi gerekmektedir. Bunun en temel yurtseverlik görevi olduğunu belirtmek istiyoruz.

Değerli arkadaşlar

Özellikle HPG güçleri eksikliklerini iyi görerek bunu aşmak temelinde döneme daha güçlü bir performansla katılmalıdır. Ortaya çıkan bu bir buçuk yıllık pratik süreç umut vericidir. Taktik bir aşama sürecine girilmiştir. Tekniğin taktiğin hizmetine sokulduğu ve böylece taktik zenginliğin pratikleştiği bir döneme giriş yapılmıştır. Henüz taktik zenginliğin bütün boyutları yakalanmış değildir. Eğer hatırlanırsa bizim bütün sorunumuz şuydu; taktiği tekniğe göre değil de tekniği taktiğe göre ayarlamaydı. Şimdi buna giriş yapılmıştır. Eğer mevcut durumdaki yetersizlikler görülüp, cesaretli bir biçimde eleştiriye tabi tutularak aşılırsa; çok gerçekçi, her türlü hayalcilikten uzak ve bilimsel bir yöntemle ele alınıp aşılırsa, HPG'nin mevcut ruhu, somutlaştırdığı Apocu ruh temelinde çok daha güçlü başarılara ulaşması olanak dahilindedir. Bu gerçek ortaya çıkmıştır. Bütün değerli komuta yapısı ve kahraman savaşçısı bunu bilmelidir: Gücü çok daha fazla şeye kadirdir. Önderliğimizin süreci daha güçlü bir performansla cevaplayacağı ortaya çıkmıştır. Bu görülmeli ve bütün HPG mensupları 15 Ağustos'un 21. yıldönümünde 22. yıla girişte çok daha güçlü bir performansla sürece daha sorumlu bir yaklaşım geliştirmek gerektiğini bilmelidir.

Değerli arkadaşlar

Bizim için önemli olan hareketimizin içine girmiş olduğu yeni dönemin esprisini doğru yakalamaktır. Son iki üç yıldan bu yana yaşanan sorun kadro boyutundaki sorunlardır; halkımız açısından bir sorun söz konusu değildir. İçine girilen yeni dönemin ruhuyla, hareketimizin yaşadığı toparlanma perspektifi temelinde yeni döneme yaklaşım gösterilirse, mücadelenin bir yükseliş, tırmanış ve başarıya doğru hızla ilerlemesi olanak dahilindedir. Hareketimizin bütün plan ve projeleri de bu eksendedir. Bu açıdan tüm değerli kadroların döneme daha sorumlu yaklaşmaları, dönemin dilini, esprisini yakalama temelinde geçmişin geriliğini aşmaları gerekmektedir. Bütün Apocu kadroların mutlaka sorumlu yaklaşımı pratikleştireceklerine inanıyoruz. Bu açıdan tüm kadro yapısını da içine girmiş olduğumuz bu tarihi dönemde sorumluluğa ve daha yüksek bir performansla katılıma çağırıyoruz. Dönem, bir eylem dönemidir. Dönemin dili eylemdir. Demokratik siyasal eylem, meşru savunma eylemidir. Öncelikle serhildan hareketinin öncü güçleri, Özgür kadın hareketi ve Kürdistan gençliği kendi öncü rollerine sahip çıkmalıdır. Tarihsel bir sorumlulukla karşı karşıya olduğumuz bilinerek, öncü güçlerin, Özgür kadın hareketinin ve gençliğin kendi rolünü oynamaları ve Önderliğe sahiplenme kampanyası çerçevesinde gelişen serhildan hareketini daha fazla sahiplenmeleri ve geliştirmeleri gerekmektedir. Yine Kürdistan gençlerinin gerillaya katılımı, meşru savunma güçlerini güçlendirmesi, nicel ve nitel olarak büyüme projesinde kendini sorumlu görmesi gerekmektedir. Gençliğin bu önemli tarihsel dönemde tarihi rolünü oynaması gerektiğini belirtiyor, bu temelde tüm gençliği yeni dönem görevlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Biz Apocu hareketin zorluklar karşısında da bir başarı hareketi olduğunu biliyoruz. Koşullar ne olursa olsun bir yerde Apocu ruh ve onun doğru bakış açısı, çizgisi egemen olursa mutlak surette başarı halkasını yakalayacağını belirtmek istiyoruz. Hareketimizin geçmişten bu yana bütün tarihi aşamalarda özündeki bu kudreti gösterdiğine tarih şahitlik etmiştir. Bu açıdan biz Apocu hareketin özündeki cevheri, onun direngen yapısını, onun görevlere sahip çıkma duygusu ve sorumluluğunun mücadelenin bu döneminde de tüm kadro yapımız ve çalışanlarımızla yükselerek, doruğa çıkacağına inanıyor; bu final dönemini büyük bir yürüyüşle başarıyla taçlandıracağımıza inanıyoruz. Bu inançla bir daha hepinizin diriliş bayramını kutluyor, mücadelede üstün başarılar diliyor, selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

– Bijî Rêber APO!
– Bijî Berxwedana gelê me!
– Bijî Ruhê 15 Tebax'ê!

15 Ağustos 2005

KKK Gençlik Komite Üyesi Baz Mordem Jiyan ile yapılan röportaj

‘Önderliğimize yaklaşım özgürlüğümüze yaklaşımdır’

***Serxwebûn:** 26 Temmuz-6 Ağustos tarihleri arasında kongrenizi yaptınız. Kongreniz nasıl bir bileşimle gerçekleşti? Kongrede öne çıkan temel konular nelerdi?*

Baz Mordem Jiyan: Kongremiz; Kürdistan’ın dört parçasından, Avrupa’dan, BDT ve Rusya’dan, yine Özgürlük hareketinin çeşitli kurum ve örgütlerinden toplam 120’yi aşkın delegenin katılımı ile gerçekleşti. Hem çalışmalardan gelen arkadaşların pratik deneyimleri hem de uzun süredir yeni model üzerinde yaşanan düşünsel yoğunlaşmalarımız sonucu güçlü ve nitelikli bir bileşimle kongremizi gerçekleştirdiğimizi belirtebilirim. Kongremiz, tüzüksel açıdan olağan bir zamanda gerçekleşmesine rağmen, gerçekleştiği zaman ve koşullar itibariyle aslında olağanüstü bir kongre niteliğini de taşıyordu. Özellikle Kürdistan ve bölgede siyasal anlamda oldukça yoğun ve olağanüstü gelişmeler söz konusu. Örneğin; Önderliğimizin iki ayı aşkın bir süredir gerçekleştirdiği bir direniş ve eylemsellik durumu var. Yine bölge ülkelerinin Özgürlük hareketimize ve halkımıza yönelik yoğun baskı ve saldırılarının olduğu bir süreçten geçiyoruz. Elbetteki kongremiz bu durumlara ilişkin güçlü değerlendirmeler de yaptı.

Ayrıca, Önderliğimizin bir süredir gündemimize koyduğu demokratik konfederalizm, bir sistem olarak ifadesini Koma Komalên Kurdistan’da buldu. Bu sistem içerisinde yer alan bütün kurum, örgüt ve farklı kesimler de kendini bu sisteme göre yeniden yapılandırma sürecine tabi tuttu. Gençlik hareketi olarak kongremizde Koma Komalên Kurdistan sistemine göre örgütlenme gerekliliği de ortaya çıktı. Bu yönüyle kongremizi “Yeniden Yapılanma Kongresi” olarak da nitelendirebiliriz. Tabii bütün bunlar geçtiğimiz iki yılın yani TECAK pratiğinin güçlü eleştirisi ve özeleştirisi temelinde gerçekleşti. Oluşturduğumuz yeni sistem konfederal mantık üzerine şekillenirken, dönem görev ve sorumlulukları da bu temelde ortaya konuldu. Bunu gerçekleştirmek için de elbetteki gerekli olan kararlar alındı.

– Gençlik hareketi 2003’te yapılan kongrede kendisini TECAK olarak örgütledi. TECAK olarak nasıl bir örgütlenme tarzı uygulandı? Yeniden yapılanmaya giderken TECAK nasıl bir rol oynadı?

– Elbetteki TECAK Kürdistan gençliği açısından önemli bir örgütlenmeydi ve önemli bir tecrübe oldu. Ama gençlik hareketini bir bütün olarak ele almak gerekir. TECAK, Kürt gençliğinin Kürdistan’ın dört parçasında ve yurtdışındaki örgütsel birliğini ifade ediyordu. Aslında PKK’nin ilk ortaya çıktığı dönemden itibaren taşıdığı bazı özgün yanlar var. Her şeyden önce Apocu hareket özünde bir gençlik hareketidir. PKK’yi PKK yapan ve başarıya götüren nokta sürekli düşünsel ve ruhsal açıdan genç kalabilmeyi başarmış olmasıdır. Yine cesareti, fedakarlığı, kararlılığı, hesapsızlığı sürekli kendini yenilemesindeki temel etkenler olarak sayılabilir. Bunlar öz güce dayalı gelişen bir gençlik hareketinin özelliklerini ifade ediyor. Bu da PKK’nin sürekli genç kaldığını, genç kalabildiği oranda da değişim ve dönüşümü yaratığını ortaya koyuyor.

Bilindiği gibi Özgürlük hareketi içinde gençlik uzun süre kendini YCK adıyla örgütledi. 1990’lı yılların sonlarına kadar bu örgütlülük çerçevesinde mücadelesini geliştirdi. YCK için bir değerlendirme yapmak gerekirse bugün elbetteki tartışılan, eleştirilen, eksik kalan birçok boyutu var. Bunlar değerlendirilebilir. Ancak YCK’nin tarihsel misyonuna denk bir rol oynadığını da söyleyebiliriz. Özgürlük hareketi 1999-2000 sonrası bölgede ve dünyada yaşanan gelişmelere cevap olabilmek için bir değişim dönüşüm süreci yaşadı. Önderliğimiz bunun birebir sürdürücüsü ve uygulayıcısı oldu. Örgütsel sistemimiz kendisini bir bütün olarak yenilerken gençlik hareketinin de kendisini buna göre yeniden yapılandırmaması düşünülemezdi. Özellikle TECAK’ın kuruluşundan önceki dönemde gençlik hareketi kendisini yeni dönemin ihtiyaçlarına göre örgütleyebilmek için yoğun bir mücadele yürüttü. TECAK, bu mücadele sürecinin bir sonucu olarak 2003 Ağustos ayında yaptığı kongre ile ilanını gerçekleştirdi. Bu Kürdistan gençlik hareketi açısından yeni bir oluşum niteliği taşıyordu. Özgürlük hareketi tarihinde ilk defa Kürdistan’ın dört parçasından, Avrupa’dan, BDT’den ve yine değişik sahalardan gençlerin katılımıyla bir kongre gerçekleştiriliyordu. Bütün sınırlara, tüm parçalama politikalarına inat, ilk defa Kürt gençliği bir araya geliyordu. Kendi sorunlarını kapsamlı bir şekilde tartışabiliyordu. Gerçekleşen bu kongre tüm alanlardaki gençliğin örgütsel birliğini hedefleyen bir perspektif ortaya çıkardı. TECAK temel ilkelerini özerk, demokratik, birleşik ve meşru bir örgütlenme olarak ortaya koymuştu. Kendisini bir hareket esprisi ile örgütlemişti.

Kongre bu iki yıllık süreci değerlendirmeye tabi tuttu. Bu süre içerisinde elbetteki önemli gelişmeler kaydedildi. Tüm eksikliklerine rağmen Kürdistan’ın tüm parçalarında ve BDT’de ilk defa örgütlü bir gençlik potansiyeli yaratıldı. Irak’a, Güney Kürdistan sahasına ilk defa girildi ve belli bir gençlik örgütlenmesi yaratıldı. Doğu Kürdistan iki yıl içerisinde belki de en fazla gelişme kaydedilen alanlardan bir tanesi oldu. Legal ve meşru anlamda birçok örgütlülük yaratıldı, önemli kazanımlar ortaya çıkartıldı.

Tabii bu süreçte bazı yetersizlikler de açığa çıktı. Örneğin; ortak tavır ve iradeyi örgütleme noktasında kimi yetersizlikler yaşandı. Yine pratik anlamda görevler, sorumluluklar ve bunlara yaklaşım anlamında ortaya çıkan yetersizlikler de oldu. Kongre bu konuları da yoğun olarak değerlendirdi. Güçlü bir iddia ve örgütlenme zeminine sahip olmasına rağmen uygulama sorunlarından kaynaklı ve dönemin görevlerine göre kendini doğru konumlandıramamaktan kaynaklı ortaya çıkan yetersizlikler de oldu. TECAK her ne kadar önemli bir rol oynadıysa da, dönemin ortaya çıkardığı ihtiyaçlar, konfederal sistemin gereklilikleri ve yine koşulların dayatmasıyla daha üst bir aşamaya taşırılmalıydı. Bizleri II. Kongre’ye götüren nedenler de, Komalên Ciwan örgütlenmesine yol açan sebepler de aslında bu iki yıllık süreçte ortaya çıkan pratik ve sonuçlarıdır.

“Komalên Ciwan örgütlemesi Apocu gençlik örgütlerinin inisiyatiflerinin konfederal örgütlülüğüdür. Alternatif yaşam biçimini en geniş kesimlere taşırabilme yönünde bir iddiaya sahiptir. Kendisini Apocu gençlik örgütlerinin konfederal birliği olarak tanımlayan Komalên Ciwan en başta bunu gerçekleştirmek zorundadır. Yine siyasetten sosyal alana, tüm yönleriyle kendini örgütlemeyi esas alır.”

Komalên Ciwan örgütlenmesi salt siyasal bir örgütlenme değil, ideolojik, siyasal, sosyal, kültürel, sportif yönleri olan bir örgütlenmedir. Komalên Ciwan tüm bu alanlarda ve farklı kesimler içinde örgütlenmeyi esas alıyor. Her kesimin öz örgütlülüğünü yaratabilme, alanlar üzerinde gençliğin Apocu kültür hareketini yaratabilmek için kurumlaşmalara gitme, yine sosyal alanlarda çeşitli ihtiyaçlara cevap olabilme, buna yönelik örgütleri yaratabilme Komalên Ciwan’ın temel amaçlarındandır. Komalên Ciwan genel hareket içinde kendini ifade edeceği gibi, alanlarda birebir örgütleme içerisinde de yer alacaktır. Aynı zamanda bulunduğu tüm alanlarda ideolojik kimliğin temsilini de yapacaktır.

– Yeniden yapılanma nasıl bir model üzerinden geliştirilecek? Bundan sonra ki çalışmalarda temel örgütlenme argüman ve aktiviteleriniz neler olacak?

– Komalên Ciwan kendisini konfederal sisteme göre örgütleme kararı aldı. Tabii bunun için bazı temel ilkeler ve koşullar gerekiyor. Daha önce de belirttiğim gibi; TECAK’ın yaratmış olduğu bir zemin var. Hemen hemen Kürdistan’ın tüm parçalarında ve yurtdışındaki birçok yerde örgütlenme zemini yaratıldı. Konfederal örgütlenmeye giderken, en temel esaslardan bir tanesi de öz yeterliliğe sahip olabilmedir. Yani alanların aslında kendi kendini yürütebilecek, kendi karar, eylem ve iradesini açığa çıkarabileceği bir zemin yaratılmalıdır. Konfederal mantığa gidebilmek için kat ettiğimiz önemli bir mesafe var. Çokça sözünü ettiğimiz gençliğin iradeli ve özerk örgütlenmeleri, yerellerde birebir örgütlenmesi, siyasal gelişmelere bir bütün olarak müdahil olabilmesi, kendi eylemi ve örgütünü yaratabilmesi ile gerçekleşecektir. Başta yerelleri güçlendirme, yerelleri irade haline getirme özerkliği de onun üzerinden gerçekleştirme yaklaşımı olmalıdır. Konfederal mantığa da en uygun tarz budur.

Kongre bileşimi olarak kongreler yapmak yerine, yılda bir Apocu Gençlik Kurultayı gerçekleştirme kararı aldık. Gerçekleştireceğimiz kurultaylar, Apocu gençlik hareketlerinin ortak tavrını örgütleyebilmesi açısından önemli bir mekanizma rolünü oynayacaktır. Yine her örgüt temsilcisinin kendi kimliğiyle katıldığı bir koordinasyon oluşumuna gidildi. Koordinasyon, alanlar arasındaki sevk, idare ve çalışmanın eşgüdüm halinde sürdürülmesinden sorumlu olacaktır. Yine örgütleme konusunda yetersiz kalan alanlara destekleyici olacaktır. Örneğin; eğitim, kadro, perspektif vb konularda böyle bir rol oynayacaktır.

Komalên Ciwan örgütlemesi Apocu gençlik örgütlerinin inisiyatiflerinin konfederal örgütlülüğüdür. Alternatif yaşam biçimini insanlar arasında geliştirme, bunu en geniş kesimlere taşırabilme yönünde bir iddiaya sahiptir. Kendisini Apocu gençlik örgütlerinin konfederal birliği olarak tanımlayan Komalên Ciwan en başta bunu gerçekleştirmek zorundadır. Yine siyasetten sosyal alana, kültür çalışmalarından sportif aktivitelere kadar tüm yönleriyle kendini örgütlemeyi esas alır. Apocu felsefenin bütün Kürdistan’da hatta Ortadoğu’da gelişmesi, yaygınlaşması, bunun gençlik kitleleri içerisinde yoğun örgütlülüğünün yaratılması en temel görevlerden biri olacaktır. Bunu yaparken tüm gençlik kesimlerinin örgütlü birliğini oluşturmayı hedefleyecektir. Öğrenci, işçi, işsiz, köylü ve tüm gençlik kesimlerinin kendi öz örgütlülüklerini yaratma, bu öz örgütlülük üzerinden konfederal örgütlenmeye, yani Apocu gençliğin konfederal örgütlenmesi olan Komalên Ciwanın güçlendirilmesi büyütülmesi ve rolünü oynar bir konuma getirilmesini amaçlamaktadır.

Yine Komalên Ciwan örgütlemesi içerisinde genç kadın çalışması da ayrıca ele alınacaktır. Daha önce de bu yönlü bir çalışma sürdürülüyordu. Gençlik içerisinde böylesi bir örgütlülüğü yaratma, çalışmaların daha da genişleyip ideolojik ve özgürlük düzeyinde yeni bir sıçrama yapmasını sağlayacaktır. Kadının hem cins kimliğiyle hem de genç kimliğiyle gençlik hareketi içerisinde yer alması tarihsel açıdan daha gerekli olduğu gibi günümüz açısından da mücadeleyi yükseltecek temel etkenlerden biri olacaktır. Genç kadın toplum içerisinde önemli bir potansiyele sahiptir. Bu potansiyeli mücadeleye kanalize etmek için kendi öz örgütsel mekanizmalarını da geliştirmek gerekmektedir. Komalên Ciwan bu mekanizmayı yaratacak bir örgütsel oluşuma sahiptir. Genç kadın kendi özgürlük mücadelesini geliştirebileceği tarihsel bir misyona da sahiptir. Bu misyonun gereklerini yerine getirmede Komalên Ciwan genç kadın örgütlenmesinin ihtiyaçları temelinde önümüzdeki süreçte de rolünü oynayacağı gibi mücadeleyi başarıya götürecek esas yaklaşımın da bu olduğunu bilmektedir. Bu yönlü yürüttüğümüz çalışmaların zeminini güçlendirmek önümüzdeki dönede temel görevlerimiz arasındadır.

– KKK Önderliği daha önce Dev-Genç’i örnek göstererek Kürdistan gençliğinin önüne Dem-Geç modelini koymuştu. Dem-Genç nasıl bir model olacak? Komalên Ciwan’ın bu oluşumdaki yeri ve misyonu ne olacak?

– Kürt özgürlük hareketi ilk çıkışından beri sürekli dönemin ve hatta çağın gereksinimlerine göre kendisini yenilemeyi temel ilke edinmiştir. Aslında bugüne kadar güçlenerek varlığını sürdürebilmesi de biraz bu özelliğinden ileri gelmektedir. Bugün de Önderliğimiz, Kürdistan, Ortadoğu ve hatta dünya sistem gerçekliğini çok iyi tahlil ederek yeni bir paradigma oluşturdu. Tabii bunun içinde gençliğe temel bir rol verdi. Konfederal sistem içinde gençliğin Dem-Genç tarzında örgütlenme modelini sundu. Dem-Genç sadece Kürt gençliğini kapsamına alan bir örgütlenme değildir. Her kesimden, farklı düşünsel yapılardan gençliği içine alacak, farklı etnik kesimlerden gençliğin de kendi özerkliği ile temsiliyetini bulacağı konfederal bir örgütlenme modeli olacaktır. Apocu gençliğe düşen ise bunun gelişiminde ve yaşanan sorunlarının çözüme ulaşmasında öncülük rolünü oynamaktır.

Bölge ve dünya sistem gerçekliği bugün farklı düşünsel yapılara sahip kesimleri birbirinden kopardığı gibi, farklı etnik yapıya sahip gençliği de birbirine düşman durumuna getirmiştir. Gençliğin siyasal ve toplumsal değişim ve dönüşümdeki rolü ve dinamizmi düşünüldüğünde aslında devletçi egemen sistemin neden böyle böldüğü, parçaladığı, hatta birbirine düşman duruma getirdiği daha iyi anlaşılmaktadır. Dinamizmini yitirmiş bir gençlik potansiyelinin sistemin elinde nasıl kullanılacağı da iyi bilinmektedir. Bu açıdan Dem-Genç bir tercih olduğu kadar aslında bir gereklilikter de.

devamı 27’de

Bingöl'ün efsaneleşen komutanı

Adı, soyadı: **Ahmet OKUR**

Kod adı: **Serxwebun**

Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1970**

Mücadeleye katılım tarihi: **Ocak 1993, Amed**

Şehadet tarihi ve yeri: **24 Haziran 2005, Dallıtepe/Bingöl**

Aylardan Ocak, yıl 1993. PKK evreninin yörüngesine bir yıldız daha girer güneş ülkesi güneşinin sıcaklığıyla buluşmak üzere... Zıt evrenin çekim merkezini yenecek güce ulaşarak, PKK evreninin yörüngesine yerleşir.

Zıt evrendeki ismi Ahmet Okur, PKK evrenindeki ismi başta Mahsum, ardından Serxwebun Amed. Mahsum ve Serxwebun... İkisi de anlam yüklü isimler. Asıl olan isimlerin özüne layık olmaktır ve O isimleri gibiydi.

Mahsum Korkmaz tarzı direnişçilik Mahsum'a yaraşırdı. Serxwebun da bağımsız kişilik ve özgür iradeli duruşuyla anlam bulurdu. Serxwebun, ancak Serxwebunca yıldızlaşırdı. Serxwebun yıldızı...

Tüm PKK'li yıldızlar gibi, 1 Haziran 2004 yılı hamlesinin öncü komutanlarından olan Serxwebun yıldızının da tarihsel geçmişi vardır.

Serxwebun arkadaş, 1970 yılında Kürdistan'ın yüreği olan Amed'e bağlı Hazro ilçesinin Dadaş köyünde doğar. Babasının Ehmedê Xani'nin derin yurtseverlik düşüncesindeki Melle geleneğini sürdürmesi, aile bireyleri ve çevre üzerinde büyük etki yaratır. PKK, Ehmedê Xani'nin gelecek hayallerine dair vasiyetine sahip çıkarak Kürdistan'da yeniden doğuşu yaratınca, Şehit Serxwebun'un ailesi de PKK'den etkilenir. Geleneksel yurtseverlikten çağdaş yurtseverliğe adım atarlar. Şehit Serxwebun'un, yurtseverliğin köklü olduğu bir ailede yetişmesi kişilik yapılanmasını sağlamlaştırır. İmam kişiliğinin aksine, isyankar ve mücadeleci kişilik özellikleri karakterinde yer eder. Babası imamlık görevinin büyük bir bölümünü Amed'in Xani ilçesinde yaptığı için Serxwebun arkadaş da Xani'de büyür, öğrenimine burada devam eder ve liseyi bitirir. Lisede olduğu 1984-87 yıllarında, PKK'nin 15 Ağustos Atılımı'yla başlattığı diriliş devriminin yankısı Kürdistan'ın her tarafını sarar. Amed'de de gerilla gruplarının yayılması, Xani ilçesinin etrafındaki gerilla hareketliliği ve buradaki öğrenci gençliği, Serxwebun arkadaşı özgürlük mücadelesine yakınlaştırır. O dönemde Şehit Alaaddin'in de içinde bulunduğu gerilla grubunun Xani'deki öğrenci gençlikle direkt ilişkilenmesi gençliği hareketlendirir. Liseli gençlik içinde Şehit Serxwebun, Şehit Fırat (Nasır Zorlu) ve Şehit Bünyamin aktif bir şekilde ön plana çıkarlar. İçlerinde en çok dikkati çeken ise Şehit Serxwebun olur.

Bir sporcunun endamı vardı ki zaten futbolcuydu da. Futboldaki yönlendiriciliği, mücadeleciliği ve hırslı oyunu, karakterini hemen dışarıya yansıtıyordu. Futbolda da stoperde (defans) oynuyordu. Başı dik ve gözleri hep karşıdan gelen ataklardaydı. Karşı atakları gözler, karşı takımın tüm ataklarını etkisiz kılardı tıpkı düşmanın saldırılarına karşı HPG'nin meşru savunma savaşında sergilediği aktif savunma direnişi gibi. PKK, HPG'deki yaşamı geçmişinin aynasıydı. Kaptan, futbolcu Ahmet'ten PKK, ARGK, HPG'deki komutan Serxwebun Amed'e giden amansız özgürlük mücadelesindeki yolda hep en önlerdeydi. Hiçbir zorluktan yılmadı, hep moral verdi. Yanımızda olması moral almamız için yetiyordu en zor koşullarda bile.

Çelişkileri, arayışları ve isyanı zıt evrende yerini bulamadı. İçindeki özgürlük tutkusunun ateşini alevlendirecek ve sıcaklığıyla da donan ruhları canlandıracak merkez güce ulaşmak istiyordu. Artık zıt evrene sığamazdı. Tükenmez bir enerji ile doluydu. Eli kolu bağlı kalarak enerjisini, eşitlik ve özgürlük idealini, halkını yok etme sevdasındaki güçlere kanalize edemezdi. Ya yaşamayacak ya da onurluca direnerek özgürce yaşayacaktı. Yaşayan ölülerden olmayacaktı, buna kararlıydı. Daha küçüklüğünden beri yaşamın direnmekten geçtiğini öğrenmişti ve O, öğrendiği geleneğe sonuna kadar bağlı kaldı.

Gözleri, umudu dağlardaydı. Amed dağlarına da yakındı. Yol yakınken direniş ve özgürlüğün sığınağı dağları, helin (yuva)i bilmeliydi. Şahin olmalıydı. Doğal toplumun yaratıcısı ve koruyucusu atalarından esinlenmeliydi. Ve derken Ocak 1993, Amed dağlarına gerçekleşen eşitlik ve özgürlük yürüyüşünün başlangıcı, sonrası 24 Haziran 2005'e kadar süren 12 yıllık gerilla yaşamı...

Amed'in Ape Musa alanında Şele dağının şahini, Şehit Remzi alanındaki Siplis, Koz ve Çotele dağlarının kardeleni, Şehit Kendal ve Dorşin'in çağlayanı, Önderlik sahasında yarım kalan devreye rağmen büyük bir sıçrama, dönüşüm sağlayan militan, Gare'nin engin ve keskin mücadeleci yüreği, Zağros'ta Çarçela'nın fırtınası, Kandil'in coşkulu sesi ve en son Erzurum eyalet komutanıyken, Bingöl'de efsaneleşen komutan. 1 Haziran direniş ruhunun öncü komutanı Serxwebun...

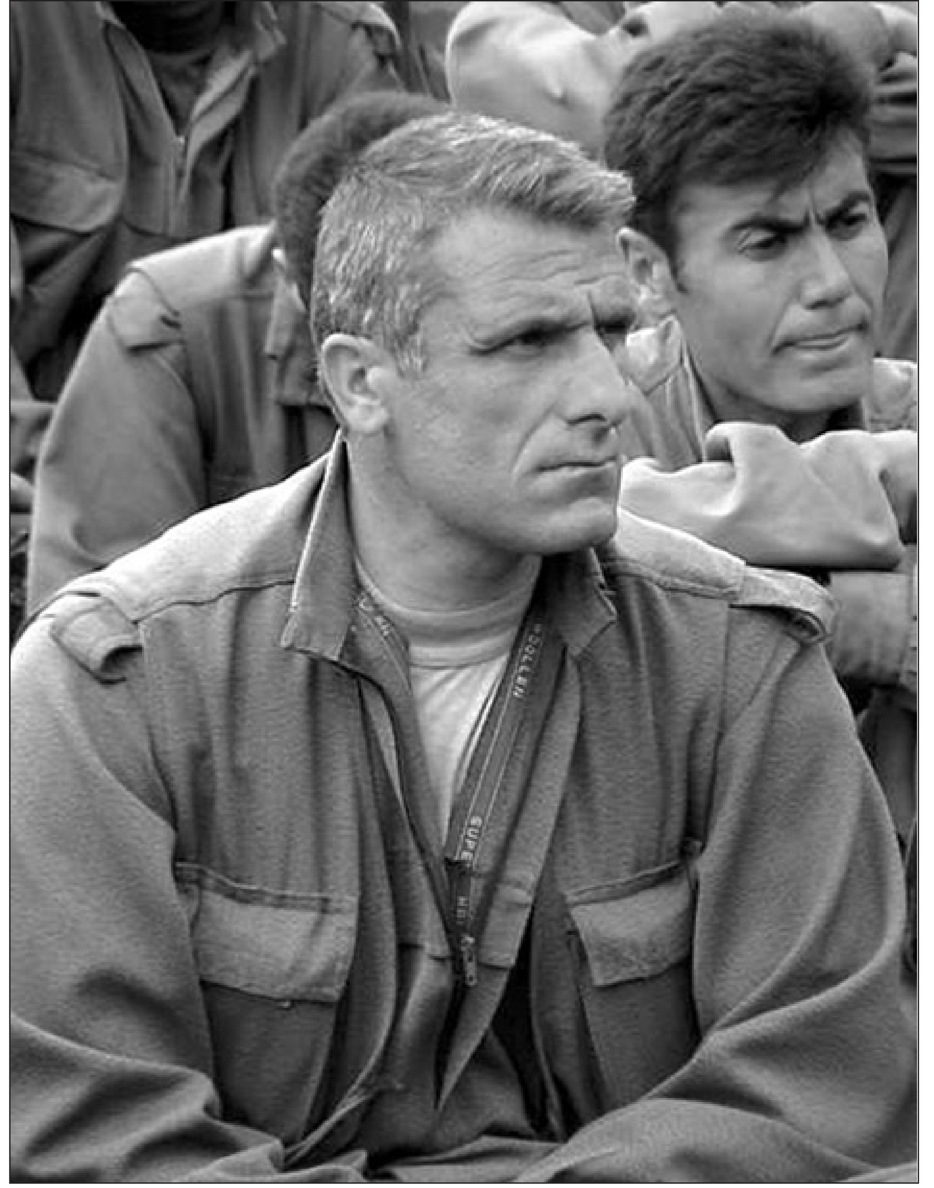
Kürdistan'ın değişik alanlarında değişik düzeyde sorumluluk alan Şehit Serxwebun, ilk katılımından itibaren sürükleyiciliği, yönlendiriciliği, atikliği ve askeri taktikteki ince düşünüş tarzıyla güçlü komuta ölçülerine sahipti. Herkeste bulunmayan doğal komuta duruşuna sahipti. Doğal yetenekleri ve coşkulu katılımı birleşince askeri olarak erken gelişim gösterdi. Katılalı henüz bir yılı geçmeden takım komutanlığı düzeyinde görev aldı.

Aslında bir komutanda olması gereken en güçlü özelliklerden biri olan araziye hakimiyet olgusu, Şehit Serxwebun'da oldukça ileri bir düzeydeydi. İyi bir keşifçiydi, daha doğrusu keşif ustasıydı. Her keşifte ilk akla gelen O olurdu. Düşmanın hareket tarzını, yönelimlerini ve taktiklerini çözmede stratejisyendi. Önceden görüp sezmediği düşman saldırısı hemen hemen yok gibidir. Aynı şekilde düşmanın zayıf noktalarını bulmada ve yönelmede ince ayrıntıları iyi yakalardı. Kıvrak zekalıydı. Askeri olgu ve olaylardaki karmaşıklığı basite indirgemede yaratıcıydı.

İnisiyatifliydi, ani durumlarda olaylara müdahale etmede inisiyatifli ve aktifti. Kendi başına karar verme ve pratikleştirmede edilgen ve tutuk kalmazdı. Hemen harekete geçebilme duruşunu sergilerdi.

Şehit Serxwebun'un en güçlü militan özelliği, zor ve dar anlarda fedaice bir direniş sergilemesiydi. Asla ikircikliğe düşmez, umudunu kaybetmeden başarana kadar korkunç direnirdi. Onlarca defa yoğun düşman kuşatmaları altında imkansızı başararak denetimindeki gücü birebir kendisinin kurtardığına tanık olunmuştur. 1996 yılındaki Şele çatışması, 1997 yılındaki Şehit Kendal'daki Tıltef ve Barine çatışmalarında fedaice çatışmış, yaralı haliyle bile denetimindeki gücün kayıp vermesinin önünü almıştır.

Yapının güven kaynağıydı. Coşkuluydu. Onun olduğu alanda coşku, güven ve hareketlilik bir çırpıda gözlemlenirdi. Gerilla deneyimi ve tecrübesi gelişkindi. Gerilla hareket tarzı konusunda çok titiz ve disiplinliydi. Gizli hareket etme, düşmanı boşa çıkarma ve düşmana darbe vurmada savaş taktisyeniydi.

Bingöl'deki çatışmada da eğer araziyi tanımak için zamanı olsaydı kolay kolay şehit düşmezdi. Biraz daha kalsaydı, araziyi, halkı tanımada inisiyatif elde ederek çok güçlü bir çıkış yapabilirdi. Daha Erzurum eyaletini bir bütünen tanımaması, O'nun ve 3 yoldaşının şehadetinde etkili olmuştur. Bir de iç ihanet olmasaydı, düşmanın saldırısını sezebilme ihtimali oldukça yüksek olacaktı. Ama biliyoruz ki bin keşke bir şimdi etmiyor. Bize en çok dokunan dost adı altında düşmanlık yapanlar.

Oldukça tedbirli ve duyarlıydı. Hiçbir zaman tedbiri elden bırakmaz, gaflete düşmezdi. Bazen tehlikeyi sezince uyuyamaz, tetikte olurdu. Hem düşmana karşı hem de çizgi dışı eğilimlere karşı duyarlıydı. Kolay kolay kimseye bağlanmaz, ideolojik ve örgütsel çizgi doğrultusunda özgür iradesiyle hareket ederdi.

Şehit Serxwebun'u iyi tanımayan, onun ruhuna inmeyenler sert mizaçlı zannederlerdi, oysa o son derece ince ve duyguluydu. Aslında temiz duygulu ve çocuk ruhluydu. Önceden tanıdığı arkadaşların yanında güleç ve çocuksu özellikleri hemen açığa çıkardı. Çekinmeden düşüncelerini açığa vururdu. Denetimindeki yapının da korunağıydı. Herkese kollarını açar, yer yer babacan yönü ön plana çıkardı. Çok zorlu süreçlerde en zorlu alanlarda kalmasına rağmen, olumsuz anlamda etkilenmediği gibi, kararlıca başarılı pratiklere de imza attı.

Yer yer farklı algılandı, farklı tanındı. Bu O'nun yetersizliği değildi. Yetersizlik, insanın içindeki özü tam keşfetmeyen ve düşünsel fakirliği gösterenlerdedir. Şehit Serxwebun'un tek kişilik ordu gibi direnişini gördüklerinde, nasıl bu kadar güçlü bir HPG komutanını ve militanını tanıyamadık diyenler, insanı tanımadaki önyargılarını kırabilmişlerdir. Bu bir eleştiri olarak anlaşılabilir, çünkü Şehit Serxwebun'un direniş gerçeği bize bunu göstermiştir.

Kürdistan, özellikle de Amed halkı, Şehit Serxwebun'u iyi tanırdı hem de bağrında büyük bir yer açarak. Sadece bir defa geçtiği bir alanda ismi erkenden duyulurdu. Heybetli ve kararlı komutan duruşundan etkilenmemek, Kürt halkının gerçekliğine aykırıydı. Halkçı olma özelliğinden dolayı halkın sevgisi ve bağlılığını kazanmıştı. Heybetiyle, doğal komutanlık karizması birleşince denetimindeki yapı ve halk tarafından erken kabul görürdü. Çocuklarla hep ilgiliydi. Kendisi de çocuk duyguluydu, fakat komutan ölçülerinin sergilenmesi gereken yer ve zamanda komutan olmasını da iyi bilirdi.

Önderliğe, şehitlere ve halka bağlılığında vakurluydu. Kendisini oldukça iyi çözümleyebilmiş bir can yoldaştı.

Kendine sonsuz güveni, güçlü bağlılığındandı. Devamlı kararlı konuşması da mücadelede net olmasındandır. Gerilla yaşamını sorgular, dersler çıkarır, geleceğe hep umut ve güvenle bakardı. Moralli gözüken moralsizlerden değildi. Özde de sözde de aynıydı. İç dünyası da dış dünyası da aynıydı.

Şehit Serxwebun arkadaşın görkemli bir şekilde son mermisine kadar direnmesi ve şehadetinin bile düşmanın eliyle olmasına izin vermemesi gerçeği, düşmanı kahreden ve çileden çıkaran destansı bir gerçektir. Tüm HPG gerillaları, özelde de Erzurum güçleri için Şehit Serxwebun'un efsaneleşen direniş tarzı bir perspektif, bir direniş, bir mücadele ve bir eylem tarzıdır. Komutanlık ve militanlık yapmak, ancak Şehit Serxwebun'un görkemli direniş anısına sahip çıkmak ile olacaktır.

Kor kor alevlerde yandım
Cehennem deresi, cehennem ateşine dönüşmesin diye
Kuşatmalara direndim
çatıştım günlerce
Direniş ruhu bir daha bir daha
güçlensin diye
Kahpe pusular ve çemberlere vurdum
vurdukça yara yara geldim
Özgürlük ezgisi devamlı çalınsın diye
Bir raxtlık mermimi boşa sıkmadım
Geride bir bombam, bir ben kaldık
onu da kendime sakladım
Özgür irademle özgürleşeyim diye

Uğruna şehit düştüğünüz amacınıza ulaşıncaya kadar sizin gibi büyük bir coşku ve moralle görevlerimize sarılacağız. Ondan sonra büyük devrimci Che'nin dediği gibi "ölüm gelirse sefa geldi hoş geldi."

Mücadele arkadaşları

Onlar kavgada birer yiğitti

Adı, soyadı: **Nezir GÜN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundê Bafê/Hezex 1960**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehaded tarihi ve yeri: **1983, Nusaybin kırsalı**

Adı, soyadı: **Ekrem GÜN**
Kod adı: **Ekrem**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundê Bafê/Hezex 1956**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Ekim 1994 Gunde Bafe/Dicle suyu kenarı**

Adı, soyadı: **Ahmet GÜN**
Kod adı: **Yaser**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundê Bafê/Hezex 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **15 Haziran 1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **4 Haziran 1990 Kerboran/Gunde Werzik**

Adı, soyadı: **Tayyip OLTAN**
Kod adı: **İsa**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundê Bafê/Hezex 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **15 Haziran 1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran 1995 Cizre**

Ayrı zaman dilimlerinde doğdunuz, ayrı zaman dilimlerde sonsuzluğun yolculuğuna çıkıp sonsuzlukta zamanın yitiminde bir araya geldiniz. Diyorlar ki şimdi el ele vermişler yoldaşlarıyla, yüzlerinde tebessüm, dünü yarınlara taşımanın çabasındalar. Biz de bu yolda sorumluluklarımızı yerine getireceğiz, rahat olun bu konuda. Bu kadar çok hatırlayıp anıyorken durmadan sizi, hiçbir şey yapmadan yaşayabilir mi insan? Hem o zaman yaşıyorum diyebilir mi insan? Biz sizlerle varız, çünkü sizler bize varolmayı öğrettiğiniz, bizi var eden sizler oldunuz. Eğer bugün yaşıyoruz diyebiliyorsak halk olarak bu sizin ve can yoldaşlarınızın eseridir. Biz de ödenen bedellere, çekilen işkencelere, dökülen kanlara, anaların ağıtlarına, bebeklerin ağlayışına, çektikleri acıların çaresizliğiyle sessizce duvar diplerine oturan babalara cevap olacağız. Biz umudu gördük, acılarla dolu zorlu mücadelelere girişerek, ağır bedeller ödeyerek sarıldık umuda, bir daha bırakmak yok, umudunuzu umudumuz bilmişiz.

Sizler yaşamın zorlu sınavından her zaman başarıyla geçtiniz. Çocuklarınız da şimdi sizin yolunuzda, onlar da bu zorlu sınavda en az sizin kadar başarılılar. Büyüdüler onlar. Onlar da bizim gibi babalarıyla gurur duyuyor. Dudaklardan dökülen en güzel kelimeler sizin isimleriniz. İsimlerinizi dillendirirken sanki zaman duruyor, akan sular sessizleşiyor. Dağlar saygıyla eğiliyor karşınızda. Sizler en onurlusunu yaptınız, ondandır gittiğinizden beri sizi hiç kaybettiğimizi söylemememizin sebebi. Sadece gurur duyduk, biliyoruz ki sizler gidişten sonra da yaşayanlarsınız ve böylesi nasip düşmez herkese.

Nezir Gün

Yüreklerimiz attığı sürece hep en güzel yerde siz olacaksınız. Anlamlı yaşamın yolcularıydınız. Bizlere anlamlı yaşamı siz öğrettiğiniz, biz de gücümüz yettiğince sımsıkı sarılıyoruz. Biz orada özgür yaşamı gördük bir kere. Bir daha ölmek var, ama dönmek yok özgürlüğü bulduğumuz yoldan.

Sizler gideli yıllar oldu, ama hala yüreğimiz sizlerle sımsıcak. Her şey daha yeni yaşanmış gibi. Geçmişten aklımızda en çok kalanlar, belki de sizlerin çocukluk zamanlarının üzerini bile örten köye her gün düzenlenen baskınlar, köyün meydanında toplanan adamlar, sonra hepsi coptan geçirilirdi, kan kokusu sarardı her tarafı. Çocuklar korkuyla yaşananlara anlam vermeye çalışırdı, tabii onlar bilmezdi yaşadıklarımız özgür olamamadan, ezilmişliğimizden. Kimilerine vurulan dayaklar az görülmüş olacak ki karakollara götürülür, orada devam edilirdi işkencesine. Sonra evlerimiz yakıldı, koruculuk dayatıldı, bir de koruculuğu kabul etmedik diye dövüldük, öldürüldük, göçertilmeye çalışıldık. Ne çok tanıklık etti coğrafyamız bu sahnelere. Daha yaralarımız iyileşmeden tekrar dayaktan geçirildik, her defasında biraz daha öfke birikti yüreklerimizde. Özgürlüğü öyle çok duyumsardık ki o anlarda. Ağıtlar yakardık kendi durumlarımıza, gözyaşlarımız dökülürdü yanaklarımızdan hiç farkında olmadan. Bazen akacak gözyaşımız kalmazdı, kururdu, o anlarda haykırarak içimize akıttık, ellerimizi göğe açıp dualar ettik, allahtan bunca haksızlığı yapanları cezalandırmasını istedik. Bizler ki yıllarca Asuri'siyle, Arap'ıyla, Yezidi'siyle, Türk'üyle birlikte yaşadık bu coğrafyada. Yediğimiz ayrı gitmedi. Belki ekmeğimizi zor buluyorduk, ama bulduğumuz, alın teriyle kazandığımız ekmeği bölüşmesini de bildik. Ayrı halklardan olduğumuzu hiçbir zaman düşünmedik, biz acı tatlı bütün anlarımızda beraberdik. Hiç ayrım gözetilmeden yakıldı köylerimiz, göç ettirildik, hiç tanımadığımız yerlere sürgün edildik dilini bile bilmediğimiz yerlere... Sürgün edildiğimiz bazı yerlerin göğü bile bizim memlekettekine benzemezdi. Biz oralarda memleketimizin göğünü özledik.

Sıcaktan çatlamış toprakların yağmura hasretliğinden daha fazla özgürlüğe hasrettik, ne de çok hissederdik bunu. Özgürlüğe sevdalı diye sokak ortalarında vurulan, gecenin karanlığında vurulup bir duvarın dibine atılan, işkencede öldürülüp cansız bedeninin nereye atıldığı bilinmeyen, özgürlük için dağlara çıkıp vurulan, cesetleri panzerlerin arkasından sürüklenen gencecik evlatlarımızı, gidenlerimizi özledik.

Hiçbir zorluk, hiçbir acı sindirmedi bizi, gidenlerimiz bu konuda rahat olsun. Özgür olmadan vazgeçmek yok, mücadeleye devam. Zaten bundan değil miydi ki bunca uzağa sürgünümüz. Siz gideli çok şey değişti, korucu olmadık diye köyümüz yakıldı, uzak diyarlara, dünyanın bir başka kıtasına göç etmek zorunda kaldık. Her şeye rağmen vazgeçmedik mücadeleden. Dünyadan sürgün edileceğimizi bilsek bile vazgeçmek yok. Ha bir de unutmadan, siz gittikten sonra yerinizi alan çok genç oldu, dağlara akın ettiler, silahlarınız yerde kalmadı. Her giden birin yerini onlar aldı. Hala durmadan büyüyor mücadele.

Üç kardeş, üç can, üç özgürlük sevdalısı, üç yiğit, üç sonsuzluk yolcusu...

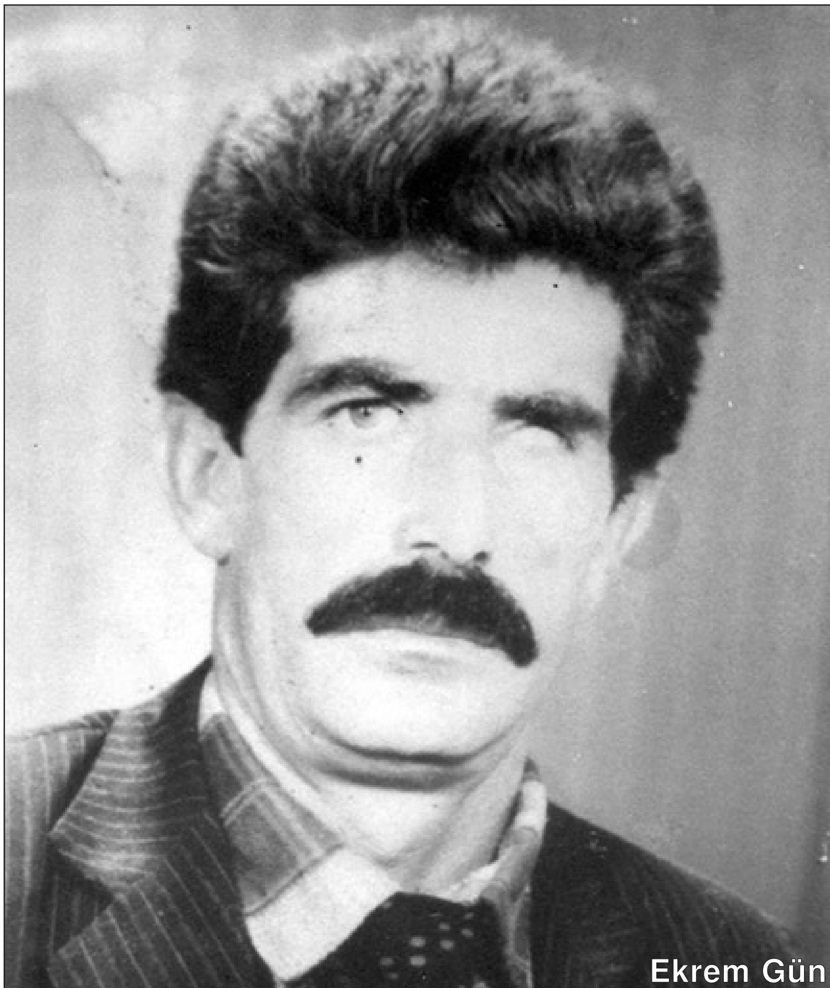
Daha 80'lerde katılmıştı Nezir yoldaş. 12 Eylül askeri darbesinin izleri hala her yerde canlıyken, cezaevlerinde uygulanan insanlık dışı uygulamalar ve bu uygulamalara karşı bedenlerini ateşe verip halaya duran, "biz yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyoruz" deyip ölüm orucuna yatan "mezarıma borçlu yazın" deyip şehadete ulaşan büyük direnişçilerin eylemlerinin doruk noktasında gönül vermişti mücadeleye. O zaman en çok esas alınan şey gizlilikti. Hiç söz etmedi bize yaptıklarından ne eşine, ne çocuklarına. İki çocuğu vardı. Çocuklarının, ülkesinin çocuklarının özgürce yaşamasını istiyordu. Farklıydı duruşu, ama o zamanlar bunu bilmeyecek kadar bilinçsizdik. Şimdi farkını daha iyi görüyor, anlam veriyor ve saygı duyuyoruz. Şimdi anlıyoruz ki onun için yaşam özgürce olanıydı, ondan önceki yaşamını yaşanmamış sayıyordu. Biz bilmezdik, ama her sorana "yeni doğdum" diye cevaplar verirdi. Biz de seninle, sizinle doğduk.

1983 yılıydı. Yaşananlarla mevsimleri karıştırmıştık, onun için bilmeyiz hangi mevsimdi, hangi ay, hangi gündü. Bir süredir yoktun ortalıklarda, hiç haber vermeden nerelere gitmiştin? İçimizde büyük bir merak. Hasan adında bir arkadaş vardı, tabii biz onun da partili olduğunu bilmiyorduk. Senin Nusaybin'e bağlı bir köyde girdiğin çatışmada şehit düştüğünü söyledi. Sonra da kahramanlığını, gösterdiğin öz veriyi anlatmaya başladı. Sen halkın için mücadele etmeyi seçmiştin. Gidişin yeni bir yaşamın, bizim bundan sonraki yaşamımızın rotasını çizmişti, sen yeni yaşamın adı olmuştun.

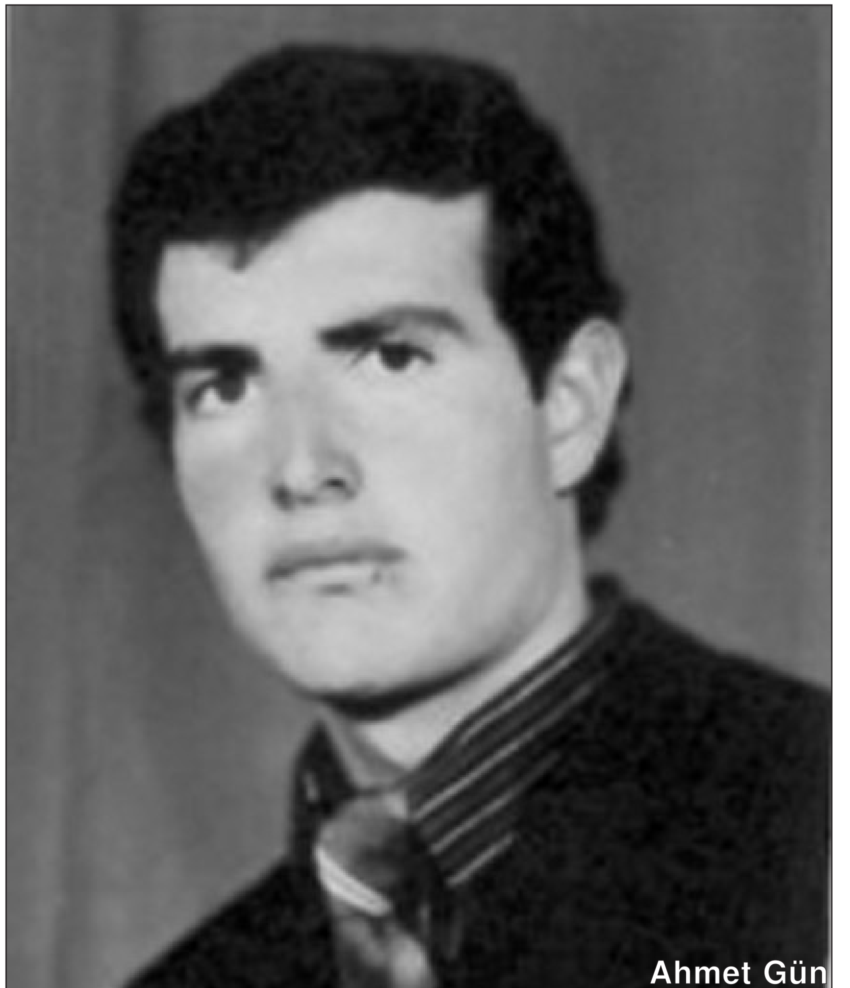
Ve Nezir yoldaştan sonra 1988 yılında Ekrem yoldaş mücadeleye katıldı. Ekrem yoldaş da evliydi ve çocukları vardı. Daha 1983'te kardeşi Nezir'in şehadetinden sonra sahada bulunan gruplarla ilişkiye geçerek milislik yapmaya başladı. Daha çok yeni gerilla adaylarını katıyor, onları dağa götürüyordu. Bu süre zarfında birçok kez eve baskın düzenlenip götürüldü, birçok işkenceden geçirildi. Ser vermeye hazırdı, ama sır vermeye asla. Kısa süreli Van, Muş, Siirt, Mardin, Hezex cezaevlerinde kaldı. Mücadele geliştikçe düşman sınır tanımadan yönelmeye başladı. Kontrgerilla eylemleriyle, ki devlet buna hep faili meçhul cinayet dedi, ama onlar faili en çok bilinen olaylardı, her gün sokak ortasında yurtseverler öldürülmeye başlandı. İşte bu dönemde Ekrem yoldaş da birçok kez tehditler aldı. Baskılar gittikçe arttı, yaşı ilerlemiş olmasına rağmen gerilla saflarına fiili olarak katıldı. 1993 yılında Önderlik sahasına geçti. Orada bir süre eğitimde kaldıktan sonra tekrar dağlara geldi. Ekrem yoldaşın gerilla yaşamı uzun sürmedi.

Kürdistan'da direniş ile ihanet hep iç içe olmamış mıydı? İhanet yüzünden birçok değerli insan darağaçlarında sallandırıldı, bir çoğunun yoluna kalleşçe pusular atılıp vuruldu, bir çoğuna kimyasal atılıp, bedenleri eritildi. Bütün bu manzaralara rağmen ihanet hiç bitmedi bu topraklarda.

Ekrem ve 2 yoldaşının Bafê köyü civarlarında üslendiği istihbaratını alan

Ekrem Gün

Ahmet Gün

düşman 30 Ekim öğleden sonra kapsamlı bir operasyon gerçekleştirdi. Operasyonun ardından çok bir zaman geçmemişti ki silah sesleri yankılanmaya başladı. Bütün silahların sesleri birbirine karışmıştı. Bütün köylüler gerillalara bir şey olmasın diye dualar ediyordu, tanrıya yalvarıyordu. Uzun bir süre devam etti silah sesleri. Sonra azalmaya başladı. Askerler köye gelip birkaç kişiyi götürdüler. Gerillaları tanıyıp tanımadıklarını, cenazelerin kime ait olduğunu soruyorlar köylere tek tek. Cenazeleri tespit ettikten sonra düşman şehit düşen gerillaların boyunlarına ip bağlayarak onları sürüklemeye başlar. En yüksek kayalıklara çıkarırlar cansız bedenlerini. Operasyon döndükten sonra Ekrem yoldaşın babası ve birkaç köylü naaşları alıp köye getirdi. Cenazelerde uygulanan vahşetin derin izleri vardı. Yüreklerdeki öfkeler daha da büyüdü bu manzara karşısında ve intikam yeminleri edildi mezarların başında.

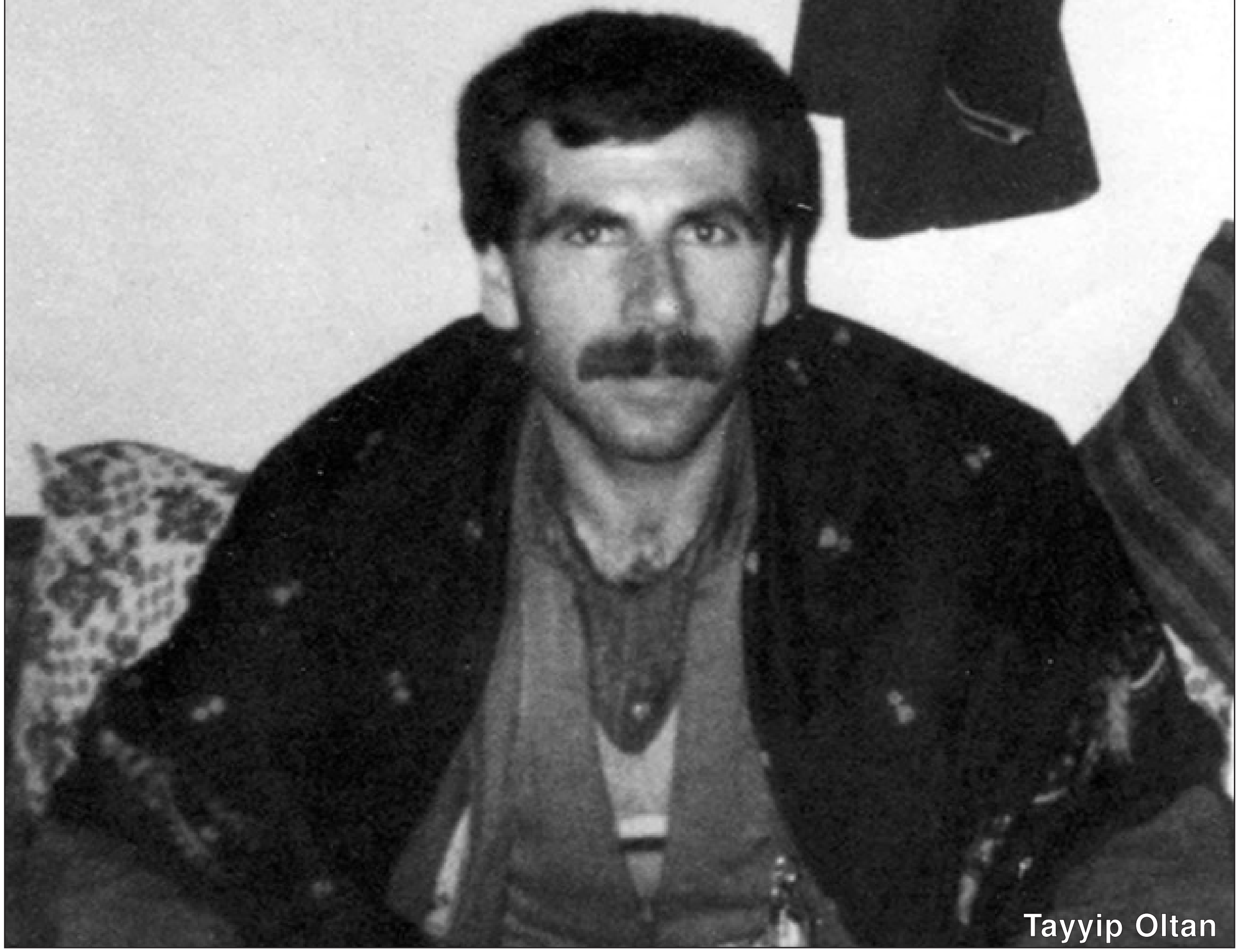
Mücadele büyüdü, genişledi, dağlara gençler akın etmeye başladı. Yediden yetmişe herkesin dilinde özgürlük, mücadelede söylemi. Artık ölüler ağıtlarla, gözyaşlarıyla değil, zılgıtlarla gömülüyordu. Her cenaze töreni serhildandı, her vurulan beden dilden dolaşan yeni bir sözdü. Özgürlük ateşi büyümüştü, artık söndürmek olanaksızdı. Ekrem'in milis düzeyinde çalışmaları yürüttüğü dönemde Ahmet çıktı dağlara 1989 yılında. Ahmet de evli ve üç çocuk babasıydı. Dağlardaki ismini Yaser yapmıştı. Yoldaşları Onu Yaser diye çağırıyorlardı. Çok cesaretliymiş, haksızlıkları kabul etmiyormuş, savaşta hep öndeymiş, arkadaşları Onu bize anlatırken böyle anlatmışlardı. Onu çok sevdiklerini, anlatırlardı durmadan. Uzun yürüyüşlerin ardından sürekli fedakarlık yapar, arkadaşlarına "siz uyuyun ben nöbet" tutarım dermiş. O'ndan söz ederlerken gözlerinin buğulandığı gözlerimizden kaçmamıştı. Sonradan gördük gerillada çektiği fotoğrafları, O'na çok yakışmıştı. Kürtlerin, halkımızın askeri olduğu için gurur duyduk, hep başımızı dik tuttuk Onlarla. Ülkenin çeşitli sahalarında çalışmalara katılmış. Ve işte ihanet bir kez daha gösterecek yüzünü bizlere. 1990-91 yılında bir grup yoldaşıyla birlikte Kerboran'da kırsalında çalışma yürütürken ihbar edilirler. Yine kapsamlı bir operasyon gerçekleştirilir, çatışma yaşanır. Büyük bir direniş sergilerler son kurşunlarına kadar. Ve şehadete ulaşırlar. Kerboran halkı "Onlar bizim evlatlarımız, burada şehit düştüler, Onları hiçbir yere götürmenize izin vermeyiz" diyerek sahip çıkar cenazelere ve orada gömer. Cenazeleri almaya gittiğimizde bize de vermediler, "Onlar bizim evlatlarımız" dediler. Haklıydılar, Onlar bütün halkın evlatlarıydı.

Ahmet'le birlikte büyümüşlerdi Tayyip, yüreklerindeki dağ sevdasını ilk birbirlerine anlatmışlar, birlikte karar vermişlerdi katılmaya. Ve söz verdikleri gibi ikisi de birlikte gerillaya katıldı. O'nun da dağdaki ismi İsa idi. İsa yoldaş da Kürdistan'ın birçok alanında çalışmalara katılıyor ve birçok defa yaralanıyor, bazen ölümle burun buruna geliyor, "nasıl kurtulduğumuzu bilmiyorum, tesadüf oldu" derdi böyle olayların ardından. Bulunduğu alanda grup komutanlığı yaptı. Son olarak Cizre şehir merkezine çalışma yürütmek için görevlendirilmişti. Başarılı bir pratik sergilemişti, ama çok fazla uzun sürmedi buradaki başarısı, İsa yoldaş da komplo sonucu ortadan kayboldu, aradan yıllar geçmesine rağmen hiç haber alınamadı İsa yoldaşta. Öldürülüp bedeni ortadan kaldırılan öyle çok insanımız var ki. Belki de en çok bizim topraklarımızda yükselmeli meçhul asker anıtı.

Bütün devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyor, umudunuz umudumuzdur diyoruz. Uğrunda canınızı feda ettiğiniz amacınız gerçekleşinceye kadar mücadeleye devam edeceğimizin sözünü yineliyoruz.

Anıları mücadelemize ışık tutmaktadır. Onurumuzsunuz.

Ailesi

Tayyip Oltan

Seninle gurur duyuyoruz oğlum

Adı soyadı: **Hulusi YILDIZ**

kod adı: **Serxwebun Azad**

Doğum yeri ve tarihi: **Yeşil pınar kuyu/Varto 15 Mart 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1992**

Şehadet tarihi ve yeri: **1995'te Bingöl (esir düştükten sonra 4 arkadaşıyla katledildi)**

Evet oğlum, biz yıllardır senden bir haber beklerken, hep sessizlikle karşılaştık. Kendi kendimize sorduğumuz "acaba şehit mi düştü?" sorusuna evet ile hayır arasındaki sessizlik cevap oluyordu. "Acaba yaşıyor mu, nerede?" sorusuna yine aynı sessizlik cevap oluyordu. Bir bilsen nasıl da dayanılmaz olduğunu o sessizliğin. Dakikaların asırlara döndüğü mekandır sessizlik. Ne zaman senle ilgili soru sorsak kendimize, her defasında boşlukta asılı kaldı sorularımız öylece cevapsız. Bildiğimiz bir şey vardı oğlum, dağların bizim bilmediğimiz bir noktasındaydın. Dağlara gittiğin için gurur duyduk seninle. Biz de elimizden geleni yapacaktık, söz vermiştik, ama ne yapasın oğul, ana baba yüreği bu, çocuğunun iyi olduğunu, nerede olduğunu bilmek ister. Çok şey mi istiyorduk, bilmiyorum. Belki de savaşın en kızgın olduğu o süreçlerde çok şey istiyorduk. Yıllarca sürdü bu bekleyişimiz, yıllarca aynı soruları sorduk ve yıllarca cevapsız kaldı sorularımız. Oğlum hiçbir zaman senle yoldaşların arasına fark koymadık. Bu yola baş koyan herkesi kendi evladımız bildik, hepsine sahiplendik, hepsini sevdik, bağrımıza bastık. Biliyorduk ki sizler birbirinizle varsınız. Bizde sizlerle vardık oğlum.

Sessizlik gittikçe derinleşiyordu. Yıllar sonraydı, yıl 2005, aylardan şubattı. Kuru bir soğuk vardı dışarıda. Sobanın önünde oturmuş ısınmaya çalışıyorum, ama yüreğim donuyor. Sizleri merak ediyorum, acaba sobanız var mıdır, ısınabiliyor musunuz? Sen gideli gecemle, gündüzümle birleşti bu sorular. Başımı her yastığa koyduğumda acaba evlatlarım başlarını nereye yaslamışlardır diye rahat edemedim. Kaç gündür televizyonda katledilen bir grup gerilladan söz ediliyor. Detaylı bilgiler verilmiyor. Bir asker itiraf ediyor, '1995 yılında bir grup gerillayı esir aldık, sonra da onları katledip, karakolun bahçesine gömdük' diyor. Her taraf bu haberle çalkalanıyor şubatın soğuğunda. Yüreklerimiz yanıyor. Ve sivil toplum kuruluşları, İHD devreye giriyor, karakolun bahçesi kazılıyor, beş arkadaşın toplu gömüldüğü bir mezar bu. Kimlikleri açıklanıyor, sorduğumuz sorulara bu kez çok derinliklerden, beş yoldaş cevap veriyor "biz buradayız" diye. Onlardan biri de sendin oğlum. Aradan 10 yıl geçmişti. Sorularla geçen yılların ardından sorularımız cevap bulmuştu. Gömüldüğün yere doğru geliyoruz, ama yol bitmek nedir bilmiyor, daha önce hiç bu kadar uzun gelmemişti bu yol. Yüründükçe kısalan yollar, sanki şimdi ilerlendikçe uzuyor gibiydi. Ömrümün en uzun yoluydu, o kısa ama anlamlı ömrünleydim tüm yıllar boyunca. Ve işte bu yol sürecinde yine ömrünleyim. Seninle başımız dimdik, bir kez daha gurur duyduk seninle. Sen ve yoldaşların başımızın tacısınız oğlum. Senin şahsında tüm Kürdistan şehitlerini anar, allahtan rahmet dileriz.

Bu yüce insanlar insanlık görevini yerine getirdiler. Bizler de bu konuda üzerimize düşenleri yerine getireceğiz, sizlere bunun sözünü veriyoruz. Bedel ödeyerek elde edilen kazanımlara sahip çıkacağız. Bu hem dini hem de insani bir görevdir. Yolunuzda yürümenin ne kadar onurlu olduğunun bilincindeyiz. Yine diyoruz ki yüce şehitlere layık bir aile olmak için elimizden geleni yapacağız.

Şehitlik için söylenen o kadar çok söz var ki. Kuranı Kerim'de şehitlik için şöyle denilmektedir: "Onlar ölmedi, lakin siz görmezsiniz. Onları elbiseleriyle defnedin, kanlarını yıkamayın. Lakin ben insanları diriltttiğim gün, onlar o kanlı elbiseleriyle gelecekler. Onlara bu haliniz niye, amacınız nedir diye sorulduğunda, üzerlerindeki kanlı elbiseler şahitlik edecekler. Diyecekler ki kendi şerefimi ve verdiğin değerleri korumak için bu kan. Buna sen de şahitsin yarabbim. Malımı, şerefimi, dilimi, dinimi, bana verdiğin insanlık şerefini korumak istediğim için beni bu hale getirdiler" diyecekler.

Serxwebun heval de ölmedi. Özgürlük mücadelesinde zalimlere karşı mücadele eden, insanlık değerlerini korumak için canlarını ortaya koyan yüce insanlar ölmedi. Bir gider bin geliriz, yerlerini binler doldurur, mücadeleyi kaldığı yerden sürdürürler ve bu mücadele amacına ulaşıncaya kadar devam edecektir. Dur durak bilmeden, dinlenmeden her gün biraz daha büyüyerek, gelişerek, coşarak devam edecek.

Bu vahşetin durması, verdiğimiz bunca şehidin kanına, yaratılan bunca değerlere sahip çıkmak için insanım, müminim diyen herkese seslenmek istiyoruz; şehit düşen hevaller çok mukaddestir.

Bu mukaddes insanlar, dünyada rencide edilen insanlık onurunu korumak için bedel oldular. Bu değerlerin korunması allahın da insanlara emridir. Bunun için diyoruz ki bizler de el ele verelim ve şehit düşen evlatlarımızın yolunda yürüyelim, mücadeleye dört elle sarılalım.

"Ateş düştüğü yeri yakar" der bilgeler bir sözlerinde. Bizim de yüreğimiz yanıyor. Bu öyle bir yangın ki yolumuza ışık tutuyor ve içimiz aydınlatıyor. Bu, öyle bir yangın ki bütün karanlıkları aydınlatıyor. Kürt halkının başı sağ olsun 5 yiğidini sonsuza uğurladı. Şehitlerimize hiçbir zaman kaybettiklerimizin gözüyle bakmayız. Çünkü biz onları kaybetmeyiz şehadetleriyle. Onlar, ebedi bir hayatı yaşayan, haklı olan gerçeklerdir. Onların yürüdüğü yoldan yürümek, değerlerine sahip çıkmak gerçek yoldaşlığın, bağlılığın gereğidir.

Serxwebun, bir dağ sevdası, özgürlük aşkı. Serxwebun, geçmişle geleceğin kesiştiği nokta. Sıcak bir tebessüm. Onları en iyi anlatan şehadetleridir. Onlar mücadelenin asıl sahipleridir. Onlar halkın dilsizleştirildiğini görmüş, görmeyen gözlere nur olmuşlardır, yolları aydınlaşmışlardır, konuşmayan dillere sözcük olmuşlardır. Dilsizleştirilen, eziyetlere maruz kalan, işkencelerden geçirilen halkımızın içinde yaşadığı durumu görenlerden biriydi Serxwebunumuz. Daha ortaokuldayken yaşamın basit ve ufak şeylerle uğraşmak için olmadığını söylerdi her fırsatta. Haksızlıkları hiçbir zaman kabul etmedi, hayattan korkmazdı, hakkıyla yaşanması gerektiğine inanırdı yaşamın. İnanmadığını O'na yaptırmak en zor şeydi, hatta imkansız gibiydi seni anlatmak da öyle zor ki...

Hulusi hevalden büyük 6 kardeşi vardı, ama herkes onu dinlerdi, severdi, herkese karşı saygılıydı. Kusur etmezdi bunda. Okulda da başarılıydı, ama dağ sevdası düştü mü insanın yüreğine durması imkansızdır, gitmelidir. Gitmezse yüreğindeki yangın durmadan daha da büyüyecektir. Dağlar çağırır her an, o koşar. Artık hayallerinin baş kahramanıdır. Lise son sınıfta bu yangının yüreğine ağır geldiğini hissettiği bir anda vurdu kendini dağlara. Dağlar ana gibi bastı O'nu bağrına. Ve işte yıllar sonra ben sarılıyorum oğluma. Mezarında boy veren çiçeklere oğlum diye dokunuyorum. Dağları basıyorum bağrıma.

Ailesi

yaşıyorsun be kardeş,
inan ki ölmedin sen
Kürdistan dağlarında açılmış
çiçeksin sen
yaralı bu gönlümde sönmeyen
umutsun sen
şahittir her amelin, şehit oldun
sen
Kürt halkı yürüyor asla
duramaz
anaların yüreği yanıyor
şehitlik mertebi kolay bulunmaz
özgürlüğü başlatan önder
yorulmaz

ebedi yaşamında bir umutsun
şehit olduğun yolda bir nursun
haklı olduğun için ailene de
gurursun
Şehadetinle yine bize aydınlık
oldun

gidenler gidenlerimiz

İhanet ve direniş; Kürt tarihinde vazgeçilmeyen ve tarih kadar canlı olan iki olgu...

Enkidu'nun Hunbaba'yı öldürmesiyle ihanet tohumları serpilmişti Ortadoğu coğrafyasına. O zamandan sonra Kürdistan'da güllerle kara çalılar yan yana boy verecekti. Çünkü her Mem ile Zin'in bir Beko'su olacaktı ve çağlar boyu yaşanan bir gelenek gibi günümüze dek sürüp gelecekti bu gerçeklik...

Ve ihanet, Kürt'ün lanetli gerçekliği, Kürt'ün Enkiduları, Bekoları, Kirosları...

Ve ihanet, insanlığı sırtından vuran ilk ve tek hançer. Ondandır acılarımız daha derin ama isyanımız da öyle. Çünkü asla boyun eğmedik namerde, kalleşe, haine ve darağacında olsak bile, biz o sehpalarda ihaneti yargıladık. Ondandır Pir Sultanların deyişleri; *"Düşmanımın attığı taşlar değil, dost elinin attığı bir gül yaralar beni"* Ve bu yaralarımız hep kanadı. Dicle'ye, Fırat'a aktı. Ama biz yine de direndik ve bu coğrafya tanıktır ki, bir defa olsun boyun eğmedik ihanete.

Ve direniş, Kürt'ün onuru, mirası, yiğitliği ve kutsal yaşamı...

Çünkü direniş, Kürdistan'ın özgürlük gülü, ihanete karşı asla solmayan, sararmayan ve kara çalıları aşıp hep gökyüzüne ulaşan...

Ve artık ihanetle direniş Kürt halkının kaderiydi. İhanet için lanetli, direniş için onurlu dediğimiz kader... Ve bu kader ihanete karşı soylu direnişlerde, Şeyh Saitlerle, Seyit Rızalarla onurlu ölümlerde böyle sürmeye devam edecekti.

Kürt işbirlikçiliğinin ve ihanetinin artık bitmesi gerekiyordu. Bu kader değişmeliydi artık ve Hilvan-Siverek'te ilk mermiler sıkılmıştı işbirlikçi zihniyetin beynine. Zindanlarda yükselen *"Yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz"* şiarıyla bedenler tutuşacak, ihaneti de kendisiyle birlikte külleştirecekti.

Kürt tarihindeki ihanet ve direniş kendisini mücadelemizin içinde de en üst düzeyde gösterecek ve soylu direnişler tarihimize damgasını vurmaya devam edecekti. Nitekim 1992 yılında sekiz arkadaşın şehadeti de bunun çarpıcı örneklerinden bir tanesiydi.

Evet, tarih 1992 yılının başlarını gösteriyordu. Önderlik sahasından çıkan sekiz kişilik bir grup Suruç'a doğru yol alıyordu. Umut, inanç ve sevda yüklüydü yürekleri. Sınırları, tel örgüleri ve mayınları aşacaklardı ve kolay geçmemişti hiçbir yürüyüşleri. Alınlarından süzülen terler günlerdir yıkamadıkları yüzlerinde zorlukların izlerini çizmişti sanki... Ve onlar ilerliyorlardı, sırtlarında çantaları, parti belgeleri, omuzlarında kleşleriyle, Kürdistan'ın bir parçasından diğer parçasına geçiyorlardı bir dahaki geçişleri sınırsız olsun diye... Evet bu grup ***Kemal (Mustafa Gezgör)*** arkadaşın grubuydu. Zorlu bir yürüyüşün sonunda Suruç kırsalına ulaşmışlardı...

Peygamberler diyarının acılı bir toprak parçasıydı Suruç. Çünkü o da ihanetlere ve direnişlere tanık olmuş bir mekandı... Coğrafya olarak ovalık olması gerilla mücadelesi içinde birçok dezavantaj yaratırken, oradaki toplumun içine sindirilmiş olan korku ve ajanlaştırılmış aile gerçeklikleri gerillanın örgütlenmesini ve uzun süre orada tutunabilmesini engelliyordu. Bundan dolayı küçük gerilla gruplarıyla çalışılsa bile en fazla üç ay kalınabiliyor ve grup kendisini tasfiyeden kurtaramıyordu.

Kemal arkadaşın grubu alana müdahale olarak gelmiş, gelir gelmez çalışmaya başlamış, kısa sürede başarılı eylemler yaparak alanda derin etkiler bırakmıştı. Daha önce alan sorumlusu olan Palo yaşanan pratikten dolayı görevden alınmış, göreve Kemal arkadaş atanmıştı. Kısa bir zaman diliminde yaşanan bu gelişmeler düşmanı oldukça korkutmuş ve tedbir almaya yöneltmişti. Hatta Kemal arkadaşın kellesini getirene iki milyar para vereceğini söyleyerek işbirlikçilik ve ihaneti yeniden hortlatmak istiyordu. Aslında bütün bunlar düşmanın yaşadığı büyük korkunun bir ifadesiydi. Öyle ki bir defasında bir Türk subayı Kemal arkadaşı görmüş, fakat üstüne gitmeye korkmuş ve şöyle demişti; "Gezgör'ün sekiz bomba ve bir kleşle dışarıda olduğunu bilmiyor muyum ama kim üstüne gidebilir ki?" Evet kim üstüne gidebilirdi ki... Çünkü o kendisini özgürlüğe adamış bir Apocu militandı. Çünkü o, tarihte son sözü söyleyen direnişçilerdendi...

Çalışmalar çok yoğun devam ediyordu. Ama düşman da içten içe yürütüyordu faaliyetlerini. Palo, merkezdeki çalışmaları düzenlemek ve hazırlık yapmak için bazı aileleri ziyaret edecekti. Ne var ki, arkadaşların bilmediği ve düşman tarafından önceden ajanlaştırılmış bir eve giden Palo'yu, düşman ve yılların gelenekselliği olan ihanet beklemekteydi. İşbirlikçi bir evde yakalanan Palo, direniş ruhuna sahip çıkmamış, tarihten beri gelen iki çizgiden ihanete gidenini seçmişti. Gördüğü biraz işkenceden sonra çözülmüş ve bir bir yoldaşlarını ele vermişti. O da Enkiduları, Bekoları izlemişti...

Biten sonbaharın hüznü Suruç'un çamurlu sokaklarına birikmişti sanki ve kışın soğuk havası kendisini ölüm havasına, ihanet sisine büründürmüştü. Ve gökyüzünde hiçbir güvercin, hiçbir kuş yoktu sanki. Sadece keklik soyunun son türleri uçuşuyordu havada, ölümü, ihaneti ve kalleşliği haber verircesine...

Evet, Palo çözülmüştü. Kemal arkadaşla gruptaki diğer arkadaşlar kırsalda oldukları için bundan habersizdiler. Viranşehir'de bulunan Hamza arkadaş bu olayı duymuştu, Kemal arkadaşa haber vermek için durmadan telefon etmesine rağmen arkadaşlara ulaşamıyordu. Öte yandan ihanet ağlarını örmeye devam ediyordu sessizce ve kalleşçe...

Kısa bir zamanda çözülen Palo, Kemal arkadaşı telefonla aramıştı. Palo'nun ihanetinden habersiz olan Kemal arkadaş Palo'nun verdiği adrese randevuya gidecekti hem de bütün grup üyeleriyle birlikte. Çünkü Palo O'na, Önderlikle telefonda görüştüğünü ve alan için acil bir toplantı yapılması gerektiğini belirtmişti. İşte keklik böyle ötüyordu düşman kafesinden...

Kemal arkadaşsa, Önderliğin vermiş olduğu perspektifleri duyacak olmanın merakı ve heyecanı içinde bir an önce randevulaştıkları eve gitmeye can atıyordu. Buluşma saatine doğru sekiz arkadaş önceden belirlenmiş eve doğru yol almaya başlamışlardı bile. Onlar, çoğu zaman beraber çatışmalara girdikleri, ölüme karşı göğüs göğse çarpıştıkları yoldaşlarından böyle bir kalleşliği beklemeden, iç düşmandan habersiz, dıştaki düşmana karşı tedbir alarak ilerliyorlardı. Randevu yerine Palo'dan önce gelmişlerdi. Geldikleri ev yurtsever bir ailenindi. Onlar biraz sonra kendi evlerinde kopacak hengameden habersiz, arkadaşları görmenin sevincini yaşıyorlardı. Derken kapı çalınmıştı, gelen Palo olmalıydı. Onu karşılamaya evin büyük oğlu -ki kendisi milisti- ve **Canda** arkadaş gitmişlerdi. Fakat kapıyı açar açmaz önceden etraflarını kuşatmış olan düşman üzerlerine ateş açmıştı. Milis arkadaş hemen orada şehit düşmüş, Canda arkadaş da kendini dışarı atmıştı ve ardından da ***Bedirhan***... Bu iki yoldaş diğerlerini korumak ve düşmanı oyalamak için çatışmaya başlamışlardı. Ama düşman bir kez etraflarını kuşatmıştı. Onlar da artık son anlarını yaşadıklarını biliyorlardı, ama ölseler de direnişe yaraşır bir şekilde öleceklerdi.

Kıyasıya bir çatışmaya tanık olmuştu bu kent ve güneş batmak üzereydi. Canda'yla Bedirhan omuz omuza çarpışmış ve her ikisinin de sadece birer mermisi kalmıştı. Son kez ufuktaki güneşin batışındaki kızıllığa bakarken, bir damla göz yaşı süzülmüştü Canda'nın gözlerinden. Doğup büyüdüğü yerlerden çok uzaktaydı şimdi. Kürdistan'ın Küçük Güney parçasından katılmıştı partiye. Bir bir yüreğine resimlediği kişiler geldi gözlerinin önüne. Savaşta anlam bulan yaşamına şimdi savaşta son verecekti. Ama bu daha da anlamlı kılacaktı yaşamını. Çünkü O, direniş ruhuna sahip çıkaca ktı ve O teslimiyeti öldürecekti bu kurşunuyla...

Ve Bedirhan, kim bilir kaç defa sıyrılmıştı böyle zor anlardan. Boğazı kurumuştu ve yüreği yüzyılların çatışmasındaydı sanki. Bir bir yoldaşları geçmişti gözlerinin önünden. "Demek buraya kadarmış" demiş, o da Canda gibi birkaç gözyaşı dökmek istemiş, ama içinden "Tutmak gerek" demişti; "Son anda bile kendini tutmak..."

Sonra birbirlerine bakmışlardı. Yılgınlık, korku ve hüzün yoktu gözlerinde. Aksine, inanç ve umutla parlıyordu gözleri sanki biraz sonra hiç kapanmayacak gibi. Canda son kez silahını okşamıştı. Silahıyla vedalaşır gibi bir ifade belirmişti yüzünde. Bugüne kadar onu zor anlardan kurtarmış olmasına teşekkür ediyordu. Ve devrimcilere yaraşır bir şekilde sıkı sıkıya tokalaştı Bedirhan'la. Gerillanın her tokalaşmada hissettiği o sıcaklığı, yoldaşlığı ve paylaşımı yoğunluğuna hissederek... Çünkü bu son tokalaşmalarıydı ve narin parmaklar tetiğe giderken "Biji Serok Apo" sloganlarını haykırıyorlardı. Ama Bedirhan'ın da Canda'nın da gözleri batan güneşe dönüktü ve sanki onlar da yarın gün doğumuyla, kapanmamış gözlerini yeniden açacaklardı. İhanete sıkılan ilk kurşunlardı bunlar. Hiçbir ihanet cevapsız kalmamıştı tarihte...

Mustafa Gezgör

"Güllerin sonsuza koştuğu yerde, sabrın çiçeklerini açtığı yerde asla kapanmaz açılan defter, çünkü tarihin en güzel yerinde son sözü hep DİRENENLER söyler."

Çatışma bütün yoğunluğuyla devam ediyordu. İçeride altı arkadaş kalmışlardı ve durmadan çatışıyorlardı. Bu arada onlara ulaşamayan Hamza arkadaş, haber vermek için Suruç'a geldiğinde artık çok geç kalmış olduğunu görmüştü. Arkadaşlar çatışmaya girmişlerdi bile... Hamza arkadaş, etraflarının kuşatılmış olduğunu görünce düşmanın yoğunlaşmasını dağıtmak ve arkadaşlara bir geçit hattı yaratmak için düşmana ateş edip çatışmaya girmek istese bile, düşman bir kez avını yakalamıştı. Başına ödül koydukları kişi çemberlerinin içindeydi, Hamza arkadaşın girişimi etkili olamamıştı. Karşılıklı kurşunlar sürekli vızıldıyor ve çatışma devam ediyordu. Düşmanın kayıpları da olmuştu ve evdekiler kararlıydı, son mermilerine kadar direneceklerdi. Belki kurtuluş olmayacaktı, ama düşmanın eline de sağ geçmeyeceklerdi.

Cephaneler yavaş yavaş tükeniyordu. ***M. Salih*** ve ***Kendal*** arkadaşların birer bombaları kalmıştı. Birden evin içinde "Teslim olacağız" sesleri yükselmiş ve sonra da evin kapısı açılmıştı. M. Salih ve Kendal arkadaşlar düşmana doğru ilerliyorlardı. Kafesteki keklik hoşnuttu ötüşünden. Çünkü kafesine iki kişiyi daha alacağını düşünüyordu. Palo, o uğursuz sesiyle, komutanın kulağına eğilip "Bunlar Salih ve Kendal" demişti. Onlar da Palo gibi Suruçluydular, ama onun gibi ihanetçi değil...

Evet M. Salih ve Kendal arkadaşlar teslim olacaklarını söyleyip düşmanın içine kadar girmiş ve ellerindeki son cep-

Gittiler
Bilirim geri gelmezler
Kum fırtınaları
görmeyecekler
sahralarda
Çalı diplerinde pusu
atmayacaklar
Vietnam'lardan,
Kutuderesi'nden
Geçmeyecek Dersim'den yolları
Sonsuzluğun direnmeyen
acılarında
Dağları, sahraları,
ormanları aşalım

Haydi, haydi gelin
Dağlara kavga ekelim
Gidenler, gidenlerimiz
Biliyorum geri gelmeyecekler
Neyleyim, kahpeyse devran
Vaktidir geceleri
kuşatmanın
Bu dağlar ki, hep bizden yana

Çatışmasız, baskınsız, pusunsuz
gün yaşamadı

Gidenler, gidenlerimiz
Sizi unuttuk mu ki,

Hep andı silahlarımız
Kininiz bizde yiğit
Fırtınalarımızı taşırdık
sahralardan
Vietnam'dan ormanlarınıza
Sevdanız, sevdamız bizde
yaşayan
Sessiz, karsız geçti mi ki,
Barutsuz soluklanışlarda
Kan fırtınası sağanaklar
Bakire gecelerin çırılçıplak
gün doğumunda
Dizgin tutmuyor artık yürek
Şafakları tomurcuklanmış

yüreklerimiz
Size sevdamızı taşıracak
sevdanızdan...

Gidenler, gidenlerimiz
"Yarım kaldı kavgamız,
yerde tüfeklerimiz" dedirtmedik,
Alın, alın sizin olsun
tetiğe düşen yüreklerimiz
Gelin, gelin
yeni sevdalılarımız

Gidenler dönüşsüz, yorgun
Şuraya dağları toplayalım,

Asma bahçelerinden
geçelim
Babil'in,
Tüm ırmakları birleştirip
akalım
Şuraya kan sağanağı
düşelim
Meraklanmasın
bizim için gidenler
Tümünüz yarını yaratmaya
Haydi, haydi gelin
Dağlara kavga ekelim

Mustafa Gezgör

haneleri olan bombalarının pimini çekmişlerdi. Çünkü onlar da teslim olmama kararını vermişlerdi. Bu yüzden şehit düşeceklerse de bu kolay bir şehadet olmamalıydı. Onlar askerlere doğru ilerlerken, sanki gözlerinde Kawa'nın ateşini yansıtıyorlardı. Oysa düşman, zafer sarhoşluğunun da etkisiyle, onların o kararlı adımlarını fark etmemişti bile. Bir de tüm heyecanlarına rağmen sakin sakin yürüyüşleri, kararlılıklarının bir yansımasıydı belki de. Ona rağmen "ya bomba patlamazsa, ya sağ yakalarlarsa bizi? Hayır hayır sağ ele geçmeyeceğiz! Biz ölsek de kolay ölmeyeceğiz. Yılların intikamını almalı tarzımız" demeleri Apocu vuruş tarzının Onlardaki somutluğunu ifade ediyordu. Pimleri o kadar ani ve hızlı çekmişlerdi ki, düşman neye uğradığını şaşırmıştı. Ve paramparça olmuş cesetlerine rağmen, yüzlerinde özgürlüğe dair bir tebessüm kalmıştı. Sanki ikisi de sözleşmişti birbiriyle, bombanın o dehşetinde ve ölüm anında bile sarsılmamıştı inançları, umutları ve tebessümleri... Onlar özgürlük yolunda ölümsüzleşirken, ihanete ikinci darbeyi vurmuşlardı.

Evin içinde olan ***Kemal***, ***Ferhat***, ***Faysal*** ve ***Leyla*** arkadaşlar çatışmaya devam ediyorlardı. Saatler ilerledikçe cephane azalıyor, ama düşman da içeriye girme yolunu bulamıyordu. Çatışma esnasında Leyla arkadaş yaralanmış, akşamın altısında başlayan çatışma sabahın dördüne kadar devam etmiş ve onların da geriye sadece bombaları kalmıştı. İçerde dört kişiydiler ve içlerinden birinin mutlaka sağ kalması gerekiyordu. Bu olayın ve bulundukları ailenin suçsuz olduğunun partiye bildirilmesi ve Palo ihanetçisinin yaptıklarının yanına kalmaması için bir kişinin bu tarihi direnişin canlı bir şahidi olarak kurtulması veya sağ ele geçmesi gerekiyordu.

Karanlık odada dört çift göz birbirine bakıyordu. Sabahın ilk ışınları pencereden sızarken, sanki orayı aydınlatan güneş değil de, bu dört kişinin gözleriydi. Evet şafak sökmek üzereydi. Kemal arkadaş pencereden bakarken "acaba güneşin doğuşunu son defa görecek miyiz?" demişti içinden ve sonra arkadaşlara dönmüştü. Bir komutan gibi net, yiğit ve kararlıydı bakışları. Tek tek bakmıştı arkadaşlara, Ferhat'a, Faysal'a ve Leyla'ya. Evet kararını vermişti; bu görevi Leyla arkadaş yapacaktı. Ama Leyla, gece boyu kanayan yarasının acısına dayanıp ağlamadığı halde, şimdi oturmuş hüngür hüngür ağlıyordu. Çünkü sağ kalma görevi ona ölümden daha acı geliyordu. Çünkü şu anda karşısında duran üç genç, üç yiğit, üç yoldaş olmayacaktı bir daha. Bir daha çatışmayacak, kızmayacak ve şaka yapmayacaktı onlarla.

Daha biraz önce bu eve gelirken, yürümekte zorlandığı için Ferhat'ın ona yardım edişini ve kendisinin gururlu ve kızgın bir edayla silahını vermeyişini anımsamıştı. Ve Faysal'ın "sayı arkadan gelsin" diyerek ona takılışını... Evet geceler boyu omuz omuza çatıştığı bu insanlar bir daha olmayacaktı. Yani o çok bilmediği Türkçe dilini konuşurken Faysal ona gülmeyecek ve Kemal yardımına koşup düzeltmeye çalışmayacaktı Türkçe'sini. Hem sonra ölümde bile beraberliğe söz vermemişler miydi? Nasıl olur da Onları yalnız bırakabilirdi?

Kemal arkadaş yavaş adımlarla ona doğru ilerlemiş, önce arkadaşlara dönüp bakmıştı, sonra da Leyla'nın yarasına. Faysal yine takılmıştı Leyla'ya "küçücük bir demir olan bu mermi için insan ağlar mı? Vallahi benim mermilerim hala vücudumda" Faysal son anda bile moral vermek istemişti yoldaşına, ama Leyla hüzünlü ve buruktu... Çünkü şimdi yüreği kanıyor, acısı daha derindi...

Kemal arkadaş, biraz sonra ebediyen gidecek biri gibi değil de, bir komutan, bir devrimci gibi oturmuştu Leyla'nın yanına ve Apocu tarzın o ikna edici, metanetli, sabırlı ve yürekli kişisini temsil ediyordu şimdi. Leyla'yla birkaç söz konuşmuş, ona görevini kavratmış ve güçlü olması gerektiğini söylemişti.

Çok fazla zamanları yoktu, ama yoldaşlarından da böyle buruk ayrılmak istemiyorlardı. Tek tek vedalaşmışlardı Leyla'yla "serkeftin" sözcüğünü fısıldayarak. Faysal kendisini tutamamış, Leyla'yla vedalaşırken bir çift gözyaşı süzülmüştü gözlerinden ve gözyaşları Leyla'nın yerdeki kanına karışmıştı.

Derken keklik yine ötmeye başlamıştı. Palo cihazdan arkadaşlara "teslim olun" çağrısı yapıyordu. Ama soylu direnişe ihanet olur muydu? Üstelik Onlar Apo'nun militanlarıydı. Hiç kalırlar mıydı bunun altında? Kemal arkadaş cihazdan "biz asla teslim olmayacağız çünkü biz yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz" cevabını veriyordu. Bu sözleri söylerken o kadar sakindi ki, karşısındaki kişinin yitikliğini, küçüklüğünü görür gibiydi. Bu konuşmadan sonra son kez pencereden bakmıştı Kemal arkadaş. Güneşin doğuşunu görmenin sevinci kaplamıştı yüreğini. Artık huzurluydu. Çünkü güneşi son kez de olsa görmüştü.

Ve artık ufuktaki şafağın kızıllığı gibi kızıla boyanmıştı o ev. Kemal, Faysal ve Ferhat arkadaşlar bombalarını kendilerinde patlatıp ihanete en büyük darbeyi vurmuşlardı. Hem de "Yaşamı uğrunda ölecek kadar çok seviyoruz" şiarını haykırarak. Olduğu yerde baygın olarak yatan Leyla, yaralı olarak düşmanın eline geçmişti. Kendisi de Canda gibi Küçük Güney'den parti saflarına katılmıştı. Zindanda dahi bu direniş ruhunu sergilemeye devam etmiş ve o direnişe tanıklık etmenin gururuyla mücadelesini sürdürmüştü.

Mücadele tarihimizde sergilenen direnişlerden sadece bir tanesiydi bu. İşte güçlü mirasımız böyle direnişlerle yaratıldı. Kürtler halen bu çizgiyi sürdürmeye devam ediyor. Bir yandan ihanet ve işbirlikçilik, bir yandan da PKK mücadelesi ve direnişçiliği. Bu, Kürt'ün bir kaderi belki de, ama sonsuza dek sürüp gidecek değil elbette. Çünkü;

"Güllerin sonsuza koştuğu yerde
sabrın çiçeklerini açtığı yerde
asla kapanmaz açılan defter
çünkü tarihin en güzel yerinde
son sözü hep
DİRENENLER söyler."

◆

'Önderliğimize yaklaşım özgürlüğümüze yaklaşımdır'

baştarafı 22'de

Bugün bölgede buna öncülük edecek en örgütlü gençlik kesimi Kürt özgürlük hareketiyle birlikte önemli bir örgütlenme düzeyini yakalayan Kürt gençliğidir. Komalên Ciwan da bu örgütlenme içerisinde Apocu gençliğin temsilini yapacak ve bu modelin geliştirilmesi içinde öncülük rolü oynayacaktır. Komalên Ciwan ve Dem-Genç örgütlülüğü farklı şeylerdir. Komalên Ciwan, Apocu ideoloji ve felsefe temelinde kendisini örgütlerken, Dem-Genç daha farklı ve geniş gençlik kesimlerinin bir araya gelmesiyle oluşacak bir girişimdir.

– Koma Komalên Kurdistan örgütlenmesinde kadın ve gençlik temel öncü örgütlenmelerdir. Bundan sonra Komalên Ciwan KKK sisteminin örgütlenmesinde nasıl bir rol oynayacaktır?

– KKK sisteminin örgütlenmesinde kadın ve gençliğin öncülük rolüne sahip olduğu tespiti doğru bir tespittir. Objektif olarak değerlendirildiğinde dünyanın değişen koşulları, değişik toplumsal kesimlerin, sınıfların durumları, gerçekleşen sosyolojik dönüşümler böyle bir öncülük misyonunu kadın ve gençliğe vermektedir. Aslında bu Kürt gerçekliğiyle de ilgili bir durum. Apocu hareket ilk ortaya çıktığında bir gençlik grubu olarak ortaya çıktı. Yani öncülüğü gençlik yaptı. Mücadelemizin geliştiği dönemlerde ise kadın önemli bir yer tuttu. Biliniyor 1990'larda gelişen serhildanlarda kadın ve gençliğin rolü çok önemliydi. Savaşa, gerillaya, meşru savunma güçlerine en çok katılım bu kesimlerden gerçekleşti. Bu kadın ve gençliğin temel özelliklerinden kaynaklanıyor. İki kesim de özgürlükleri ellerinden alınmış, sistem tarafından pasivize edilmiş güçlerdir. Yani tarihteki ilk tahakküm bu kesimler üzerinde uygulanmıştır. Önderliğimiz Bir Halkı Savunmak adlı eserinde kadın ve gençlik üzerinde yürütülen tahakkümün tarihsel gelişimini birçok yönüyle ortaya koymaktadır. Buna karşı mücadeleyi ezilen ilk cins, sınıf olma özelliğiyle kadın ortaya koymuştur. Yine gençlik de dinamik güç olma özelliğiyle, tarih boyunca verilen bütün özgürlük mücadelelerinde rolünü oynamıştır. Ancak gençliğin tüm bu yaratıcı özelliklerine rağmen egemen sistemler, gençliği bilme gücünden uzaklaştırarak sürekli toylukla, acemilikle suçlamış ve etkisizleştirmek istemiştir. Bugün de egemen sistemler gençliğe yönelik bu yaklaşımlarını derinleştirerek sürdürmektedirler. Gençliğin sistem açısından en büyük tehlike olduğu sürekli söylenir. Bunun için de gençliğe sürekli bir yönelim söz konusudur. En çok saldırıya uğrayanlardan, en çok direnmesi beklenir. Gençliğin bu açıdan büyük bir rol oynaması doğaldır. Çünkü gençlik sahip olduğu özgürlük tutkusuyla, enerjisiyle akışkan bir yapıya sahiptir. Bu onun, öncü güç olmasını da sağlıyor. Bu, KKK sistemi ve komünal örgütlenme açısından da gerekli olandır. Konfederal sistemin örgütlülüklerini tabandan yaratmak için kadın ve gençlik en temel güç konumundadır. Kürdistan özgürlük hareketinde gençlik ve kadının edinmiş olduğu büyük bir deneyim de vardır. Kadın ve gençlik hareketi açısından da özellikle son yıllarda yürütülen tartışmalarda belli bir örgütsel sistem ve mekanizma yaratılmıştır.

KKK sözleşmesinde, PKK ile birlikte kadın ve gençlik öncü olarak tanımlanan temel güç durumundadırlar. Gençlik hareketi açısından gerekli olan; Komalên Ciwan örgütlenmesi ile KKK içinde öncü güç olabilme, tabandan örgütlülüğü geliştirebilme, komünü, meclisi yaratabilme, halkı söz, irade ve güç sahibi yapabilmedir. Yine kendi özgürlük alanlarını yaratabilme, devlet dışı sosyalitenin örgütlenmesinde bir rol oynama gücüne sahip olmadır. Bunu da dönemin görevlerine sahip çıkarak yani meşru savunma güçlerini güçlendirerek, halka yönelik saldırılar karşısında öz savunma gücünü yaratarak, halkın en geniş örgütlenmesini yaratma temelinde demokratik mücadeleyi yükselterek yapmalıdır. Kongrede en çok tartışılan konular da bunlardı. Yani tartışmalarımız ağırlıklı olarak bunlara cevap olabilecek bir pratiğin sahibi olabilme, bu misyonu yerine getirebilme yönündeydi. Bu konuda aslında gerekli teorik tartışmaların yapıldığını ve tüm bunlara yönelik kararlar alındığını belirtebiliriz. Gerisi gençliğin mücadeleyi sahiplenmesiyle, kendi hareketini daha dinamik, daha belirleyici bir konuma getirmesi ile ilgili bir şeydir. Bu kararlılığın kongre boyunca oluştuğuna inanıyoruz.

– Önünüze koyduğunuz hedeflere ne kadar hazırsınız?

– Kongremiz kendisini Apocu mirasın sürdürücüsü olarak tanımladı. Bunun gençlik cephesinden en büyük uygulayıcısı olarak önüne birçok hedef koydu. Kongremizde yürütülen tartışmalar, siyasal sürece ve örgütsel duruma ilişkin yapılan değerlendirmeler ile özellikle 30 yılı aşan mücadele tarihimizin ortaya çıkardığı değerlerin yarattığı kazanımlar bizi bu kararları almada oldukça cesaretli kıldı. Böyle bir güce ve dinamizme sahibiz.

Bizler, Apocu gelenekten geliyoruz. Apoculuk en imkansız görüleni her koşul altında başarmaktır. En yapılamaz denilen şeyi yapmaktır. Apocu mücadele tarihi, bütün bunların kanıtlandığı bir tarihi ifade ediyor. Biz bu geleneği sürdürecek gençlik hareketi olarak gerekli iddiaya, pratiksel ve örgütsel tecrübeye sahibiz. Kongre bunun için gerekli olan doğrultuyu vermiş ve kararları almıştır. Hedeflerini çok net ve somut bir şekilde ortaya koymuştur. Hem kongreye katılan bileşim açısından hem de Apocu gençlik hareketinin mevcut düzeyi açısından bunları gerçekleştirmek mümkündür. Doğru ideolojik mücadele, kadro duruşu ve örgütsel tarzla, yine doğru eğitim anlayışı ve devrimci eylem tarzıyla gerçekleştirilebilecek bir düzeye sahibiz. Bu açıdan kongremizin böylesi bir kararlılığı ve hazırlığı yarattığını belirtebiliriz. Oluşan bu iddia ve somut hedefler üzerinden gençlik hareketi olarak bugün başarmaya çok daha yakın olduğumuzu belirtebiliriz.

– İki ayı aşkın bir süredir KKK Önderi Abdullah Öcalan üzerinde tam bir izolasyon uygulanıyor. Bununla bağlantılı olarak Türk devleti gerillaya karşı imha operasyonları düzenliyor. Yine İran devleti halkın ve gençliğin demokratik eylemlerine karşı çok sert yöneliyor. Tüm bunlara karşı tavrınız ne olacaktır?

– Kongremizin belki de en çok ele aldığı konulardan biri de buydu. Egemen devletler Kürt özgürlük hareketine karşı çok yoğun bir mücadele yürütmektedirler. Yeni ittifaklar geliştirdikleri gibi, kendi aralarında yeni konseptlere de gitmektedirler. Bu Türkiye, İran ve Suriye açısından da böyledir.

Bilindiği gibi Önderliğimizi halktan koparma, etkisizleştirme politikaları uzun bir süredir sürdürülüyor. Bu saldırılar 1 Haziran'dan sonra daha da yoğunlaştırıldı. Önderliğimiz en son bunu fiziksel imha tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu belirterek dile getirdi. Yine tüm barış girişimlerine rağmen meşru savunma güçlerine yönelik geliştirilen imha amaçlı operasyonlar devam etmektedir. Bu operasyonlarda kimyasal silah kullanmaya kadar gitmektedirler. Halka yönelik çok yoğun baskılar da sürdürülmektedir. 12 yaşındaki bir çocuğa 13 kurşun sıkılması, beş gencin meşru savunma güçlerine katılacakları için katledilmesi, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler bunun en açık göstergesidir. Bütün bunlar Türkiye açısından 1993-94'leri çağrıştırmaktadır. Öte yandan ABD ile Güney'deki güçleri yedekleyerek Kürt özgürlük hareketine karşı imha amaçlı operasyonlar gerçekleştirilmek isteniyor. Bunun yansımaları hem Türkiye üzerinde hem de İran üzerinde kendini göstermektedir. Özellikle İran'da halkın en meşru ve demokratik taleplerine silahla cevap verilmektedir. Son süreçte 30'a yakın insanımız katledildi. Bunların çoğu özgürlük, adalet, eşitlik isteyen genç insanlardı. Yine Suriye açısından da böyle bir gerçeklik kendini göstermektedir. Kürt gençliği ve halkının geliştirdiği tüm demokratik eylemlere karşı yoğun baskılar ve saldırılar söz konusudur. Tüm bu saldırılar karşısında elbetteki gençlik sessiz kalmayacaktır.

Kongremiz bunları kapsamlı değerlendirdi. Hem gelişen saldırılara, hem de oluşturulan konseptlere karşı nasıl tavır alınacağını değerlendirildi. Bunu, *'Önderliğimize yaklaşım, özgürlüğümüze yaklaşımdır'* biçiminde ortaya koydu. Başta da belirttiğimiz gibi Apocu gençlik hareketi, dönemin görevlerine göre kendini yeniden tanımladı. Meşru savunma güçlerinin güçlendirilmesini ve büyütülmesini önüne temel bir görev olarak koydu. Yine halka yönelik geliştirilen saldırılar karşısında kendi öz savunmasını oluşturma gençlik açısından en temel bir görevdi ve bu da kongremizde kararlaştırıldı. Yine halkın demokratik serhildanını güçlendirme, bunu bir dalga biçiminde büyütmeyi temel bir yaklaşım olarak belirlemiştir.

Önderliğimizin ***'herne ser kar'*** talimatı çerçevesinde sürekli bir eylemsel hamlenin gerçekleştirilmesi gerekliliği de ortadadır. Bu temelde 'Apocu çizgide netleşelim, meşru savunma stratejisinde pratikleşelim, demokratik serhildanı yükseltelim' şiarını, kongre şiarı olarak belirledi. Bu da aslında dönemin temel görevlerini ve yaklaşımlarını ortaya koyuyor. Gelişen bu saldırılar karşısında güçlü bir cevap oluşturabilmek, örgütlülük ve eylem gücü açığa çıkarmak bizler açısından önemliydi. Bundan sonra bizler için esas olan kısa bir zaman diliminde tüm bunları pratiğe geçirmek ve somut adımlar atmak olacaktır. Biz tavrımızı böyle belirleyip ortaya koyduk.

Kongremiz dönem görevlerini bu şekilde tanımlamıştır. Buna ilişkin kendi örgütsel çalışmalarımızı ortaya koyacağız. Bu yönlü çabalar da vardır. Örneğin; İran'da gençliğin öncülük ettiği serhildanlar, Türkiye'de gelişen yoğun bir eylemlilik var. En son "Barış ve Özgürlük Tugayları" biçiminde gelişen bir gençlik hareketliliği var. Uzun bir süredir "Canlı Kalkanlar" ismiyle operasyonlara karşı barış ve demokrasi mücadelesi veren gençler, bu gelişen saldırılar karşısında önemli bir hamle gerçekleştirdiler. Bunu önemli görüyor ve daha da büyütülmesi gerektiğine inanıyoruz. Diğer alanlar açısından da demokratik serhildanı yükseltmemiz gerektiği çok net ve açık bir şekilde ortadadır.

Dönemin görevleri temelinde tüm Kürdistan ve diğer halklardan da gençleri bu mücadeleye katılmaya, meşru savunma güçlerini büyütmeye, halkın çok yönlü örgütlülüğünü yaratmaya 'herne ser kar' esprisi ile çalışmalara aktif katılmaya ve demokratik serhildanı yükseltmeye çağırıyoruz. Bunun için de Komalên Ciwan örgütlülüğü etrafında yaratılacak birliğin, gençliğin konfederal birliğine gitme yolunda önemli bir adım olduğunu bir kez daha hatırlatıyoruz. Bu temelde tüm gençlik kesimlerini Komalên Ciwan çatısı altında kendi öz örgütlülüğünü yaratmaya, demokratik mücadeleyi bulunduğu her alanda büyütmeye ve direnişi yükseltmeye çağırıyoruz.

15 AĞUSTOS
KÜRT HALKININ DİRİLİŞ GÜNÜDÜR

KKK YÜRÜTME KONSEYİ BAŞKANLIĞI

Apocu hareketin tüm değerli komutanları savaşçıları, kadroları, çalışanları, değerli yurtsever halkımız ve halkımızın değerli dostları!

15 Ağustos Diriliş Bayramı hepinize kutlu olsun. Özgürlük mücadelemizin şanlı 15 Ağustos Atılımı Kürdistan'da yeni bir tarihi süreci başlatmıştır. Bu tarihsel süreç yok oluş sürecinden varoluşa, kölelikten özgürlüğe, insanlık dışı bir konumdan özgür insan olmaya, çağ dışılıktan çağdaşlaşmaya, devrimsel adımlarla büyük insanlık ve özgürlük yürüyüşünün başladığı süreç olmuştur. Bu tarihi yürüyüşün ilk durağı diriliş devrimidir. Ardından, düşünce devrimi, sosyal devrim ve demokratik devrim sürecinin başlamasıyla birlikte toplumsal şekillenişin yeniden yapılanması gelmektedir. Bu açıdan Özgürlük hareketi ve halkımızın sıfır noktadan başlayıp, bugün ulaştığı ulusal demokratik kurumlaşma ile demokratik ulus perspektifi, yine kadının ve bir bütün olarak toplumun özgürleşme düzeyi tamamen bu tarihi ve büyük insanlık adımı sayesinde gerçekleşmiştir.

Önder Apo, bir halkı yeniden yaratan, bu büyük adımın yaratıcısı, büyük bir emek ve bitmez tükenmez bir çaba ile teoride derin bir felsefe, ideolojik doğrultu, pratikte ise güçlü bir kararlılık, cesaret ve yaratıcılıkla başarmıştır. Bu nedenle en çok kutlanmayı hak eden kişi de Önder Apo'dur. Biz bu vesileyle tüm Hareketimiz adına Önder Apo'nun 15 Ağustos Diriliş Bayramı'nı kutluyor, diriliş devriminin demokratik devrimle zafere ulaşması temelinde bağlılık ve doğru yoldaşlık sözünü yineliyor, bunun bütün gereklerini yerine getirmeye sonuna kadar kararlı olduğumuzu belirtiyoruz. Kahramanlık atılımının pratikleşmesinde büyük bir cesaret ve kararlılıkla Önder Apo'nun yanında yer alan ve bedenlerini feda ederek kahramanlık destanlarını yaratan başta büyük komutan **Agit** yoldaş olmak üzere tüm devrim şehitlerimizi büyük bir saygı ve bağlılık sözüyle anıyor; sözümüzün şanlı 15 Ağustos Atılımı çizgisinde ikinci 15 Ağustos'un pratiğimiz olacağını belirtiyoruz.

Değerli arkadaşlar ve yurtsever halkımız

Geçen 21 yılın ilk 15 yılı uzun süreli halk savaşı stratejisi temelinde yürütülen mücadele ile geçti. Bu süreç diriliş devrimi sürecidir. Aslında 1984-94 yılları arasındaki süreçte diriliş devrimi tamamlanmıştır. Bu yıllar aynı zamanda gelişme ve yükseliş yıllarıdır. Daha sonraki 1994-99 arası beş yıllık süreç ise gerilla savaşının kendini tekrarladığı ve ilerlemeyi yaşamadığı bir dönemdir. Bu dönemde gerilla mücadelesinde duraklamanın ana nedeni, Türk devleti, basını ve sözcüleri tarafından çokça ifade edildiği gibi kesinlikle Türk ordusunun herhangi bir biçimdeki başarısı değildir. Bu tarihi sürecin doğru kavranması, günümüzün de doğru anlaşılmasını beraberinde getirecektir. Bu açıdan o tarihi halkayı doğru kavramak büyük önem taşımaktadır. Diriliş devrimi sürecinin tamamlanmasıyla beraber Önderliğimiz, 1993-95-98 yıllarında yaptığı ateşkes çağrılarıyla ve belli sürelerle ateşkesi tek yanlı olarak uygulamasıyla öteden beri varolan arayışını somut bir ifadeye kavuşturdu. Önderliğimizin, sorunu diyalog ve demokratik yöntemlerle çözme arayışı vardır. Bilindiği gibi bu arayış sürecine uluslararası komplo dayatıldı. Önderliğimiz İmralı koşullarında dayatılan bu uluslararası komplo sürecinde ortaya çıkan tecrübe ve sonuçlara da dayanarak arayışını yeni bir paradigma ile somut bir sisteme kavuşturdu. Bu temelde o zamana kadar yürütülen uzun süreli halk savaşı stratejisinin aşılması gereğine ve sonucuna ulaştı. Uzun süreli halk savaşı stratejisinin terk edilmesi temelinde silahlı savaşı tamamen bırakıp, meşru savunma düzenine geçmeyi ön görmesi sonucu, uzun süreli halk savaşı sona erdirilmiştir. Bu durum tümüyle tarafların gösterdiği şu veya bu düzeydeki pratik performansından öte, Önderliğimizin ve hareketimizin geliştirdiği arayışın ve ideolojik teorik çalışmaların artık paradigmasal bir düzeye ulaşmasıyla ilgili bir şeydir. Uzun süreli halk savaşı stratejisi yerine demokratik siyasal mücadeleyi esas alan meşru savunma stratejisi esas alınmıştır. Türk ordusu ve generalleri, 1994'ten sonra başlayan gerillanın kendini tekrarıyla 1999'da savaşın durdurulması sürecini çok rantçı bir biçimde ele alıp, yaklaşmışlardır. Onlar, gerilla hareketindeki bu gelişmeyi ve değişmeyi doğru yorumlayacaklarına, ikinci İnönü zaferi gibi olmayan bir savaşın olmayan bir zaferini ilan ettiler. Bu dönemde generaller birbirlerine çok sayıda madalya taktılar. Türkiye'de bilinen o şakşakçı Mehmetçik basını da bu koroya katılınca, bunu topluma da böyle empoze ettiler. Türk ordusunun zafer kazandığı, Kürdistan özgürlük gerillasının ise yenildiği biçimindeki sav gerçek dışı bir savdır ve düpedüz büyük bir düzmece, kocaman bir yalandır. Kamuoyunu ve Türk halkını kandırmadır, başka hiçbir şey değildir.

Dünyanın her yerinde olgun, emekliye ayrılan askerler genellikle şahin değil, barışçıl ve çözümleyici olurlar. Ama şimdi Erdoğan'ın *"Kürt sorunu vardır"* biçimindeki sözlerine emekli generallerin hepsi koro halinde sert bir biçimde karşı çıkıyorlar. Neden? Çünkü bunlar yalancı pehlivanlardır. Kimseyi yenmedikleri halde muzaffer olduklarını topluma yutturmuşlardır. Bunun üzerinden sadece siyasi rant değil, aynı zamanda büyük ekonomik rant da sağlamışlardır. Bu statülerini korumak için ellerinden geleni yapacakları kuşkusuzdur. Yaydıkları yalanlarının ortaya çıkması için bu yaklaşımı sergilemektedirler. O açıdan sürecin bu tarihi gerçekliği doğru kavranılmak durumundadır. Öyle ortada yenilgi diye bir şey de yoktur. Tamamen kendimizden kaynaklı yaşanan yetersizlikler vardır. 1994-99 yılları arasında kendini tekrar, taktik öncülüğün gelişmeye cevap olamayan erken iktidar hastalığına kapılması, iktidar olamayınca da şapşallaşmasıdır. Bir taraftan düz, kaba ve yüzeysel, diğer taraftan da küçük burjuva lafazanlığıyla komutanlık gerçeğiyle oynanması durumu vardır. Yaratıcı, ufku geniş, zengin taktik açılımı yapabilen komutalaşmanın önünde ciddi yapısal engeller oluşmuştur. Bu biçimiyle Önderlik çizgisinin de boşa çıkarılması pratiği yaşanmıştır. Taktik öncülüğün bu durumu Şemdin Sakık gibi çeteci eğilimlerin, –o zaman henüz içimizde açığa çıkmamış– açığa çıkan çeteci kişiliklerin tahribat ve ihanetleri de eklenince döneme cevap olunmamış ve gerilla hareketlerinin kendini tekrarlamasını beraberinde getirmiştir. Komuta kademesinin bu durumu aynı zamanda uluslararası komplonun da Önderliğe kadar uzanmasına yol açmıştır. Önderliğimiz burada bunu görünce arayışını stratejik bir değişimle somutlaştırmıştır. Bu temelde silahlı mücadele durdurulmuş, herhangi bir provokasyona meydan vermemek için askeri güçleri önemli oranda Türkiye sınırları dışına çekme çağrısı yapmıştır.

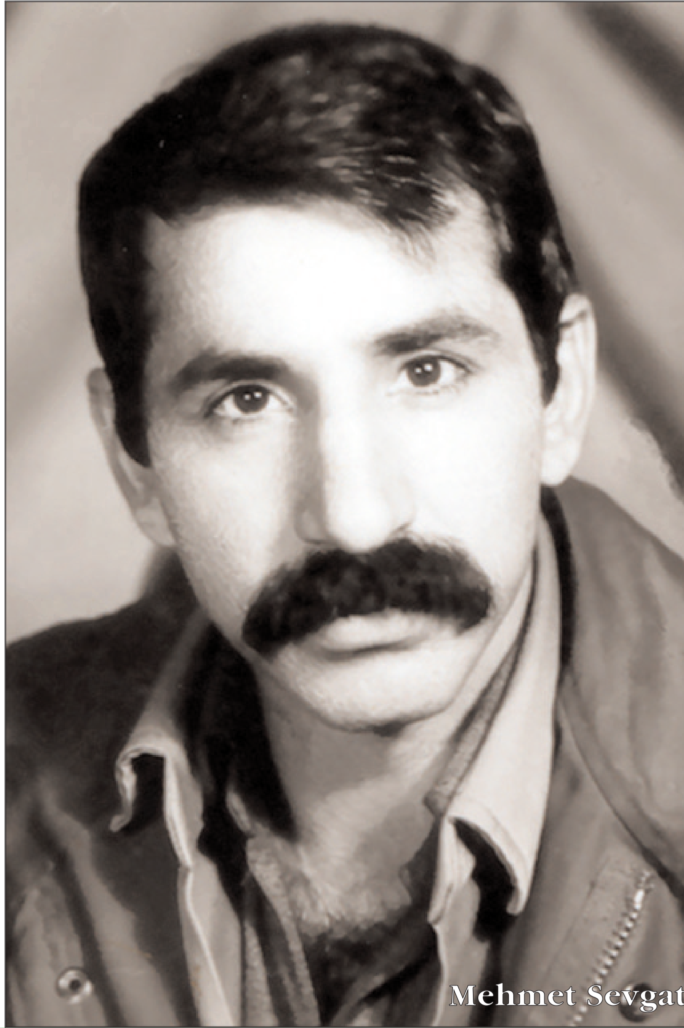
Bilindiği gibi hareketimiz o dönemde bütün bu çağrılara harfiyen uymuş ve güçlerini genellikle Güney Kürdistan olmak üzere genel anlamda Türkiye'nin sınırları dışına çekmeyi her türlü zorluğa rağmen gerçekleştirmiştir. Bu dönemde Türk ordusu geri çekilen güçlerimize karşı operasyonlarını yoğunlaştırmış, iki yüze yakın şehit verilmesine rağmen bunu gerçekleştirmiştir. Şimdi bu durumun Türk ordusunun zaferiyle ne alakası var? Bizim tamamen kendi Önderliksel kararlarımızla gerçekleştirdiğimiz pratikler olduğu açıktır. Herkes bu gerçekleri doğru görmeli ve bugün de öyle yaklaşmalıdır. Günümüzün sorunlarını bu temelde doğru ele almalı ki çözüm perspektifine de doğru ulaşılsın. Bu olmadan kuşkusuz çözüm perspektiflerine de doğru ulaşılamayacaktır.

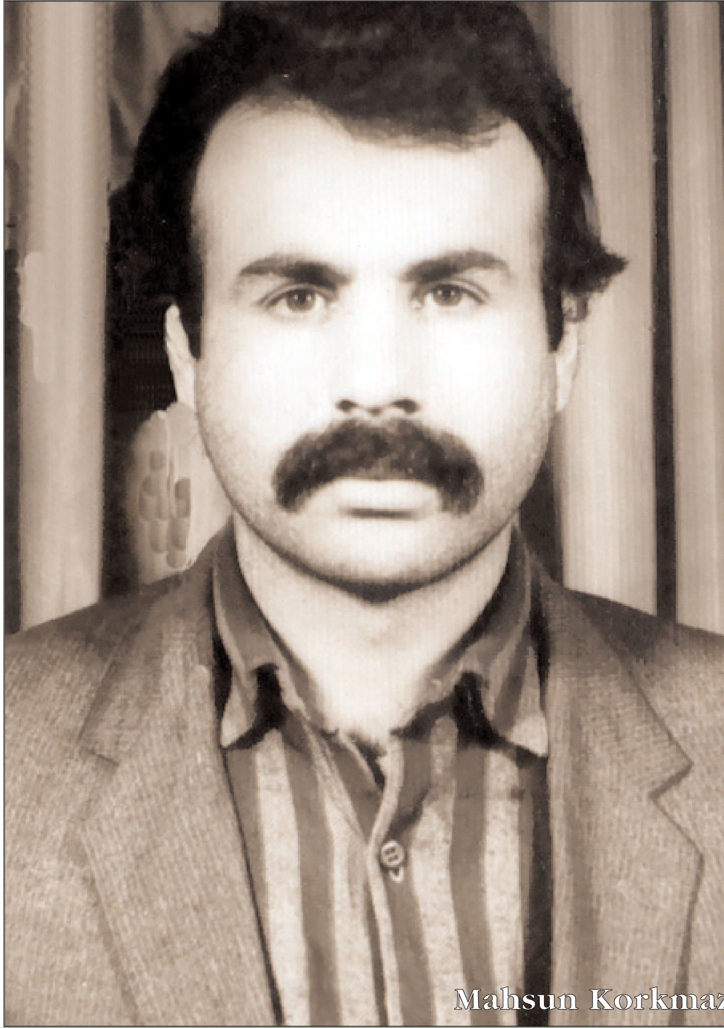
Değerli arkadaşlar

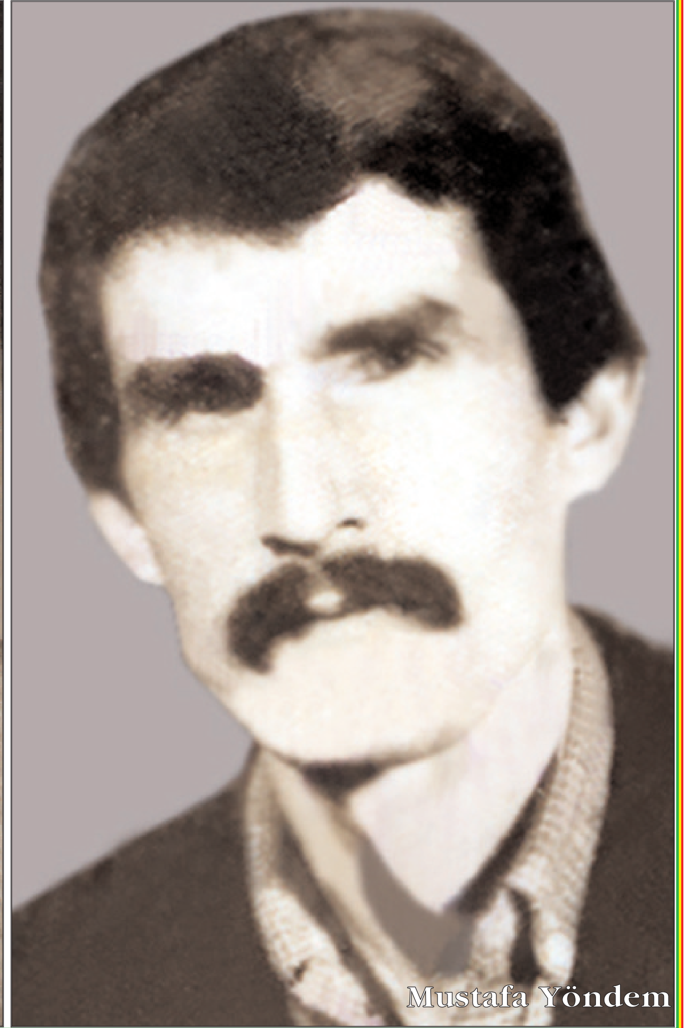
Çok iyi bilindiği gibi son altı yıllık süreç, meşru savunma süreci olarak mücadelenin geliştirildiği bir süreçtir. Bu altı yıllık süreç içerisinde hareketimiz siyasal mücadele yürüttü. Barış ve demokratik çözüm için, demokratik siyasal yöntemlerle siyasal serhildanı geliştirmeye çalıştı. Türkiye sınırları içerisinde Kürt sorununun çözümü için birçok yönden çabalar geliştirdi. Olabilecek en makul ölçülerle çeşitli çözüm önerileri ve projeler ortaya koydu. Önder Apo'nun çağrısı ve sorumluluğu temelinde yürütülen bu çözüm, diyalog arayışları ve Önder Apo'nun defalarca mektup yollamasına, çağrılar geliştirmesine rağmen Türk devleti yetkilileri zafer sarhoşluğuyla bütün bu mütevazı önerileri elinin tersiyle itti ve bununla da kalmadı, bizim bu barışçıl çözümleyici yaklaşımımızı zayıflığımıza yorumladı. 'Yenilmişler, savaşamazlar, bunun için böyle yapıyorlar' diyerek, alaycı bir biçimde toplumumuza yaklaştı, toplumumuzun değer yargılarıyla oynayarak, rencide edici siyasetlerini, üsluplarını daha fazla sürdürmeye başladılar. Bütün bunlarla da kalmadılar. Operasyonlar gerçekleştirerek, Kuzey Kürdistan'da sınırlı sayıdaki gerilla güçlerimizi de imha etmek istediler. Özellikle ABD'nin Irak'a müdahalesiyle beraber Türkiye Cumhuriyeti devletinin Irak ve Kürt politikasında iflas ettiğinin açığa çıkması durumu yaşandı. Çünkü ABD'nin bölgeye gelmesiyle birlikte daha önce ilan ettikleri kırmızı çizgilerin hepsi ayaklar altında kaldı. Yani Türk devleti büyük bir başarısızlıkla sonuçlanan son on, on beş yıllık politikasında bir iflasla yüz yüze geldi. Şimdi bunun sorumlusu kimdir? Bunun sorumlusu çokça bağıran ve şahin kesilen generallerin kendisidir.

Bugün sorun bütün kapsamlılığıyla gündeme girmiştir. Sadece Kuzey'deki Kürt sorunu değil, genelde Kürt sorunu dünya gündemine girmiş bulunmaktadır. Güney Kürdistan'da bir federasyon perspektifi ve devletleşme süreci gelişmektedir. Bunun temelini kim attı? Eğer bir başarısızlıktan bahsedilecekse kimin döneminde bu siyasetin iflas temeli atıldı? Açık ki şahin kesilen, kendine milliyetçi diyen kişilerin döneminde bu başarısızlığın temeli atılmıştır ve bugün bütün kapsamlılığıyla mevcut hükümetin gündemine girince de, hükümet şu veya bu düzeyde sorunu gündeme getirmeye yeltendi ve hepsi bir ağızdan küfürler savurmaya başladılar. Halbuki bu başarısızlığın sorumlusu kendileridir. Özcesi ortada bir zafer yoktur. Kürt olayı, Kürdistan halkı Ortadoğu bölgesinde tartışılamaz bir gerçektir. Bu bölgenin en eski halkıdır.

devamı 20'de

Mehmet Sevgat

Mahsun Korkmaz

Mustafa Yöndem